

Василь Юдов

Сто гуморесок із бур'янців

Самойлов
Первомайськ – Миколаїв

2021

Art Design by Sophie Delve

УДК 821.161.2
ББК 84.(4Укр-4Мик)
Ю16

Юдов В. М.

Ю16 Сто гуморесок із бур'янців.
Первомайськ, Миколаїв. ФОП Самойлов М. П., 2021. – 188 стор.,
ілл.

ISBN 978-966-97442-2-7

Твори Василя Юдова пронизані сьогоденними реаліями нашого існування. По-різному можна оцінювати кожен окремий твір, та своєрідний талант автора присутній в кожному з них.

Для широкого загалу дорослих читачів.

Сочинения Василия Юдова пронизаны сегодняшними реалиями нашего существования. По-разному можно оценивать каждое отдельное сочинение, но своеобразный талант автора присутствует в каждом из них.

Для широкого круга взрослых читателей.

УДК 821.161.2
ББК 84.(4Укр-4Мик)

Використано живописні твори автора:

стор. 89 – "Поступись дорогою" 420X640, папір, акварель, гуаш,
стор 91 – "Вечірнє свято" 230X530, папір, акварель, гуаш,
стор.97 – "Кінець базару" 440X560, папір, акварель, гуаш,
перша стор. обкладинки – "М-13" 360X520, папір, акварель, гуаш.

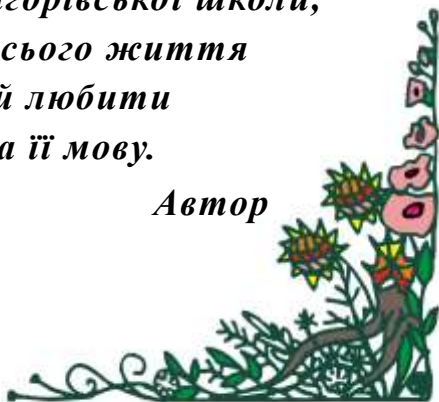
ISBN 978-966-97442-2-7

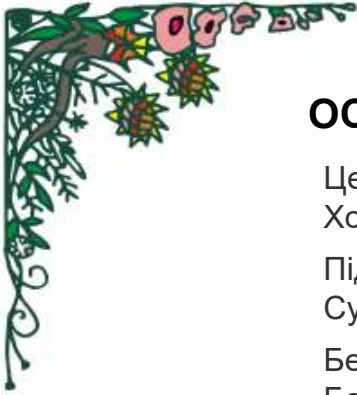
© Юдов В. М. – текст, макет, дизайн,
2021.

*Пам'яті мами моєї
Плотніченко Олени Андріївни,
учительки Новогригорівської школи,
яка протягом усього життя
вчила дітей любити
Україну та її мову.*

Автор

ОСІНЬ В БУР'ЯНЦЯХ

Це не жарт і це не жах –
Ходить осінь в бур'янцях.

Під дорогами в степах
Сушить листя на куцах.

Без сльозинки на очах,
Без води наводить страх

На шипшину придорожню
Й бугилу пустопорожню.

Що з тобою, осінь, стало?
Що красу твою украто?

Де твої у вирій птиці
Й вересневі колірниці?

Де блудливі туманці,
Щоб сміялись бур'янці?

Чом дороги не розквасиш
І дерева не розкрасиш?

Нахилила осінь личко,
І сховала очі в гичку.

– Я давно уже в полоні,
Як погода у смартфоні.

Як красуня у фейсбуці
В міні юпі на каблучках...

Я, як ви, акаунт маю
І під фейками згораю!

Моніторю, час марную,
Не гуляю, й не працюю!

КОНЦЕРТ КОМАРИКА

Співав комарик цілу ніч –
Артист без філармонії.
Звучали арії і фуги,
Кантати і симфонії...

Лібрето писане без слів,
Лиш кров'ю без бумаги.
Він віртуоз, хоча й нічний,
Так вимагав уваги.

Кричали "браво" бур'янці,
Ми плескали в долоні...
І нам не спалось цілу ніч
У щасті і гармонії.

Концерт комарику удавсь,
Ввійшов у список ТОПних.
За ніч уваги насисавсь
І на відльоті... лопнув.

Тож ви, співачки, співаки,
Артисти різних марок,
Хоч вибились в нічні зірки,
Не лопніть, як комарик.

ПРО ВОВКА ПРОМОВКА

Вітер свище у суспільстві,
Міняє ознаки.
Так обрався до отари
Вовк замість собаки.

Вівці плещуть і радіють,
Ліберальність скаче,
Бо отару сторожує
Не лайно собаче!

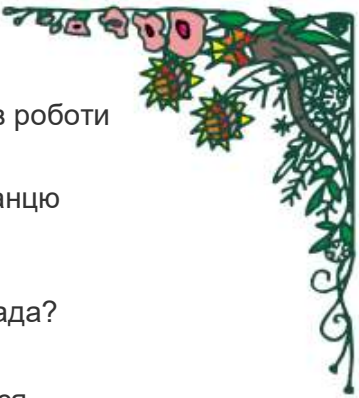
І не заєць косоокий,
Не якась казаявка,
А сам справжній сіроманець,
Хоч не вміє гавкати.

Що собачої не знає –
Не біда, притреться.
Головне, що до отари
Лихо не припреться!

Місяць тижні розплітає,
Як косу на дівці,
А щезать в отарі стали
Потихеньку вівці.

Вовк вивча на свої зуби
Собачачі фрази,
А край лісу забіліли
Ребра, як топази...

Ось пройшли сто днів роботи
Вовка на посаді,
Прийшла пора сіроманцю
Звітувать громаді.

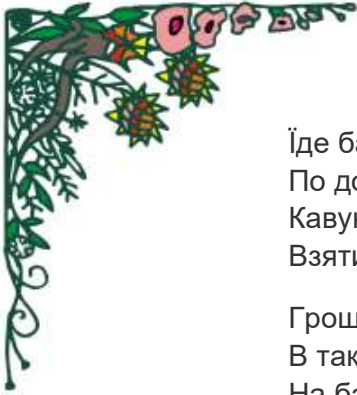
А де ж тепер та громада?
З усеї отари
Один баран залишився
І овечок пара...

Ще й ті, мабуть, потрапили б
В сторожку до вовка,
Та катались на виставках
У командировках.

Думка є у байці скромна,
А мораль велика:
Та чого ж ви не обрали
Собаку, хоч дику?

Хоч вона не вовк, одначе,
Та уже й не заєць.
І гавкає аж до казу
За хлібця окраєць.

САЛО

Їде баба на гарбі
По дорозі, вздовж горбів.
Кавуни везе продати,
Взяти грошики собі.

Гроші мрії золотять,
В такт колеса скреготять.
На базар, як в Євро зону,
Думи мухами летять.

Кругом нудяться поля.
Десь реве руде теля,
Європейські ціни, й цінність
Своїм ревом прославля...

Урожай на кавуни
Гарний видався, вони
На гарбі лежать без візи,
Розляглись, як кабани!

Їде Баба на базар.
Линуть думи аж до хмар:
«Поміняю все на євро,
Як продам увесь товар!»

І ввижається як сон,
Амстердам і Лісабон...
Єврики – у світі сила,
В мареві шенгенських зон!

Ось базарнії ряди:
«Покупці ідіть сюди!
Кавуни як мед, як пиво,
З нужной порцією води!»

І багаті покупці
Витягають гаманці,
Кажуть: «Сало вредно їсти,
Треба їсти кавунці!»

Скибку-другу лизь та лизь.
Та до вітру дрись та дрись.
Живуть же в світі вурдалаки,
Котрі од сала одріклись.

Тож олігархи і пани
Мусять їсти кавуни.
Їм потрібні вітаміни –
Бо не влазять у штани...

Потекла до рук грошва.
Баба гроші скрізь хова:
Під пахву, під другу, в цицьку,
Щоб не витягли бува...

В раз розпродалась стара.
В цицьках каса розпира,
Наче скринька Приватбанку.
Та й на євро позира.

Радо серденьку стає:
«Зараз буде це мое!»
Коли дивиться: – по курсу,
Скупник сало продає...

Дивно очі миготять:
Брати сало, чи не брать?
Що є сало? Що є євро?
Стала баба міркувать:

«Єврики, понятно, ці
Закордонні папірці...
Ну, а сало – то є сало,
Хоч у роті, хоч в руці!

Шкварка з сала отака
Людям збільшує віка.
В ній флюїди і гормони,
Та ще й код для ДНК.

Єврики, воно понятно,
І надійно, й адекватно...
А сальце – вітамін С
Жирно, смачно і приятно.»

Поки Баба міркувала,
Сало люди розібрали...
І щоб гроші не пропали,
Діду євриків набрала.

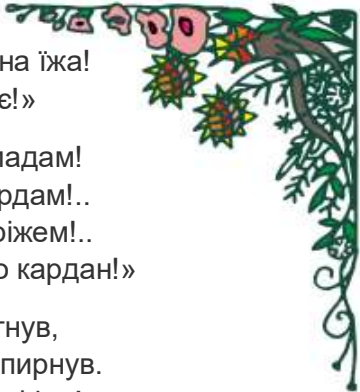
Їде Баба на гарбі
По дорозі, вздовж горбів.
Єврики везе додому.
Ох! Паскудство! На тобі!

Батогом гнідого блись:
«Щоб ти євриком вдавивсь!
Гай додому вурдалако,
Ми від сала одріклись!»

Ось і хата. Ось і Дід,
Зачекався на обід.
Зголоднілим оком блиска
Перед ним порожня миска,
Бабі дивиться у спід.

Та витягує що є –
Діду євро подає:

«Єврики – достойна їжа!
Їж же, сонечко моє!»

«Ах, туди, твою, мадам!
Тут тобі не Амстердам!..
Гай кабанчика заріжем!..
В нього вже за сто кардан!»

Дід очима не моргнув,
Кабанця ножем шпирнув.
Хай прощають зоофіли!
Ніж у салі потонув.

І запахло в димарі.
Дід і Баба хоч старі,
Затягли весь двір піснями.
Залюдніло у дворі.

Кум з кумою і свати,
Роздирали так роти:
Бо співали ах до хрипу,
Що ховалися чорти..

Ситий Дід дурів, сміявся,
Із кумою цілувався...
І хоч тиск на сто піднявся,
До пів ночі веселились,
Так собі «вікенд» удався!

В кого сало вдома є,
Той на єврики плює,
Він у Польщу не поїде,
Дома їсть і дома п'є!

Хай почує Рим і Бонн,
І Мадрид, Париж, Лондон,
В Україні Сало – Сила,
Віра, Правда і... Закон!

ПРОГРАМА ЗАВИСЛА

Намітила господиня
Комп'ютер придбати,
Щоб собі на господарстві
Більшу пам'ять мати.

Все продала, що можливо:
Качки, гуси, кури.
Два місяці вчилась гратись
На клавіатурі.

Тисне кнопку господиня
І... На моніторі
Видно все у господарстві:
Що в хліву й в коморі.

Та трапилось неймовірне!
Програма зависла!
Мабуть вона не ту кнопку,
Яку треба, тисла...

І ось тобі на екрані:
Столиця й Хрещатик.
Тут сміється президент,
Замість поросяти.

Замість бичка пан міністр
Мовчить крупним планом.
Генеральний прокурор
Спить, замість барана.

Замість кролика суддя
Верховного суду.
Замість кози омбудсмен
Випинає груди.

Тузи бувші у собачій
Буді мнуть посади.
Замість півня голова
Верховної ради...

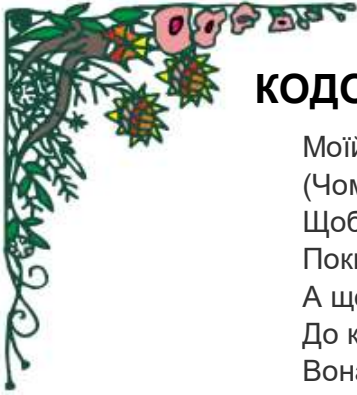
І всі інші – комуністи,
Націоналісти,
Усі-усі, хто не робить,
Але хоче їсти!

А щоб їсти та добряче,
Тасуються, б'ються.
І за, певно, добрі гроші
В світах продаються...

От як здали електронні
Символи і числа –
Якимсь чином і без дроту
В Інтернет залізли...

У цей час електрика
В селі обірвалась.
Більша пам'ять загинула.
А своя осталась!

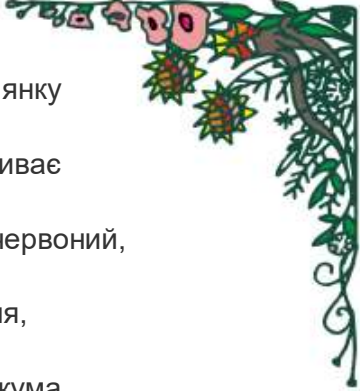

КОВОДА МІКСТУРА

Моїй старій закортіло,
(Чом і не кортіти?)
Щоби я на старість років
Покинув курити!
А щоби не повернувся
До куріння здуру,
Вона в пляшці настояла
Кодову мікстуру.
Кинула у спирт цигарку,
Соди, цукру, солі,
Павуків, аж два рябеньких,
Крильця мух і молі.
Розтовкла туди гарненько
Хвостики мишачі...
І ще чогось добавляла,
Коли я не бачив.
Всю цю суміш так охайно
На стіл виставляє.
– Пий! – до мене, – поки в хаті
Нікого не має!
А тут кум мій некурящий:
– Здоровенькі були!
В касу пенсію привезли,
Хіба ви не чули?
Моя стара, економна
Рідна половина
Біжить в касу й забуває
На столі пляшину.
– Оце добре, – кум промовив –
Ой, така охота
Сто грам бахнуть на похмілля
Та йти на роботу.

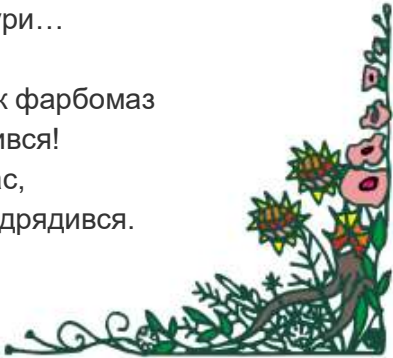
Наливає собі в склянку
Тієї гидоти.
І все до краплі заливає
Миттєво до рота.
Став плямистий і червоний,
І зелений, може...
Підірвався і, як куля,
Побіг у отхоже...
Після всього мого кума
Тільки-но живого
З його хати забирала
«Швидка допомога».
З того часу проминули
І літа, і зими.
Я не курю. З переляку
Ще й пити покинув.
Але кума та мікстура
Так змогла скорити:
Пити хоче, та не може!
З горя став курити!!!

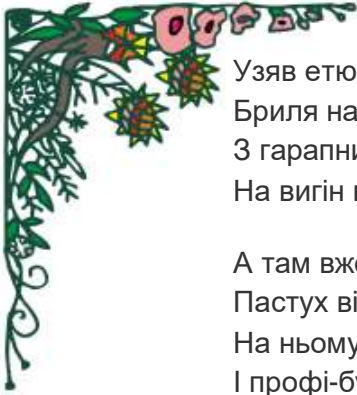

ШЕДЕВР З НАТУРИ

Дега, Ван Гог, Матісс, Мане –
Представники високої культури,
Усі ходили малювати на пленер
І черпали наснагу із природи...

І наш сільський художник фарбомаз
Натурою природи захопився!
І хоч ніколи череду не пас,
Пасти людську худобу підрядився.

Узяв етюдник, акварелі, олівці,
Бриля надів, щоб сонце не лякало.
З гарапником, як з пензлем, у руці
На вигін вийшов. Тільки-но світало.

А там вже жде його Микола (кум):
Пастух від Бога, практика – від роду!
На ньому профі-чоботи і проф-костюм,
І профі-бутиль (щоб носити воду!)...

«Ну що, художник, вип'ємо за Спас?!
За череду, за день і за погоду!
За те, щоб ми усіх й ніколи нас!
І щоб ряба Петра не лізла в шкоду!

Щоб ялова дурна від стада не відбилась!
Щоб круторога не звихнула ногу!
Щоб Фроськина стара люцерна не об'їлась!
Щоб було все, як кажуть, СЛАВА БОГУ!»

Коли погнали череду з села
І стадо чавкало, грузило звуки різні,
Перед художником натура попливла...
Її Пікассо наш побачив – у кубізмі!

Коли наснаги ще по п'ятдесят
Капель ковтнули біля водопою,
То обрій круглий, наче як квадрат
Малевича... Погас над головою...

Таке не відав й Сальвадор Далі,
Не міг побачити в уяві й Леонардо:
Митець, як труп прикутий до землі,
Класично спить під п'яним авангардом.

...Прокинувся художник у стерні,
Де колосочки інде витинались.
Пейзажі Шишкіна, Куїнджі і Верні
В душі художника без фарби малювались!

Корови жуйку, що натурщиці, жують...
З етюдника всі акварелі розгубились...
Китайські пензлики в болоті потопились,
А олівці у полі волю п'ють...

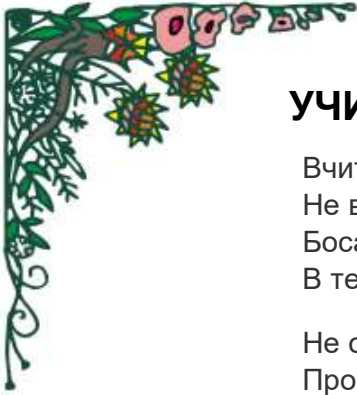
Допас художник стадо до обіду.
Корів розвели по сільським дворам.
Він каже куму: «Годі! Я не піду!
Ти, кум, професіонал, добудеш сам!

Я не научусь пасти, хоч і дуже хочу!
Водити стадо – це не кожному дано!
У тебе глотка професійна, кум, така, як в мене очі.
Ти теж художник, кум, по-своєму, давно!»

Веласкес, Рембрандт, Рафаель і Гойя,
Позаздрить всі сільському барвوماзу:
Шедеврів світових він не накоїв,
А ви скотину не пасли ні разу!

Але ж один шедевр з'явився у митця
У жанрі «рівно», в стилі «криво».
На другий день, огризком олівця,
Він виплекав об'яву «КУПЛЮ ПИВО!»

УЧИТЕЛЬ І КАБАН

Вчитель мав невтішну долю,
Не втекти куди ніяк:
Боса жінка, діти голі,
В тестя й тещі переляк;

Не одна, а лиш пів хати,
Протяги, як солов'ї.
Восьмий місяць без зарплати,
Й дуля з маком на паї...

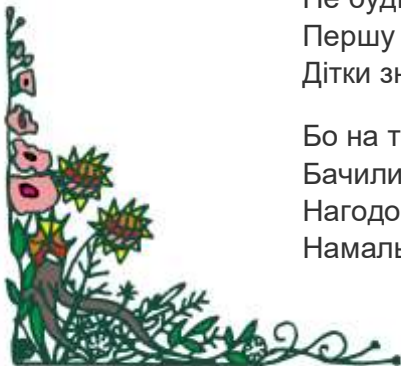
Нерви наче струни грали.
І обличчя, як в мерця...
Лиш одне його втішало:
Виск худого кабанця.

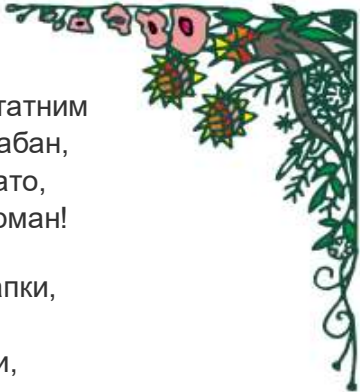
Грався вчитель, як дитина
Квіточками на лугу,
Кабанцеві міряв спину
Вранці, й кантором вагу.

Двоє діток в очі чисто
Заморилися питать:
«Татку, сало будем їсти?»
«Хутко йдіть буквар читать!»

Те читання і пізнання
Не будили інтерес.
Першу літеру, й останню,
Дітки знали лише «С».

Бо на тій сторінці клятій
Бачили вони щодня:
Нагодована, пихата,
Намальована свиня!

«От коли таким же статним
Стане й наш худий кабан,
Продамо, так каже тато,
І наб'єм грошей в карман!

Купимо і шубки, й шапки,
Ботики і ковзани,
Мамці трусики і тапки,
Татку майку і штани!

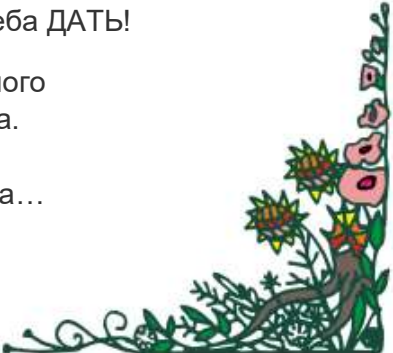
А ще сала наїмося!
І м'яся, і шкварочок!
Ой, скоріше була б осінь,
Щоб кабан був як бичок...»

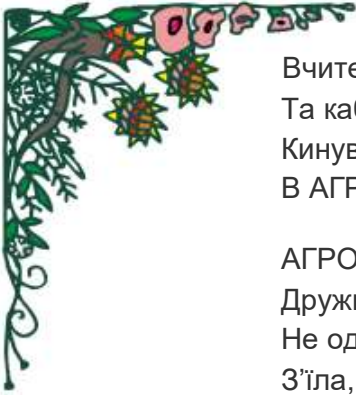
Осінь ось кидає листя.
Кабанець підріс, аж то:
По лінійці аж за двісті,
А по кантору – аж сто!

Закололи, розібрали,
Сало в палець роздягли.
Трохи родичам роздали.
Щось сусідам рознесли.

Різникам щось перепало.
За машину, за печать,
За терези, за рубало –
Ну за все щось треба ДАТЬ!

Не залишилось нічого
Для сім'ї від кабана.
І сім'я у педагога
Вже без мрії засина...

Вчитель мав невтїшну долю,
Та кабан його навчив:
Кинув вчитель учнів, школу.
В АГРО партію вступив.

АГРО партія – це сила
Дружня, кріпка як скала ,
Не одну свиню зростила,
Зїла, здала, продала!

І тепер у краще завтра
Вчитель й партія їдуть:
«Сало сила – спорт могила,
А знання – це гиблий путь!»
Цими гаслами й живуть.

ПОЯС ВІРНОСТІ

Сусід ревнивий до нестями
Так ревнував, аж зір звело!
Тож, першим оком бачив прямо,
А другим – геть усе село...

Усіх підозрював і всюди,
Спокійно виспатись не міг,
Бо у селі погані люди
Чатують первородний грїх.

Його дружина (вже четверта)
Під пильним оком зацвіла:
Сиділа кожен день заперта
І квіти макраме плела.

Як зберегти таку царицю
Від домагань сільських мужів?
Сусід обурено з криниці
Відро геть з цепом відкрутив,

Щоби з відра залізний пояс
Прийшовсь дружині, як труси, –
Така міцна залізна зброя
І для надії, й для краси!

Продумав виріб, зважив грами,
Відро приладив до задка,
Ще й дужку вставив між ногами
Від куприка і до пупка...

Цепком заперезав коліна.
Замок пристроїв до відра.
Надійно сховану дружину
І в люди відпустить пора.

Та тільки вивів долю з двору
На волелюдний космодром,
Вона підняла груди вгору
І здиміла разом з відром!

Сидить сусід обіч городу.
У розпачі тютюн смалить.
Любов не жаль. Відра ж бо шкода,
Бо воду ні в чому носитьь.

КУЛЬБАБИНЕ ЛІТО

Що може накоїть
Безумний поет,
Коли розгадає
Натхнення секрет,
Коли його думи,
Як ті журавлі,
Курличуть у небі
Великі й малі?

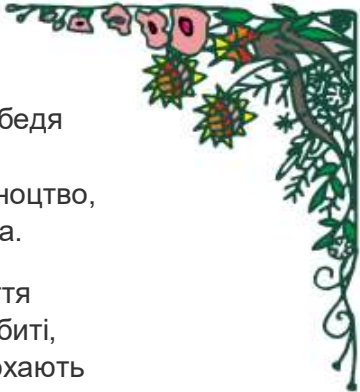
А рими, як гуси,
«Га-га і ги-ги» –
Загикують білих
Паперів луги.
І пишеться ода,
А, може, памфлет,
Віршується словом
Пейзаж і портрет...

Героєм був Лебідь.
Такий собі птах,
Що часто купається
В наших ставках.

Допитлива шия,
Поважна грудинка –
Ось тобі образна
Фотокартинка!

І, треба ж, природа
Дарує красу
Усім, хто її
Крізь життя понесуть.

Та була у Лебедя
Вада одна:
Любив він жіноцтво,
Як гріх сатана.

Усі його браття
Попарно розбиті,
Плекають, кохають
У хвилях умиті.

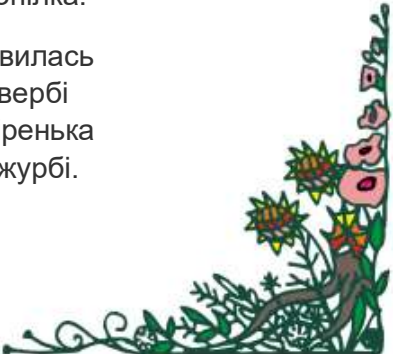
А ще за коханням
У небі парують –
Єдиній любові
Життям салютують!

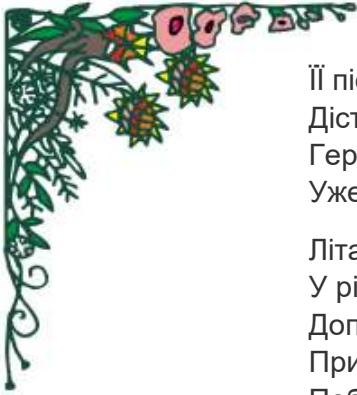
Герой так любив
І себе, і усе,
Аби потріпатись
В коханні, і все.

Для нього в коханні
Не було різниці:
Лебедиха, качка...
Однаково – птиці!

Була фазаниха,
Була перепілка.
То їм грала арфа,
То грала сопілка.

А якось з'явилась
На мудрій вербі
Співачка сіренька
В вечірній журбі.

Її пісня чиста
Дістала до звуку.
Герой закохався
Уже в Солов'їху...

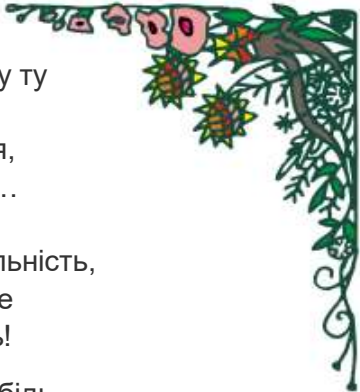
Літала співачка
У різних гаях
Допоки не стрівся
Привабливий птах.
Побілені крила,
Як хмари високі,
Поважне геройство
У грудях широких.

Співачка на смерть
Закохалась собі,
Що вся і зосталась
Співать на вербі.
Для нього, для нього!
Ця пісня злітала.
У Лебеда серце
Стрілою діставала.

Ніхто не пізнає
Навіщо таке
Потрібно кохання
В ставку ніяке...
Вона на вербі
До безумства співає,
А він в хвилюванні
У хвилях конає.

Отак якимось мається
Невідповідність –
Між звуком і виглядом
В часі безплідність.

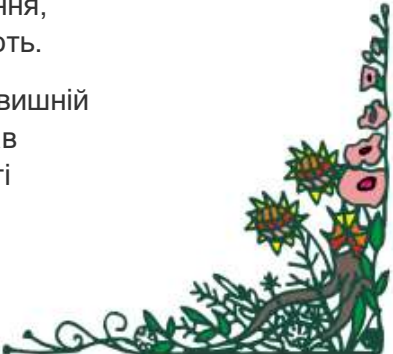
Дивилась на пару ту
Жаба з болота.
Їй вигляд не цяця,
Їй пісня не щото...
До куприка їй
Поетична ментальність,
Коли у красі лише
Функціональність!

«Якщо ти вже лебідь,
То ним же і будь,
Бо лише тобі
Лебедихи ростуть.
А та солов'їха
Повік не твоя,
Хай краще послухає
Спів солов'я...»
Так думали жаб'ячі
Очі холодні –
Реальні, практичні,
Як всі земноводні.

Та в Божому світі
Не тільки є жаби.
Є травень, весна,
Є любов і кульбаби,

Які поле сонцем
На схід засівають
І з вітром кохання,
Як душі, злітають.

На те наш Всевишній
Дозволення дав
І Лебідь у щасті
Таки заспівав!

Не просто ги-ги-кав
Він скрежетом дрелі,
А як соловейко
Тягнув дух свірелі!

І хай там що кажуть,
Кого жаба давить –
Його Солов'їха
Навчилася плавати!

І може то пара
До дива не звична,
Зате одна ціла,
Зате – поетична!

А жаба і зараз
Про правду скрекоче.
Кохання не бачить,
Най луснули очі...

Поети, їх душі,
Як сім'я кульбаби,
За вітром несуться
Подалі від жаби.

Радіють свободі,
Як сонечку діти,
Шукають по світу
Кульбабине літо.

Та може Творця є
Невичерпна суть:
Їх жаби деінде –
І там достають.

БУЗКОВІ БАЖАННЯ

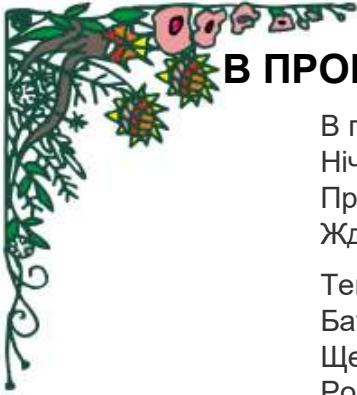
Умостились молодята
Удвох під бузками.
І ну жувать цвіт бузковий
З п'ятьма пелюстками.

Так традиція ведеться
Сотню літ на ряд
Їсти треба під бажання
Квіток нестандарт.
Бо якщо щось забажаєш
І бузка з'їси –
Нараз виповниться щастя,
Що не попроси.

Що ж поросиш? Він до неї,
Моя лебединко,
Може хату у Канаді,
А може дитинку?
Знай, що цвіт оцей духовний
Вже не для краси.
Всі бажання виповнює
Лиш бузка з'їси!

А нащо мені духовне,
Любий, – каже мила, –
Щоб я бузок уплітала
Й дитину родила?
Якщо хочеш мати діток
Якщо ти нормальний
Корми мене не бузком,
Чимось матеріальним.

Цінуй мене, вдягай мене,
На руках носи.
А замість бузком кормити,
Почни з ковбаси!

В ПРОВІНЦІЙНІЙ ЦЕРКВІ ПАСКА

В провінційній церкві Паска.
Ніч – хоч вовком вий!
Прихожани під зірками
Ждуть вогонь святий.

Темінь церкву в боки лупе,
Батьошку ледь чуть,
Ще й собаки під куцями
Розговіння ждуть.

Псам бездомним в шлунках лунко!
В пелені ночі,
Їм ще з п'ятниці Страсної
Маряться харчі...

Люд зібрався біля церкви
З усього села.
Навіть та, що не хрестилась,
Сало принесла.

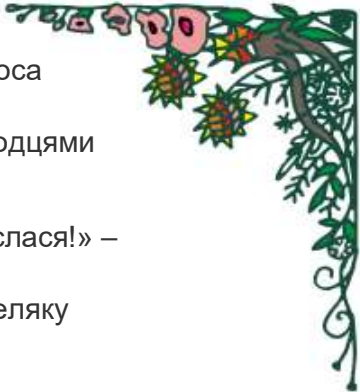
Понаносили в корзинах
Кулінарних див,
Щоб священник благодаттю
Їжу освятит.

Ось де блиснуло за рогом,
Дринька і повзе.
Мабуть, дяк на стрій «мазді»
Благодать везе!

Хтось комусь перехрестився,
Хтось навшпиньки став.
В ці моменти вушлий цуцик
Ковбасу украв.

Натовп ахнув в темні зорі...
Й ні про се, про те,
Вибухнувся лайко, бійко
На усе святе!

Падало: кому під носа
Писане яйце,
Кому в паски з холодцями
Тріскане лице...

«Вася, Вася, я знеслася!» –
Тітка в крик і плач,
Коли всілась з переляку
В яйця і калач.

Ніч і темінь безпросвітла
Покривала всіх.
Вирував з адреналіном
Всякородний гріх...

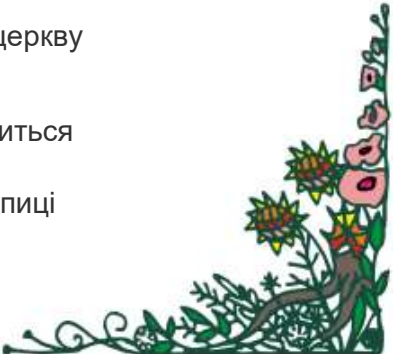
Хтось потужно із надривом
Борика срамив –
Про єдиний трансформатор,
Що в селі спалив.

Жінка Борика віщала
Чисто грамофон:
«Борик тут не винуватий,
Винен самогон!»

Батюшка із церкви вийшов
Лікувать склероз,
Нагадав братам і сестрам,
Що воскрес Христос!

«Той хто в це іще не вірить,
Але сумнів є,
Хай воістину на церкву
Долари дає!

І тоді йому проститься
Вся його вина...»
Тут і батюшці по пиці
Дали стусана.

Матушка на всю округу
Заволала в мат:
«Де поліція? Вбивають
Наш патріархат!

Дайте косу, а чи вила,
Чи якусь лопать,
Тьму ворожу й темну силу
Треба розгонять!»

Лиш єврейчик умудрився
Навіть в царстві тьми
Обминути всі стосунки,
Дулі й стусани.

А дорогу до порядку
Черевом проклав
Між ногами й корзинками
Сільський голова.

Він хрипів і повз між люди
Точно криголам.
Вимагав подати світло
Й зупинить бедлам!

Голосом писклявим правду
Кашляв секретар.
Десь із верху, бо задерся
На глухий ліhtar.

Сповідав, що світло буде,
Трошки потерпіть,
Бо заявка у районі
Ще з Різдва лежить.

Дід завзято, адже темно,
В мед заліз чужий.
Й лапав груди прихожанок,
Наче як сліпий...

Прихожанки: «Хто це? Хто це?
Це рука чия?»
Дід: «Ота, що медом злиплась,
Точно не моя!»

Хтось із фотоапаратом
Репортаж знімав.
Фотоспалах в очі блимав
Й горобців лякав.

Ті спорхнули з-під даху
В кудрі до дівчат.
Дівки з ляку розгатили
Фотоапарат!

Ось і дяк із тьми зарулив
Чисто в сліпоті.
Збив бордюр і покалічив
Декілька котів.

Тож піднявся м'явкіт, гавкіт,
Всетваринний гвалт.
В темноті звук розлітався
В кілька кіловат.

Так і чубились до ранку.
І таки зійшло
Боже світло, освітило,
Тьму перемогло!

Всі стояли перед світлом
З свічкою в руці
Замазюрені у яйця
І у холодці...

Темні люди просвітлились.
Ніч скінчилась й тьма.
Бо Христос Воскрес для світла,
Може й для ума.

МОРОЖЕНИЙ ХЕК

В чоловіка на базарі
Термінові справи...
– Ти купи якісь грибочки,
Щоб змінити страви,

А то сало, ковбаса
Та копчені крильця
Приїлися, – просить жінка
У свого кормильця.

Той з друзяками прошарив
Увесь час базару,
Купив шланг і солідол,
Й до мопеда фару.

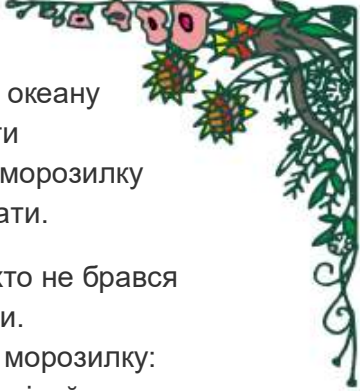
І коли вже на ділах
Можна ставить точку,
Він згадав, що обіцяв
Купити грибочки.

А базару вже нема,
Навіть сало сине –
Замацане. Як признатись
Про гриби дружині?

Тут у дальньому кутку,
Де м'ясо і фрукти
Вже скінчились, залежався
Хек – морепродукти!

Тож купив дружині хека
Кіла три кусками,
Який уже смердів кількою
З якимись грибами.

І щоб свіжість океану
Хекові придати
Він засунув в морозилку
І... забув сказати.

Тижнів три ніхто не брався
Мінять раціони.
Гляне жінка в морозилку:
Мерзнуть шампінйони.

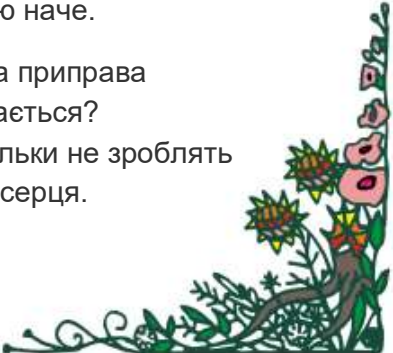
Нехай мерзнуть, чи й наїдок
Пісними грибами?
Й при нагоді ці ласощі
Понесла до мами.

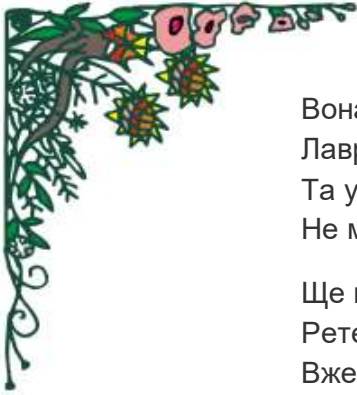
І сказала, що полезно,
Лікарство від тиску,
Тільки трошки розморозить
Із пакета в миску.

Мама кинулась на кухню
Грибочки піджарить,
Тай не туди, що потрібно
Вдягнуть окуляри.

Баче добре сковорідку,
Щось у тої скаче,
Тільки пахне камбалою,
Ще й гнилою наче.

А мо то така приправа
До грибів дається?
Зараз що тільки не зроблять
Від щирого серця.

Вона кида перець, тмин,
Лаврових листочків,
Та убити запах риби
Не може з грибочків.

Ще й бовтає гриби вилкой
Ретельно, до тямі.
Вже й без окулярів видно,
Що вони з кістками.

Зять приїхав на мопеді.
В нього нова фара.
– Зайди зятьок, поснідаєш,
Якраз гриби жару!

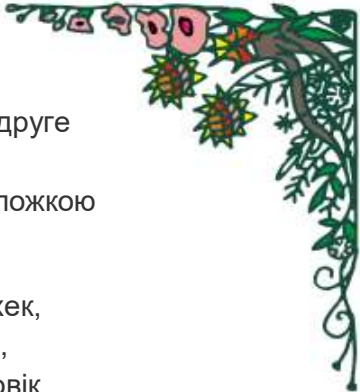
Той принюхався з воріт:
– Я не маю часу!
Точно в теці якась зілля,
Ні риба, ні м'ясо.

А на запах ще й сусіда
Без дзвінка заходить:
– Що таке у вас смачне
Воняє в городи?

– Та грибочки дала дочка,
Каже, що лікарство.
Гай, сусіде, будем снідять,
Скуштуємо барство.

Усілися вдвох з сусідом.
Взяли по чарчині,
І вже й смак у тих грибів
Не гірше полині.

А як взявся сусід вдруге
Чарку наливати,
То шурував гриби ложкою
Аж не відірвати.

І хоч хек, чи то не хек,
Чи смола зерниста,
Як звикнеться чоловік,
Той те буде їсти!

Ото тільки треба знати
Як те готувати,
А ще головне: треба вміти
Хека подавати!

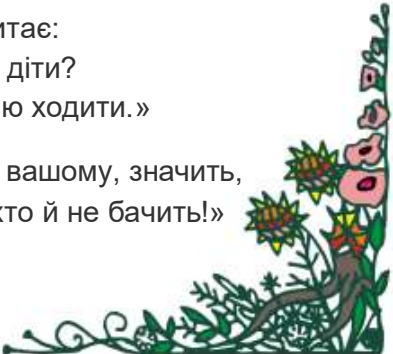

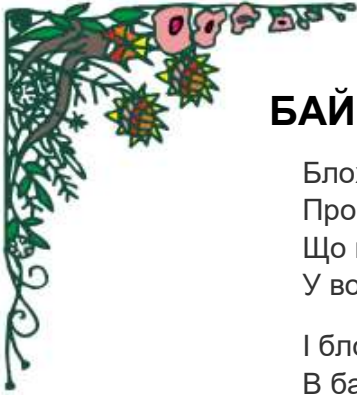
ТІНЬ КЕРІВНИЦТВА

Керівник робітників смислу навчає,
Як поводитись з начальством, бо дехто не знає:
«Ви повинні узгоджувати, а то і годити,
За начальством, як то тінь, повинні ходити.»

На другий день на роботі нікого немає...
Керівник до сторожа і в нього питає:
«Де поділись роботяги, ці бісові діти?
Я ж велів їм, як тінь моя, за мною ходити.»

Сторож каже: «Так і вийшло, по вашому, значить,
Вони в тінь вашу залізли – їх ніхто й не бачить!»

БАЙКА ПРО БЛОХУ

Блоха байку прочитала
Про робочу муху,
Що геройськи працювала
У вола над вухом.

І блосі попасти конче
В байку закортіло.
Та в квартеті вже мартишка,
А ворона з сиром.

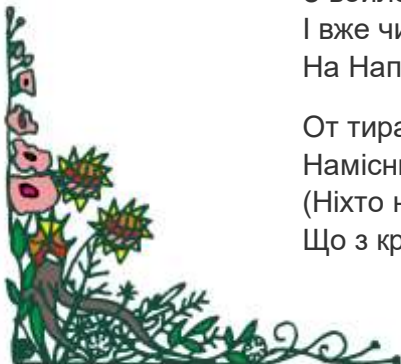
Могла б якісно змінити
Ще шуку, чи рака,
Та до воза не добігла
Блошиста собака...

І куди ж оприділитись
З таким маніфестом:
Вміє тільки кров сосати
Й гицати з протестом.

Узулася у ботфорти
На німецькі гранти,
Десь поцупила в артистів
Шпори й аксельбанти,

Начепила капелюха
З войлоку – бікорна.
І вже чимось стала схожа
На Наполеона!

От тиранка-корсіканка,
Намісниця Бога!
(Ніхто навіть не згадає,
Що з кривого рогу...)

Ну а блохи, що старіші,
Тішаться над нею:
Молода ще – награється
В свою ахінею,

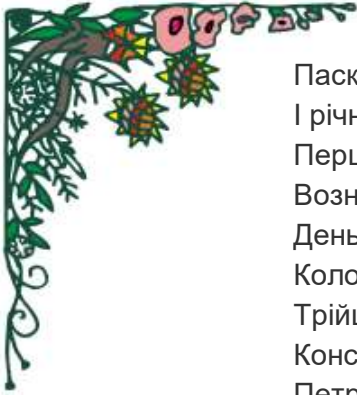
Стане, як всі із досвідом,
Сосати кровину,
І стрибоне без ботфортів
З трону в домовину.

А мораль в блошиній байці
Прямо така:
Не змінити капелюхом
Коди ДНКа.

ЗАКОПТИЛА МАТИ ПІВНЯ

Мати півня закоптила,
Самогону наварила,
Щоби дружньо зустрічати
В нашій хаті щире свято:
Новий рік, Різдво Христове,
Третій місяць від Покрови,
Василя і Водохрещу,
Свято янгола у тещі,
Свято тиску на погоду,
Злуку Заходу і Сходу,
День Тетяни і Явдохи,
Опорос весняний в льохи,
День посадки бараболі
І канікули у школі,
Свято жінки міжнародне,
Благовіщення Господнє,

Паску, вилупку курчат,
І річницю Ілліча,
Перше травня, Перемогу,
Вознесеніє до Бога,
День зарплати, зустріч літа,
Колосіння в полі жита,
Трійцю, брату іменини,
Конституцію країни,
Петра, Спаса, і обжинки,
Перше сватання у дівки,
День збирання кавунів,
Кастрування кабанів,
Вибори слуги народу,
І Іллі, що буре в воду,
Незалежність і Пречисту,
День туриста і танкіста,
Революцію, Андрія,
І Миколи Чудодія,
І розвал країни Рад,
І багато інших свят...
Півня мати готувала
І ретельно рахувала:
Скільки на святкові дні
Треба закоптить півнів?
Чи на свята хватить тонну
Мати вдома самогону?
Вийшло так: на кожне свято
Треба півня й качку мати...
Самогон же, Боже мій,
Вип'ють весь, що не налий!

ЧЕСНА СТАТИСТИКА ГАВРИЛА

Статистика діло точне,
Навіть необхідне.
Вона хоче усе знати,
Щоб все було видно.

Кожен заклад, установа,
Чи просто контора
Подає усяку звітність
Для цього на гору.

Там рахують, підбивають
Цифрові примари.
Вниз спускають вказівки,
Згідно циркуляру.

Ось добрався до мисливців
Циркуляр із виші:
"Де поділися в районі
Борсуки і миші?

Чому зайців не хватає,
Поменшало лиса,
Куди ділася з району
Рідна качка-лиса?"

А хто знає, хто рахує,
Що природа має?
У мисливців святу правду
Хто розповідає?

Тільки й брешуть про набої,
Розводять зухвальство.
А тут тобі треба точно
Звітувати начальству.

Тож запрошують мисливці
Для такого діла
Чесного професіонала –
Службовця Гаврила.

По гарячому відправив
Він контроль холодний.
Написав: "Рік в цьому році
Видався голодним..."

Миші в Польщу подалися –
Правда не весела...
Борсуки емігрували
На багаті села.

Зайці утекли в Росію.
Лис запив від горя.
Качка-лиска полетіла
В Очаків – на море,

Щоби там сконать навіки
У курортній зоні.
Так що згідно статистики –
Триндець у районі!

Просимо не беспокоїть,
Не просити дані,
Бо й мисливці щас попухнуть
П'яні після бані...»

КУЛЬТУРНИЙ КУМ

Столи ломляться від їжі.
В тарілках продукти свіжі:
І печене, і смажене,
І червоне, і зелене...

– Будьмо! Гей! – А кум не хоче,
Від сто грам ховає очі.
– Я культурний! Пити вредно! –
Так пояснює кумедно.

– Ну, хіба що так, грамульку,
Під вареників кастрюльку.
– Будьмо! Гей! – Кум пропускає.
– Я культурний, – поясняє.

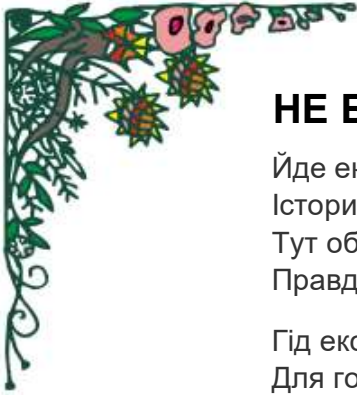
– Ну, хіба що на пів пальця,
Під ковбаску, качку й яйця.
– Будьмо! Гей! – А кум не "гей",
Бо культурний між людей.

– Ну, хіба що п'ятисоток
Під салатик та компотик...
Вже столи стоять не повні,
Недоїдені жаровні.

Всі співають пісню "Галя".
Тільки кум не те співає,
Бо культурний. Наливає:
– Будьмо! Гей, по поясок...
– Будьмо! Гей, іще разок...

Тихо. Ніч. Столи порожні.
Виють сови придорожні.
Лиш культурний кум, як птах,
Спить на здвинutih столах.

Бачте, не дурна натура –
Наша українська культура.

НЕ БУЛО Б ТУМАНУ

Йде екскурсія по місту.
Історичне місто.
Тут об'єкти пам'ятають
Правду вічну, чисту!

Гід екскурсію проводить
Для гостей цікавих.
То уліво вкаже напрям,
А то вкаже вправо.

Справно клешнями махає
І розповідає
Все, що вчив і що не вчив,
І що тільки знає!

«Ось уліво подивіться:
Келія султана...
Ви б це бачили, якщо б
Не було туману.

А на право – там будинок,
Де пророк родився.
Ви б це бачили, та ось –
Туман розстелився.

Там є лобне місце смерті,
А там хтось сказився,
Та цей вигяд у тумані
Пеленой накрився!»

Екскурсія вся в тумані.
Бо стоїть негода!
Не хочеться навіть бачить
І екскурсовода!

Так і в нашому житті
Туман прогресує.
Вектор вказує рука –
ГОЛОВА БУКСУЄ!

МОБІЛЬНА АВАРІЯ

Телефон придбав Микита
Мобільний з приколами.
Пам'ять повністю забита
Дівчатами голими.

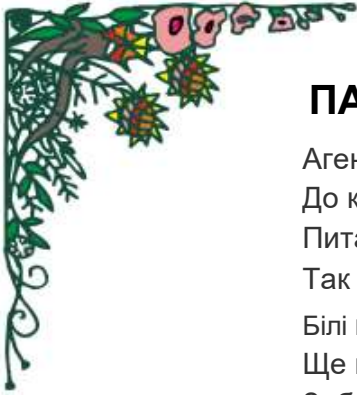
Він прилип у телефон,
Функції обстежив:
– Галя, де ти? Мій рінгтон
Завис у мережі...

Мабуть в космосі сміття.
Не дзвони без важності.
Аварійне покриття –
Буду в недосяжності...

Жінка відповідь: – Еге ж,
Як тут без аварії?
Есемеска моя теж
Зависла у барі...

Ще й живлення розрядилось,
Зарядка сідає.
Одна паличка лишилась,
Тож кум заряджає!

ПАМ'ЯТКА ДЛЯ АГЕНТА

Агент реклами з телека
До кума "Тайд" приніс.
Питає: – Ви не в білому?
Так ось вам суперприз!
Білі штани з сорочкою
Ще й білого бриля
Забруднюйте, як хочете, –
"Тайд" випре до нуля!

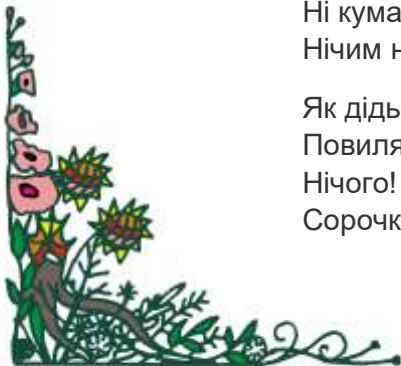
Кум білосніжно вирядивсь,
Як білий день зійшов,
З сусідом (той у чорному)
Рибалити пішов.

Горілку "Білу" вижерли,
Як цукор комарі.
Там на амура білого
Клювало до зорі.

В траві зеленій повзали,
Шукали черв'ячка.
І кумів бриль частенько так
Чіплявся до гачка.

На ранок повкладалися
Під берегом дрімать.
Ні кума, ні сусіда вже
Нічим не розпізнають...

Як дідька два болотяних
Повиляглись вони...
Нічого! "Тайд" все випере –
Сорочку і штани!

Аж цілий тиждень киснули
І бриль, і камуфляж
У "Тайді", в іншій хімії,
Позеленіли аж!

Ні "Тайд", ні "Ваніш" з хлоркою,
Не впорались! А раз,
Якщо живем з природою,
То біле – не для нас!

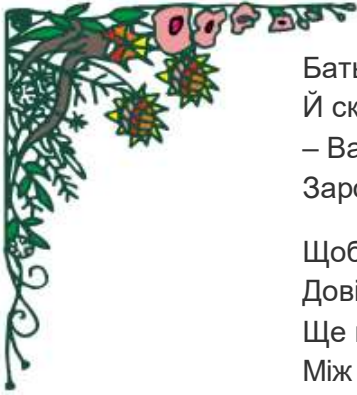
ПІСОЧОК

Петрик з батьком у пісочку
На березі річки
Будував з піску хатинки,
Біля них кринички...

Депутат дивився зверху
На ці побудови...
– Оце б школу збудувати! –
Захоплено мовив.

Матеріал універсальний.
Можна будувати
Садки, школи і лікарні,
Соціальні хати.

А якщо проект невдалий,
В проекті проколи,
Ткнеш ногою у пісочок –
І немає школи...

Батько вислухав бредню ту
Й сказав депутату:
– Вам би дати із пісочку
Заробітну плату!

Щоб за тих, яких обдерли,
Довічно гикалось,
Ще й зарплата, як пісок,
Між рук просипалась...

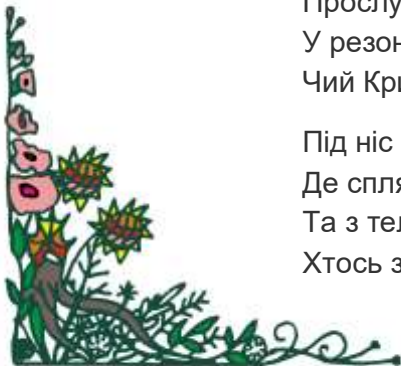
ЧИЙ ПІВЕНЬ?

Природа півню дала крила
Й дотошний голос в ста тонах.
Щоб чудо в пір'ях ним будило,
Коли спимо в ранкових снах.

Кум з вечора мостився спати.
Прогноз погоди прочитав.
Раз п'ять вирипував із хати
І світло скрізь повимикав.

Попив чайку з кільцем ковбаски.
Прослухав на ніч стос новин
У резонанс: чия Аляска,
Чий Крим, і скільки вже годин.

Під ніс промимрив колискову,
Де сплять коти, зайці й хрущі.
Та з телевізору в ток шоу
Хтось запитав: "чий борщі?"

Якби устиг на пульт натиснуть
Не переймався би нічим...
Та лягнуло у лоба дишлом –
"Чий борщ?" вагоміше ніж "Крим"!

Вже й не заснув, бродив в кімнаті,
В прямий ефір що раз дзвонив:
Хто, як жарку на томаті,
В борщі політику залив?

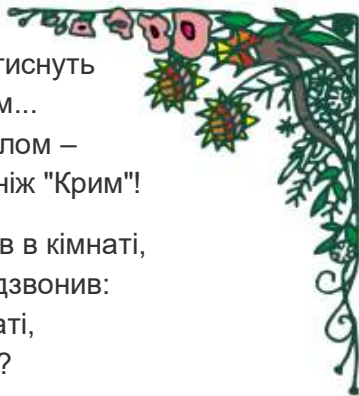
Борщ то святе, до крові рідне,
Як сало, хрін і бурячки!
Запитувать "чий борщ?" огидно,
Як то не знать чії батьки.

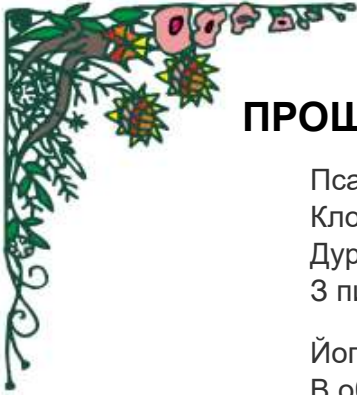
До ранку кум розколотився
Лише на зірку задрімав...
І тільки-тільки борщ приснився,
Як півень трелі заспівав.

Хай йому грець так просипатись
Ще й не заснувши допутя!
На півні треба відірватись.
І півню врізалось життя.

Кум з пересердя і спросоння
Горлянку півню прикрутив...
Вже й до обіду з того півня
Наш український борщ зварив!

Мо з пересердя любим й неньку
І землю, аж на хліб намаж?
Все, що в живіт, усе рідненьке.
В борщі і півень також наш!

ПРОЩАННЯ З ДРУГОМ ЖИЗНІ

Пса хоронить леді-вумен.
Клопіт вдові здався:
Дурний песик вбився струмом –
З пилососом грався...

Його раптом присосало
В області ребра,
Пес злякався, відірвався
Й вискочив на бра.

Там і повис убієнний,
Перемкнувши клеми.
Вдова-леді у печалі:
Траур і проблеми!

Одягнула чорну сукню,
Сльози не ховає,
Ще й над трупом друга життя
Реве, причитає:

«На кого ж мене покинув,
Як же я без тебе?»
Замовила – салют честі
І обід, як треба,

Гробик парчею оббитий,
Ритуальну месо...
Аж коти всі позлазились
Радіти процесу.

...Хода, музика, троянди,
Пам'ятник з граніту –
Пси бездомні зажурились
Про конечність ситу...

Тут ще й ленточка на гробик
«Від сім'ї на згадку»,
Дворовим собакам «Педі...»
Ставить для порядку.

А сусідка, – у мед дьогтю, –
Бурчить і патяка:
– Й мужа свого хоронила
Як оту собаку!

ТОРГУВАЛА ЖАБА КВАСОМ

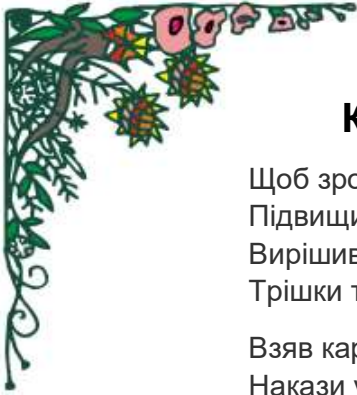
Торгувала жаба квасом, свіжим пивом, ананасом,
Було все, що не спитай: тюлька, мед і коровай!
Та через красу і вроду, в жаби не було доходу...
Всіх клієнтів при грошах міг привабить тільки жах!

Жаба надвеликі суми витрачала на парфуми.
То підкрасить жаба вії, то напудрить щоки й шию,
То фарбує в нове шкуру, тільки імідж: дура-дурой...
Покупці, що гроші мали, жабу бачили й тікали!

Що тут вдієш? Що робити?
Хтось порадив: орієнтацію змінити!

Пробачайте точність в байці:
Жабі тій пришили яйця!

Ожила тепер торгівля.
Покупців, як поголів'я:
І при баксах і при чеках.
І в мороз, і дощ, і в спеку...
Дивне спереду і ззаду те, що так змінило жабу.

КАР'ЄРИСТ

Щоб зробити собі кар'єру,
Підвищити статус,
Вирішив один начальник
Трішки тренуватись...

Взяв кар'єрні атрибути –
Накази у жменю
І проводить із ослом
Аудіотренінг...

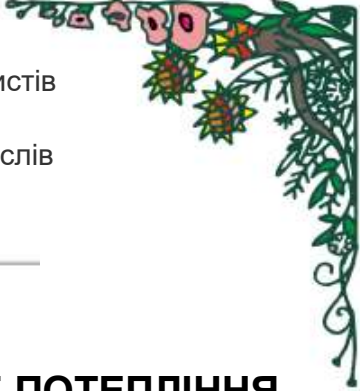
– Ти осел! – Говорить зверхньо,
– Бо я твій начальник!
А осел стоїть ослом,
То ж бо – тренувальний.

А начальник: – Ось наказ,
Ти осел і годі!
Стоїть осел опудалом
Німим на городі.

А кар'єрист іще важно:
– Ти, німа скотина,
Твоє місце покоряться
Й прогинати спину,
Бути дурнем найдурнішим
Й поважать мене!

Тут осел не втримався
І закевав: – Ме-е-е...
Я не-е-е знаю хто дурнішим
Із нас хоче бути,
Бо я точно не осел,
А я козел шутий.

Розвелось кар'єристів
Цілії палати,
А не можуть між ослів
Козла розпізнати.

ГЛОБАЛЬНЕ ПОТЕПЛІННЯ

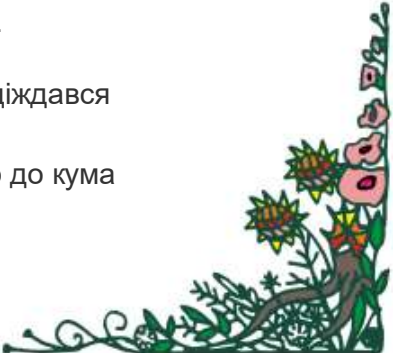
«Потепління, ще й глобальне
Людям помагає:
В Антарктиді крига тане,
Воду прибавляє.

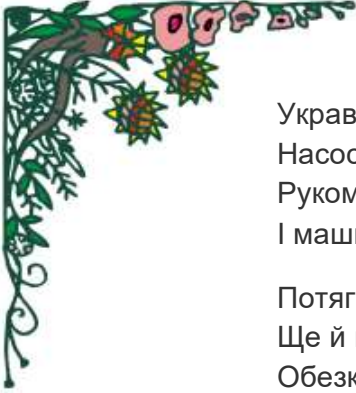
Вода парою у небі
Хмарою літає
І вже потім дощем куму
Город поливає...

А іще така є польза:
Сонце вогнем шкварить
Так, що можна на тім сонці
Яечню піджарить!» –

Таке собі бесідував
Кум своїм сусідам,
Коли добре й безпричинно
З чаркою обідав.

Сусід кумів раз діждався
Темної нагоди
І забрався в двір до кума
Через загороди.

Украв шлангу поливну,
Насос поливальний,
Рукомийник, бак від душі
І машину пральну.

Потягнув кожух і шапку,
Ще й ковдру із спальні...
Обезкровив, як-то кажуть,
Начисто й глобально!

Зумів сусід підживитись
Потеплінням ловко,
Бо до всього прихвativ
Електродуховку...

А коли його за зябра
Слідчі ухопили,
Він чистосердечну правду
Написав у діло:

«Мої помисли сусідські
Чисті і невинні,
Нащо куму теплі речі
В його потеплінні...»

АТРАКЦІОН

Притягнули чехи цирк
В степах України:
Один клоун, два касира,
І батут з резини...

Клоун людей завлікає
Свистком моделює,
А дитина все це бачить
І радо танцює.

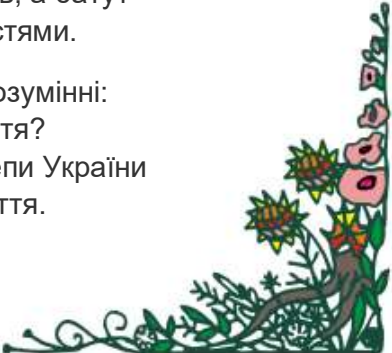
Аж слиною взахльоб
Давиться дитина –
Хоче дуже пострибати,
Бо на то резина.

За двадцятку клоун зволив
В гривневій валюті
Кілька хвилин пострибати
На тому батуті.

А підбори у дитини
Наші, українські:
Деся гвоздики залишились
В непотрібнім місці.

І ну, гецать!.. По резині
Нашими гвоздями.
Дитю в радість, а батут
Здувся до нестями.

Чехи в непорозумінні:
Що тут за життя?
Краще б в степах України
Привезли взуття.

КЛЯУЗА ПРО СВОЛОШЬ

Дільничному інспектору
Кляуза попала:
"Я, гражданка, Вероніка,
Кляузу писала
Про те, як сусідську сволошь
Муш Ля покусала.
Прошу дати цьому ходу
І завести дело,
Бо муш Ля кусати сволошь
Дуже не хотела".

Крутив, вертів цю писульку
Дільничний інспектор,
Під лупою роздивлявся,
Світив під прожектор...

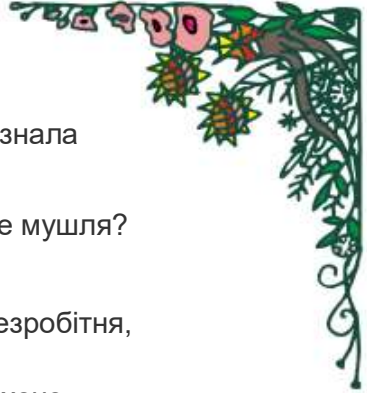
Ну, що ото така "мушля"
Сволоту кусає?
Може на те кримінальна
Стаття припадає?

Узяв словник кримінальний,
Переклад знайшов:
Кухля, Рухлядь... Ось є мушля –
Ракушка, чи що?

Та як же ж це треба пудрить
Мозки чоловіку?
Визвав він для консультацій
Саму Вероніку.

– Признавайся й не роби
Ходу криміналу,
Оцю кляузу, це ти
Мені написала?

– Я писала! Хоч не знала
Як і написати.

– То скажи, що таке мушля?
З чим її їдять?

– Муш то – Ляля безробітня,
Ти його не зьешь...
Він сам жере, кого хоче.
І сволоту теж.

– То це муж твій?! –
Став дільничний на час прозрівати.

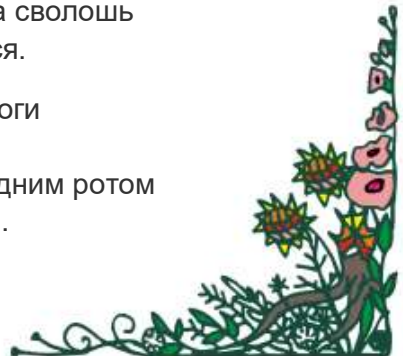
– Точно муш мій! Ліліян,
Я Ля його звати...

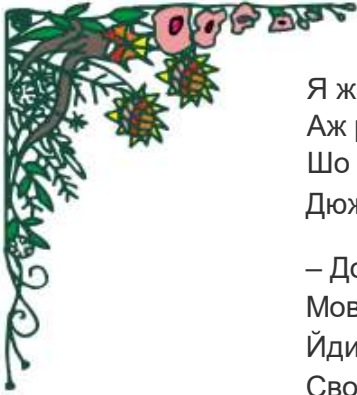
– А хай біса його мамі,
Оце накрутила,
Тут ти пишеш "сволошь", хто ця
Сволоч потерпіла?

– А ця сволошь, то сусідська
Рижая собака.
То ж муш Ля вкусив її за місце...
За сраку, звіяюсь, за ляшку.

Якось вчора пообедал,
Піва муш напився,
А сусідська рижая сволошь
До нього вчипився.

Він упав на усі ноги
І не піднімався,
Тільки кругом одним ротом
Кусав і ругався...

Я ж пісала у кляузі,
Аж рука потела,
Шо муш Ля кусати сволошь
Дюже не хотела...

– Добре, жінко, – зміг дільничний
Мовить: – Вероніко,
Йди додому й заспокоюй
Свого чоловіка.

В тому, що він покусав
сусідського дога
Криміналу я не бачу.
Зло те – не від того!

– Знаю я російську мову,
Українську знаю...
А якщо такий вже суржик,
То не розумію...

Бродять мови у народі,
Як то кажуть, свійські.
Що ж то буде, як прибудить
До нас ще й англійська?!

Терміново треба шефу
Рапорта писати,
Хай доплачує, щоб міг я
Вас перекладати!

ВІРУС ФРОНТОВИЙ

Коли внук іде до школи
Атестат надбати,
Дід налазить за комп'ютер
У карти гуляти.

І поки дід підлаштує
Валета на даму...
Зависають файли, пам'ять,
Системні програми.

А то часом і процесор
Глючно не втика –
Відчуває руку діда
Й дух фронтовика!

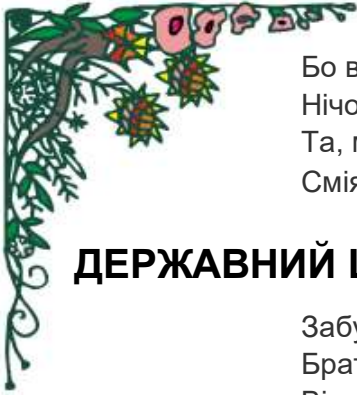
Що робити? Дід як вірус
Комп'ютер з'їдає,
Коли в карти погуляти
За нього сідає.

Навіть сам всенощний «Гугол»
Не може сказати,
Як цей вірус фронтовий
Треба лікувати...

Та онук рішив проблему
Як дитську щиталку:
Загрузив для діда гру –
Німецьку стрілялку.

І тепер комп'ютер шепче,
Не висне ні грама.
Дід фашистів розстрілює
Днями і ночами.

Бо він більше окрім цього
Нічого не може...
Та, мабуть, над ветераном
Сміялись не гоже.

ДЕРЖАВНИЙ ШТРАФ

Забув Іван про свободу,
Братерство і дружбу –
Він вмотивувався працювати
На державну службу.

Ще й не на ту, де постійно
Абзаци читають.
А на ту, де всім державні
Штрафи накладають.

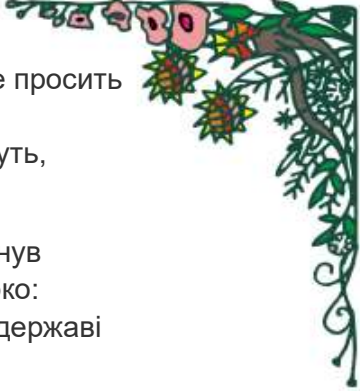
Телефоном до дружини:
– Ось, з роботи надійду,
Штраф державний особисто
Мигом накладу!

Відмовити ти тепер
Вже не маєш права.
Бо я тепер не мужик,
Я тепер держава!

Жона: – Правда не мужик,
Ти держава лиса!
Краще я зароблю штрафи
В державі Бориса.

Він і рангом служби більший,
Освітою вищий,
Стаж у нього по коліна,
Й наклада штрафище!

Вже давно він мене просить
Хабарика дати...
І допроситься, мабуть,
Бо є що давати.

Іван лисину розглянув
Всю свою в люстерко:
– Ач, яку пригрів в державі
Корупціонерку!

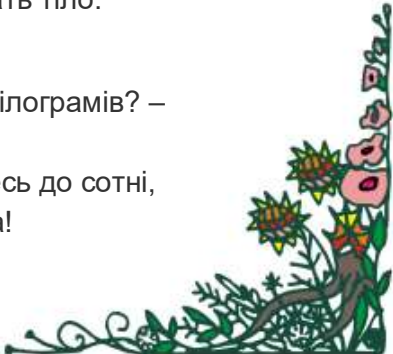
СКІЛЬКИ ВАЖИТЬ ВЛАДА

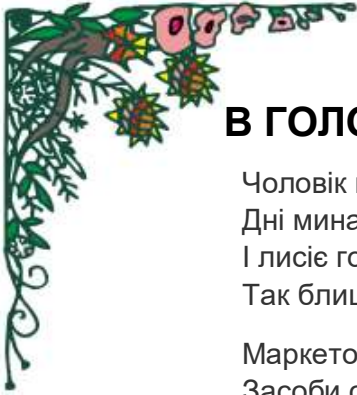
Медкомісію проходить
Сільський голова –
Треба довідка медична
На нові права.

Він, водій, ще із Союзу
Гарний досвід мав.
Керував, аж головою
У сільраді став.

Так пройшов всі кабінети,
Здав на яйцеглист
І зайшов де важать тіло.
Там спеціаліст:

– Скільки маєш кілограмів? –
В голови пита.
– Без трибуни десь до сотні,
З нею більше ста!

В ГОЛОВІ НЕМА НІЧОГО

Чоловік пережива,
Дні минають з вітром.
І лисіє голова...
Так блищить макітра.

Маркетолог пропонує
Засоби спасіння –
Всяке зілля у шампунях
Проти облісіння.

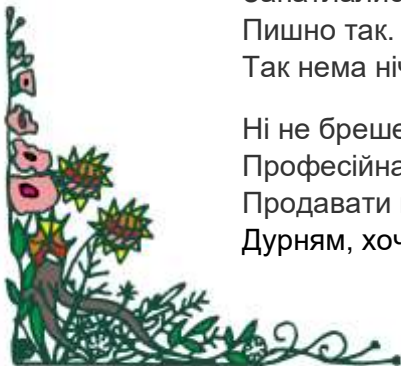
Треба лише розігрітись
У ванні парами.
Вийдеш точно волохатим
Або кучерявим...

Вліз у ванну з головою,
Геть усе занурив.
І розпарився у зіллі
Згідно рецептури.

Через кілька процедур
Стало проростати:
І чорняве, і біляве,
І сильно кудлате.

Кучеряшками й волоссям
Запатлались ноги,
Пишно так. А в голові
Так нема нічого!

Ні не бреше маркетолог –
Професійна риса
Продавати всякий засіб
Дурням, хоч і лисим.

ЕТЮД НА КУХНІ

Я сьогодні смажив мойву,
Пік медового коржа...
І по телеку послухав
Про реформи без ножа.

Диктор піниться, як масло,
Він усе про газ мутить.
Хлопці взялися громаду
На мундерку посадить.

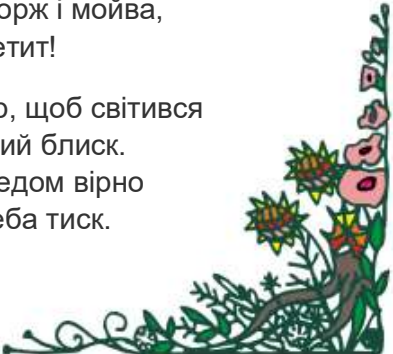
Може то і вірна справа,
Хлопцям же брехня – закон.
А мені їх недолугий
Політичний прикидон.

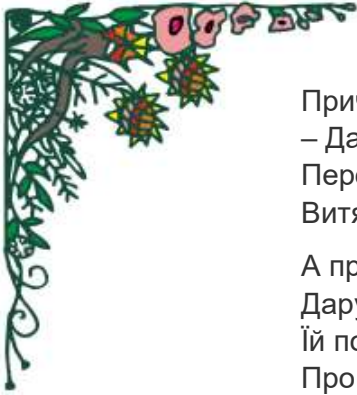
Золота сміється мойва,
У ногах мурчать коти...
Йдіть ви хлопці по каналу
Десь за межі частоти.

Всякі ваші теревені
Піст на вуха для дівчат,
Які щупають кишені
І за долари мовчать.

Що мені від того толку:
Хто святий, а хто бандит?
Свято віри – корж і мойва,
І здоровий апетит!

В рибі фосфор, щоб світився
У очах розумний блиск.
Ну а корж із медом вірно
Підніма де треба тиск.

РЕФЕРАТ

Причепилася циганка:
– Дай на хлібчик любчик?
Перехожі з неохотой
Витягують рубчик.

А професор, без приколу,
Дарував убогих,
Їй подав свій реферат
Про членистоногих:

– Май ромалка хліб науки,
Її постулати,
Якщо зможеш ці аспекти
Реалізувати...

Розгорнула лист циганка:
Актуальна тема –
Намальована лобкова
Воша і ще й схема.

То ж малюнок, як аспект,
Тиче в ніс для лохів:
– Дай на хліб, бо наберешся
У коханок блохів!

Той хто спосіб не здоровий
В душі відчуває,
Вже не рубчик для циганки –
Сотню витягає.

Ось яку велику користь
Мають реферати,
Коли їх в практичних цілях
Реалізувати!

Та на жаль наука наша –
Інтелектуальня!
Розвивається лиш тільки
Для жебракування!

МАЛЕНЬКА РИДИКЮЛЬ

У місті маркетолог дурі дався:
Постійні п'янки, сабантуї, вечори,
Де із жіноцтвом, наче кіт тягався.
Жінки його до дурі й довели.

– Достатньо вже мені такого блюду,
Щоби якась до ручки обскубла.
Ось одружусь. І жити скромно буду.
Візьму собі дружину із села.

Що п'яти репані й дурна – хіба то диво?
Маркетинг у товарах й гірше знав.
За те наївна, чесна і цнотлива!
Ну, поетеса, тільки серед трав.

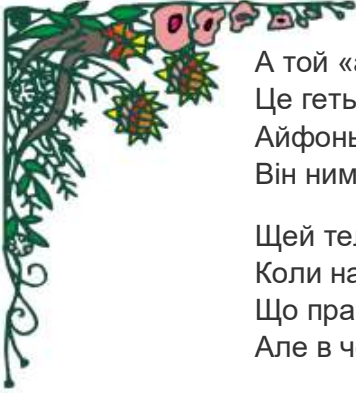
Дістав таку – зірвав серед городу,
Що моркву проривала рачкома,
Не дивлячись на вроду і породу
Й на зріст емоцій в області ума...

Та й вчить цнотливицю:

– Це телевізор плазма,
А це айфон, комп'ютер, ридикюль.
А це джакузі... Тут, можливо, разом
Ми покохаємось у струмені буль-буль.

– А це осьо, – Показує на собі, –
Інтимний коник, може навіть кінь!
Він нам з тобою і дитинку зробить,
Такий ікс-фактор нових поколінь...

Цнотливій дівці дивно, як ніколи,
Бо очі наче кришки від каструль:
– Хіба то кінь? Кінь у Петра. Й в Миколи!
А я для них – «маленька Ридикюль»...

А той «айфонь», якщо ти хочеш знати,
Це геть не те, що тут у тебе є...
Айфонь у діда Гната волохатий – аж по п'яти!
Він ним у клубі на концертах в бубон б'є..

Щей телевізор, який Клавка оголяє
Коли нагнеться – плазменний екран.
Що правда лише два канали має,
Але в чотири-Д форматі для селян!

Не треба думать, що ми всі такі відсталі,
У нас є все: і ми не дикуни!
Розсміши коника у нас на сіновалі.
Є й браузер – захований з війни!

ЗИМНЯ ВИШНЯ

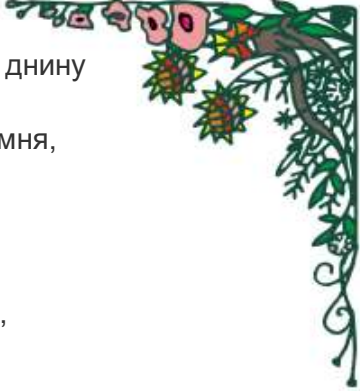
Літо ягодами стигне:
Хоч, бери до рота,
А не хочеш, консервуй
З ягоди компоти.

Господарка роботяща
Посилає сина
Вишню стиглу обірвати
В садку з деревини.

Підліток вже на підході
Скоро й дівку брати,
А все дивиться на вишні,
Й не береться рвати.

– Нарви вишень! – Йому мати
Наказує знову.
– От пристали, взяти й рвати,
Ця вишня зимова!

– Як зимова? Щойно в днину
Стала постигати...
– Зимня вишня тому зимня,
Що не хочу рвати!

Мати блиснула по шиї:
– Годі фіті-міті,
Мав би татко зимні яйці,
Жив би ти на світі?!

Поки стигле треба рвати
І не мудрувати,
Бо на зиму добре літо
Гріх перекладати.

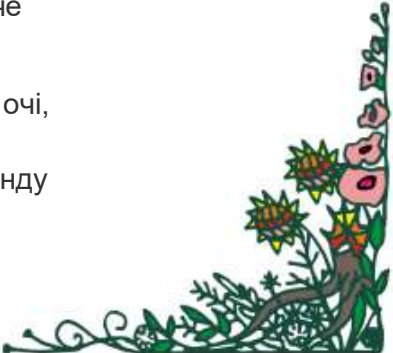
НАТУРАЛЬНИЙ СПЕЦЕФЕКТ

Чоловік у своїй хаті
На диван-кроватьі
Відслідковує футбол
У "Три-Д" форматі.

А дружина його поряд,
Також в окулярах,
Дивиться кіно окремо –
Страсті в серіалах.

Звуки, рухи, треті плани,
Інші спец ефекти,
Луплять голову неначе
Проповідник секти.

То м'яч летить ніби в очі,
То сюрчить із боку,
Наче ти попав в команду
Збірної Бангкоку.

Наче ти проміж гравцями
М'яч по полю гониш,
Наче це тобі до носа
Карточка червона.

Наче це тебе туснули
Ногою у спину.
Пас!!! Ударив по м'ячу,
І... Влупив дружину...

Жінка синець на всю щоку
Людям не ховає.
Щиро враження свої
Всім розповідає:

У форматі аж "Три Д"
Дивилась "Розіту" –
Стільки класних спецефектів,
Що можна здуріти!

Наче я сама в кіно
Купаюсь в коханні,
Отже сама роздяглася
У іспанській спальні.

Наче я сама цілую
Якогось Хуніку...
Тут ввірвався муж ревнивий...
І влупив у пику.

Ще й так влупив, що скрутилась
Як ключ музикальний...
Відчуття від спецефектів
Дужже натуральні!

ДЕПУТАТИЗАЦІЯ

Закон ба вступить в силу ще коли...
Три букви знають, коли те стряється.
Та депутат якийсь, мабуть напивсь смоли,
Дематюкацією над людьми сміється:

Щоб перестали ми вживати ті слова,
Якими без паперів спілкувались...
Покорчило б його за те як лусне голова,
Бо слів не буде, але ж напрямки zostались!

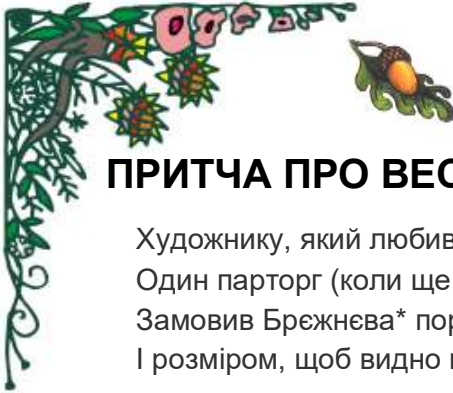
Куди треба іти, коли прийшло число,
А пів зарплати ще не доплатили?
Куди? Де треба взяти те, якого не було,
Й жінки оте ще досі не родили?

Де? Як можна й чим змінити поняття
Розбитої із прірвами дороги,
Де пхають колесо квадратне, як життя,
І ще й домкрат зривається на ногу?

Я не зову вас сквернословить взагалі,
Проте тоді позбудемося матів,
Коли із світлої, що для людей, землі
Пошлемо в дуже темний отвір депутатів.

Тоді коли впираючись в закон,
Що гроші це вода, не лізь без броду в воду,
На віки вимкнемо у дурня мікрофон,
Через який кричить, що він слуга народу.

ПРИТЧА ПРО ВЕСЕЛОГО КОЗАКА

Художнику, який любив причуди,
Один парторг (коли ще то було)
Замовив Брежнєва* портрет по груди
І розміром, щоб видно на село.

Художник справився і дуже постарався
Виводити медальки й ордена.
І так зробив, що Брежнєв посміхався,
Як вся щаслива й радісна «страна».

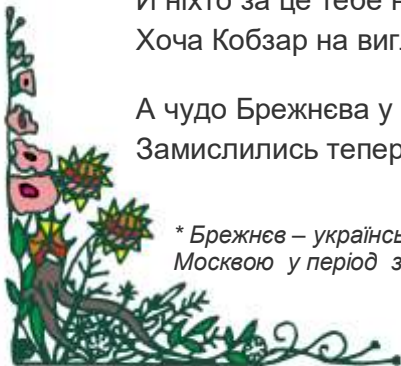
У нього погляд точно Джеймса Бонда
З-під брів такий, що добрих дасть чортів.
А нижче носа – посмішка Джоконди...
(За це художник років п'ять сидів)

Тоді вперіщили за цей портрет мільйони
(От люди вміли гроші викрадатъ)
Пройшли роки, змінилися закони.
Тай шкода Брежнєва на смітник викидатель...

Ось Леніна в Шевченка можна вдати –
Лише борідку замалюй, а чи зрубай...
Й ніхто за це тебе не ув'язнить за ґрати,
Хоча Кобзар на вигляд як бабай...

А чудо Брежнєва у що переробити?
Замислились теперішні митці:

** Брежнєв – український політичний діяч, який правив Москвою у період застою.*

В Петлюру? чи в Бендеру без трембіти
З медалькою героя у руці?

Знайшли художника, старий вже став небога,
Трясуться руки, хоч давно не п'є.
Той згодився. Сказав за ради Бога,
Як породив паскуду, так і вб'є!

Спочатку з Брежнєва він утворив Чапая –
Шикарні вуса й шабля у руках...
А потім імператора Росії – Миколая.
А далі Брежнєв схожий став на козака!

Це хто, Хмельницький? Глядачі питають.
Чи Тарас Бульба? А чи сам Сірко?
Ще й очі Джеймса Бонда виглядають,
З-під оселедця в стилі рококо...

Це наш козак, до болі, найрідніший.
У ньому всі епохи, як на гріх,
З'єдналися. Історія напише
Чи тугу про минуле, чи то сміх.

А у селі, залишиться портретом
Серед дерев і зарослів стирчать –
Козак Веселий, морда пістолетом!
(Джоконда з Леоніда Ілліча*).

** Леонід Ілліч – попередник Леоніда Макаровича і Леоніда Даниловича (так звана епоха Леонідів перед епохою Вікторів).*

ЧОМУ ТРЕБА ВЧИТИ УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Турки їдуть. Із-за рогу
Мчить їх новий мерседес.
Туркам вказує дорогу
Навігатор "Джі-Пі-еС"...

Каже де є ширше, вуже,
Де є яр, де завихляк.
Тільки глибину калюжі –
Навіть з космосу ніяк!

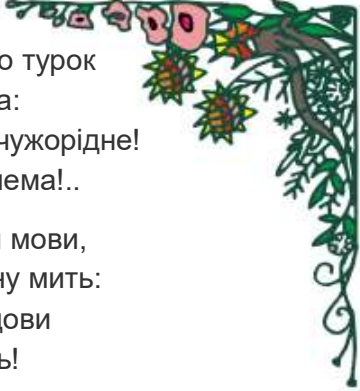
Туркам очі замазував
Ряд дорожніх знаків «Стоп»...
І водій з всієї дурі
У калюжу нашу – гоп!

Так нічого не случилось.
Всі здорові, пальці гнуть.
Лиш колеса покотились
Крізь калюжну каламуть...

Турок тюркською глигоче.
Не тутешній чоловік,
Мабуть, щось спитати хоче,
Переходячи у крик.

Пальцем колесо втикає,
Мне все долар у руці,
Турок сервісу шукає
За зелені папірці.

А дарма! Бо що то турок
Української не зна:
"Сервіс" – слово чужорідне!
Значить сервісу нема!..

От якби навчився мови,
Зрозумів би в одну мить:
Від Росії до Молдови
Ями нічого ловить!

І якщо ти ще не турок,
Й в голові ще щось дренчить,
Не лети в калюжу з дуру.
Й українську мову вчи!

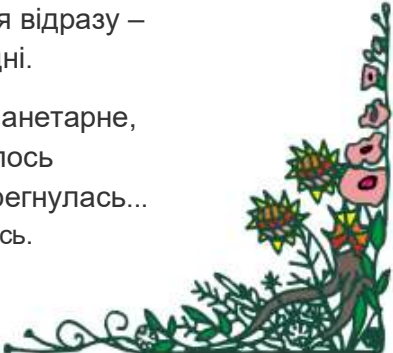
АПОГЕЙ

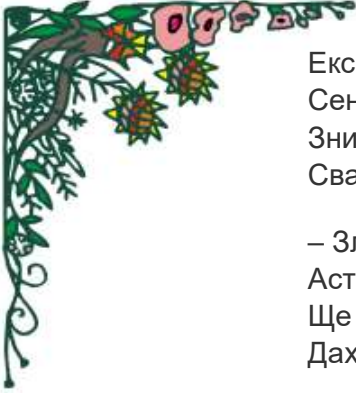
Чоловік з фотоапаратом
Вліз на гребінь хати,
Щоб затемнення у небі
Фотографувати.

А в цей час сусідка Настя
Скинула тужурку
І нагнулась дуже низько,
Зарізати курку.

Не могли передбачати
Й пророки Господні
Два затемнення відразу –
Обидва природні.

Одне в небі, планетарне,
Друге затемнилось
Коли Настя перегнулась...
Й сонце оголилось.

Експозиція і ракурс –
Сенсація віку!
Знизу гримає дружина,
Сварить чоловіка:

– Злазь із хати, не ганьбися,
Астроном завзятий,
Ще впадеш та розваляєш
Дах, чи гребінь хати.

– Ні, не злізу! Для науки
Я спостерігаю
Апогей! Сусідське сонце
Курку затуляє.

То ж парад світил удався!
Сонячний момент
Так розклався, що вже видно
П'ятий елемент!

КАЗКОВІ ЧАЇ

Чоловік заварює
Чаї із шипшини,
Бо відвідав інтерсайт
"Лікарські рослини".

На те дійство і питає
Стурбована жінка:
– Знов колотиш в ніч мікстуру,
Знов болить печінка?

– Такий чай для активацій, –
Той відповідає,

– Активує, стимулює,
Мертве піднімає!

Простатити, геморої,
Потенцію зліче!
Ще й збільшує вдвоє,втрое,
В смислі, чоловіче...

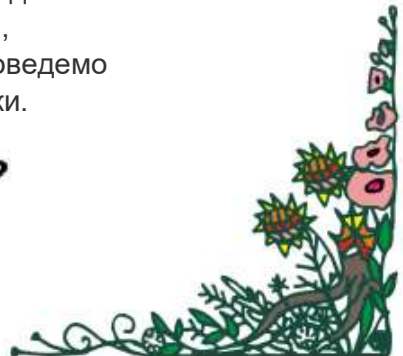
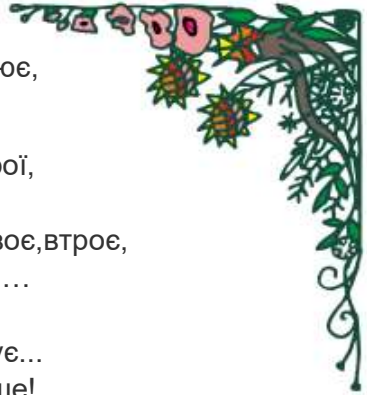
А жіноче так звучує...
Ще й оргазми креше!
Проведемо ніч казкову –
Інтернет не бреше!

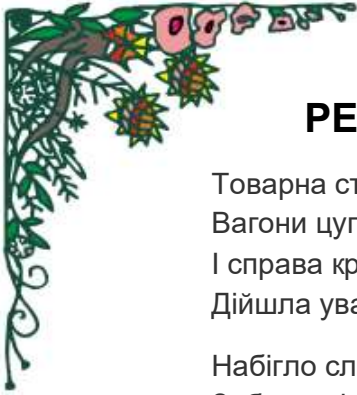
Вже на ранок жінка кисла
В мислях, не в екстазі:
– Може чай не пити треба,
А робити мазі?

Може якось оте чайне
Треба лити в миску
І сидіти в ній до ранку
Парити валізку...

А чи-то куди намазати,
Чи у шкіру втерти?
Бо від чаю в тебе стимул
Ні живий, ні мертвий.

А от мазати й додати
Любові та ласки,
Ніч приємно проведемо
Без брехні і казки.

РЕЧОВИЙ ДОКАЗ

Товарна станція у стані бардака.
Вагони цуплять з гіпсом і цементом...
І справа кримінальна сторожа Левка
Дійшла уваги навіть Президента.

Набігло слідчих, карних, що мушви.
Забори міряли, демонстрували зброю.
Та лиш єдиний доказ речовий знайшли:
Пожмаканий папір із плямою рудою.

А зверху тиснуть: «Гай уже на суд!
Яка там біологія у плями!
Тут скоро всю столицю г'валтом рознесуть
Ще й ноту намалюють від Обами!»

Суддя стріляв крізь окуляри на Левка,
Якого винним притягли до суду.
Левко з похмілля вперто (гик) гикав:
– Без адвоката (гик) брехати я не буду!
– Твоя бомажка? – Прокурор спитав, –
Ти знаєш чим тобі оця бомажка світить?
– Я паперові носії – гик – з роду не читав...
Я лопухами користуюсь, коли літо...

Тут адвокат: «Дозвольте, Ваша честь,
Левко не винен, змова прокурора.
Ось тут по суті свіжа пляма на папері єсть,
Експериментально зроблена учора.»

Нюхнули пляму і суддя, і прокурор.
І справа розповзлась на половину:

Бо, запах точно не Шанель, різниться й колір,
А розмір співпадає. Значить, винен!

– Куди подів цемент, цілий вагон?
Пропив, мабуть, бо бач, не викисаєш.
Устроїв з правосуддя лохотрон,
Бо лопухами злочин прикриваєш!

– Я протестую! – Адвокат спіймав
Прокуратуру за гадючими словами,
– Тут сліду злочину на лопухах нема,
Тут на папері факти в формі плями!

Що скаже на цю пляму Президент?
Та тут Левко засідання урізав:

– Дозвольте, Ваша честь, (гик) на експеримент,
Бо баланда у карцері не свіжа...

Суддя терези «правосудія» сховав
І окуляри зняв. Але Левкові
Надутись шанс і виправдатись місяць дав,
Дослідження призначив додаткові.

А біля станції, поки ішли суди
І пляму прокурор в статтях тлумачив,
Росли котеджі, вілли, плаци у ряди,
Й цементу вкраденого в тім ніхто не бачив.

СОВЕЦЬКА ШАЙБА

У готелі "Євро-шо-ти"
Ремонтні роботи.
Ставлять двері від "Чіз-пані",
Підлогу "Ма-йо-то".

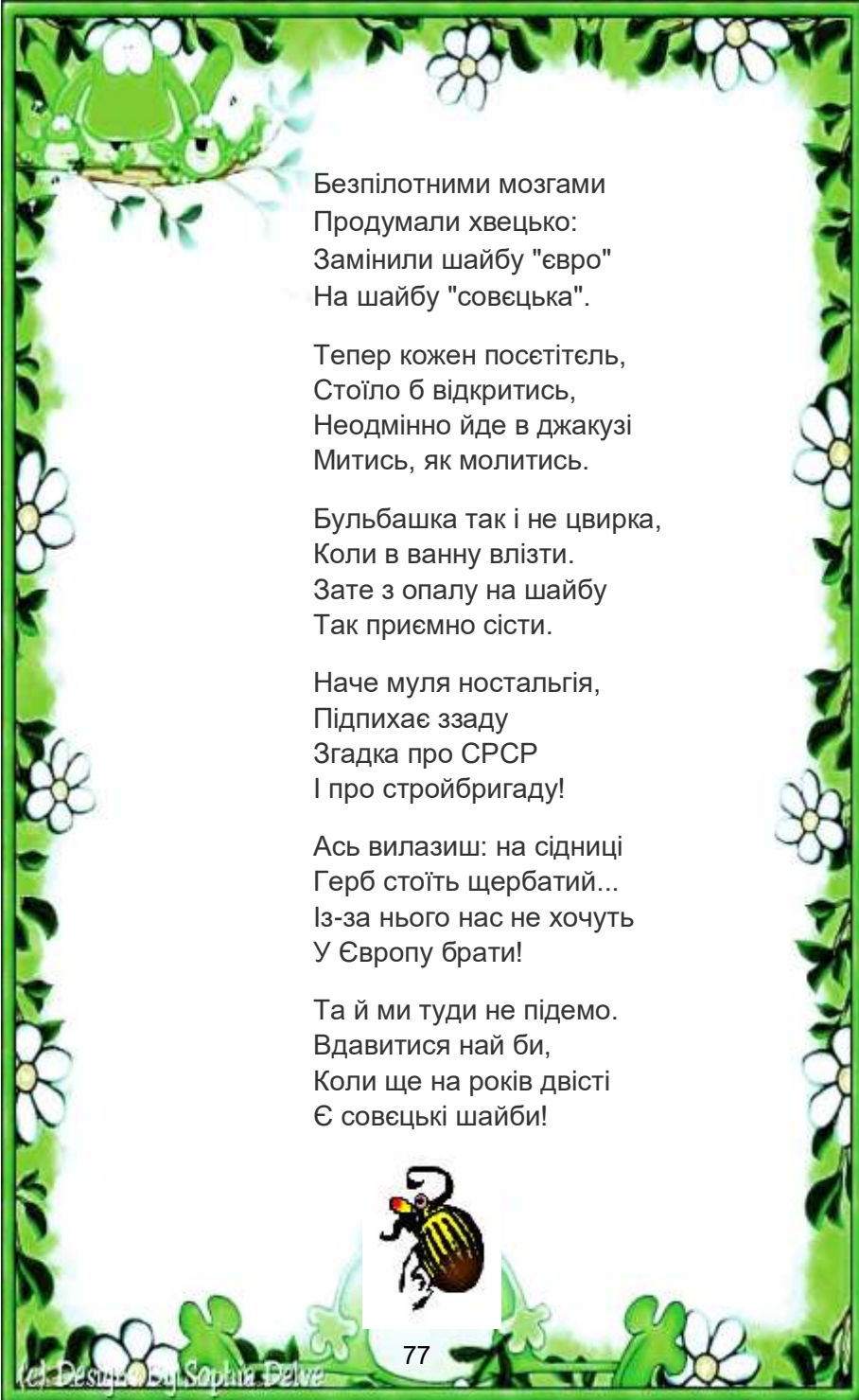
Обладнання "Секонд-сістемз" –
Смерть без перелому!
Нуль дерева, нуль шурупа,
Нуль металолому!

Стелі свіжого дизайну.
"Італьяно-Кресло" –
Такі меблі "Китайозо"
У готель завезло.

То, як завжди, гомодрили
Клеїли, свердлили.
І, мабуть з переусердя
Шайбу загнутили...

Чи луснула утла шайба
Якоїсь там марки,
Чи згоріла феєрверком
У золі цигарки,

Факт: нема чим затулити
У джакузі дірку.
А від цього для масажу
Бульбашка не цвирка...

Безпілотними мозгами
Продумали хвецько:
Замінили шайбу "євро"
На шайбу "совецька".

Тепер кожен посетитель,
Стоїло б відкритись,
Неодмінно йде в джакузі
Митись, як молитись.

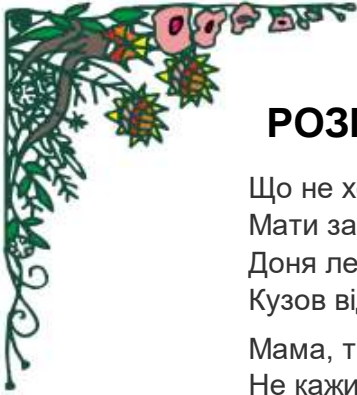
Булбашка так і не цвирка,
Коли в ванну влізти.
Зате з опалу на шайбу
Так приємно сісти.

Наче муля ностальгія,
Підпихає ззаду
Згадка про СРСР
І про стройбригаду!

Ась вилазиш: на сідниці
Герб стоїть щербатий...
Із-за нього нас не хочуть
У Європу брати!

Та й ми туди не підемо.
Вдавитися най би,
Коли ще на років двісті
Є совецькі шайби!

РОЗМОВА ПРО КОСМОС

Що не хочеш, доню, заміж? –

Мати запитала.

Доня ледь від ноутбука

Кузов відірвала.

Мама, ти про своє «заміж»

Не кажи нікому.

Тепер заміж не виходять,

Тепер по другому!

Усі так живуть інтимно,

Щоб дітей не мати –

Хлопці з хлопцями окремо,

Окремо й дівчата...

Нащо хату будувати,

Будувати плани?

Ми тепер не просто люди, а...

Інопланетяни!

Ми на вищому вже рівні,

В порівнянні з вами –

Ми кохаємось здебільше

Руками й ногами!

Знала б, що так позаземне, –

Мати відказала, –

Я би тобі руки й ноги

Змалку б відірвала!

І хай кажуть не гуманно,

Не демократично,

Та у мене була б дівка,

А не блудь космічна!

КОЛИ ТАТА ВЕЛИ НА ВІЙНУ

Коли тата вели на війну,
Мамця півня зарубала й курку,
Постірала плямисту діжурку
І сказала: «Не пропий страну!»

Коли тата вели на війну,
Тато ровера продали в белебені,
Тищі дві поклали у кишені
І сказали: «От тепер пальну!»

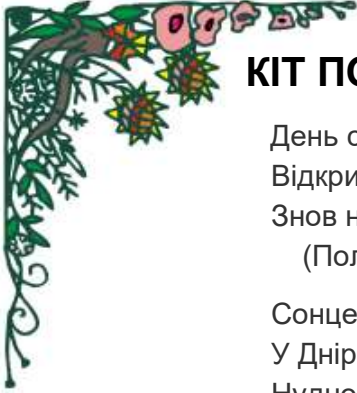
Коли тата вели на війну,
Йому бабця тицьнула двадцятку:
«Пий, зятьок, на службі до припадку,
Щоб тебе прибили, сатану!»

Коли тата вели на війну,
Мамця плакала від того, що раділа,
Причитала: «Боже, від дебіла
Хоч із тиждень трохи отдохну!»

Та для тата кончилась війна...
Татків танк по-п'яні підпалили,
То його додому отпустили,
Бо дебілів в танках до хрена!

Коли тата вернули з війни,
Ми із мамкою сиділи у канавах,
І горлали, що "Героям слава!",
Що ми точно Родіни сини!

То ж, шановний нашій президент,
Просимо війну открити знову.
Ми ще маємо гуси й корову,
І у тата є вже пісталет!

КІТ ПОТРАПИВ НА МАЙДАН

День святий в житті киян:
Відкривається майдан!
Знов на площі в центрі:– йой!
(Політичний геморой)

Сонце спину не пече,
У Дніро зливне тече.
Нудно. Та для городян
Свято радощів – майдан.

Час від часу, восени
Там збираються вони.
Квіти, стяги, барабан,
Пиво, кава... Балаган!

Якось так у день такий
Заблудився кіт дурний.
Між ногами, по газону,
Плентався у євროзону.

Бо казали комісари
Там культура вище хмари!
Миші там, як хочеш знать,
Розфасовані лежать,

І самі у рот біжать,
Якщо євро показать!
Кіт утік і заблудився
Й на майдані опинився.

На трибуні вище неба
Хтось казав про те, що треба,
Най капець вкрадеться нам,
Взяти курс на Амстердам!

Там зарплати – не збагнути
Й океан євровалюти!
Дерся голос з висоти:
– Заживемо... Як коти!

Слухав кіт: «Ото дурня,
Хочуть жити так, як я!
То ж якого дідька вам
Пертися у Амстердам?»

ЛЕСИК-ФІЛОСОФ

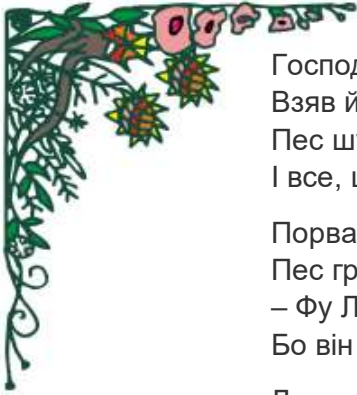
Собака Лесик справно гавкав
На ліс, на річку, на луга...
Служив сумлінно, як собака
У межах свого ланцюга.

Господар часом сумнівався:
Чого ото на ліс гарчить,
Чи звір який там заховався?
До Лесика все цить та цить!

А Лесик гав та гав на хаші.
І під собою землю гріб...
Доводив всім, що роботящий
Й не марно заробляє хліб.

А гостював в селі психолог,
В науці глиба чи скала –
І Фрейда, і Спінози школа
На базі дикого села.

Порадив: – Відпусти нездару,
У нього клин від ланцюгів.
Він вимагає самку в пару
На лоні пристрасних лугів...

Господар без перестороги
Взяв й відпустив із цепу пса.
Пес шухть психологу між ноги
І все, що втрапив – покусав.

Порвав штани, скалічив спину...
Пес гриз, психолог верещав:
– Фу Лесик, фу! – А Лесик клинів,
Бо він Спінозу не вивчав.

Лишив психологу на шкірі,
Своїми пазурами знак,
Що Фрейд – вірець для вищих звірів,
А не господарських собак.

В М'ЯСОКОМБІНАТІ

М'ясокомбінат святкує дату:
Тридцять років м'ясокомбінату.

Тож така подія епохальна
Потребує щось оригінальне.

І таки придумав один псих
Карту України з ковбаси!

Псих придумав, а його співбрати
Стали карту на асфальті викладати.

Водяні артерії країни
Склали із телятини й свинини.

А міста і села регіонів –
Ліверкою. Ценри – з салтисонів.

Із сардельок склали залізниці,
Баликом позначили столицю.

Північ, південь, захід, схід і Крим
Затягнуло копченням сирым...

Пес Полкан не відав про флешмоби.
Ну і вирішив із карти зняти пробу.

І хоч ближчими були і Крим, і Донбас,
Він почав знімати пробу із Черкас.

І поки добрався, куди хтів,
Зруйнував і Харків, і Херсон, і Львів.

На останнє із сардельок вереницею
Потягнув в кущі всю Укрзалізницю.

Водяні артерії розпались,
На асфальті пліндиками позсихалисьь.

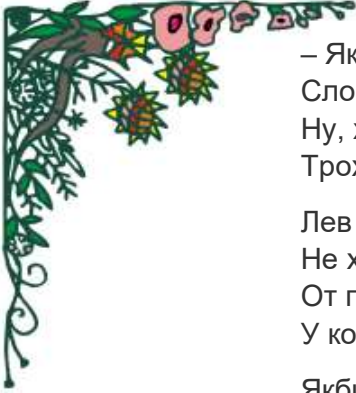
А директор м'ясокомбінату тільки ахкав:
От Полкан реформу забабахкав!

ГРА В КОЛІБРІ

Слоненя наїлося,
Затіяло гратисьь.
І як пукає колібрі
Хоче показати.

Прижмурилось, надулося,
Вуха розгорнуло,
Пукнуло. І випадково
Лева в кручу здуло!

– Тепер, мабуть, твоя черга, –
Питає у тата, –
Так, як пукає колібрі,
Зможеш показати?

– Як колібрі вже не зможу, –
Слон відповідає, –
Ну, хіба що з кручі лева
Трохи зачекаю...

Лев скалічений із кручі
Не хоче піднятись...
От придумали слони
У колібрі гратись!

Якби грались не в колібрі,
Не дай Бог в шпаків...
Я би, мабуть, замість кручі
В космос залетів!

Слоненя у кручу зирить
Й грайливо питає:
– Що, Гагарін, паєхали?..
Татко вже чекає.

РОДИЧІ ТАЛАНТУ

У таланта є сестра –
Стислість її звати.
А Тверезість і Запій –
Це його два брата.

Сон – дідусь такий сякий
По лінії мами.
Маячня – бабуся давня
З хвостиком й рогами.

Дядько у таланта – Злість,
Стукає у скроні.
Тітка зовсім хто зна що –
Мрія у короні.

Є племінників аж три:
Примха, Веред, Слава.
А племінниця – Жадоба
Жирна і кульгава.

Родичів, хоч застрелись,
У Таланта мається.
І коли зберуться разом,
Він таки стріляється!

РЕФОРМА МЕДИЧНА

Якось випив літру квасу,
Що у наших «шопах»,
Що розводять на воді
Порошки з Європи.

Так скрутило й кишковицю,
Й шлунковище злюще.
Мабуть, точно, діарея
З середини плюще.

«Де ти мій сімейний лікар?» –
Заволав думками...
Аж за двадцять кілометрів,
В бісової мами!

Добирався до лікаря,
Шукав допомоги,
Все кущиком, та ярком,
Бо нема дороги.

І от там, де я пройшов –
Реформенні зміни:
Виросли, як з-під дощу,
Мальви і шипшини.

БІДА ЗА БІДОЮ – КАРАНТИН НАСТРОЮ

– Чули, куме, потний вірус
В Україну залетів?
Він усіх п'яниць вбиває,
Особливо, хто кутив...

Він така незрима штука,
Плюнув – далі передав!
– Куме, паніку не сійте,
Вірус не на тих напав.

Це він вірус у Європі.
В нас він просто ОРЗе...
І у нас такі дороги,
Що сюди не доповзе.

Та якщо і добереться
В наші хащі, сучий син,
То для нього тітка Клавка
Ввела строгий карантин!

Менше літри без пов'язки
Самогон не продає,
Ще й питає, чи мив руки,
І чи гроші в тебе є...

Тут друга біда: на землю
Шмат із космосу летить.
Як впаде десь в океані,
То й до нас загуркотить!

От його уже не спинять
Навіть тисячі вакцин,
Так що двигайте до Клавки,
Хай скасує карантин.

БАБЦЯ ЗЕТ

Онук бабці взяв в аптеці
Ліки – три пігулки:
Синю, жовту і червону
Згідно рецептурки.

Він докладно розказав,
Як вживати засіб:
Синю, жовту і червону
З проміжком у часі.

Бабця свій патріотизм
Й ревматизм надбала,
Разом синю й жовту в рот
Прапором поклала...

А червону геть жбурнула
У каналізацію,
Бо так, бачила, проводять
Декомунізацію.

Та в природі до знамен
Не пришити крила –
З'їла колір жовтий й синій
І позеленіла...

РЕКВІЄМ ВЧИТЕЛЯМ

Куму жити залишалось пару днів.
І таке він на останнє учудив:
Підманув він кошеня "киси-киси"
І з останніх сил його запхав в труси...
Кошенятко замурчало в темноті,
Десь кусьнуло кума, який вже в путі,
Який вже не відчував і не потів.
І отак із кошенятком і почив.
Рідні бігають і заглядають, всі в сльозах.
Жалко кума, та живий іще в трусах.
Бо в трусах – як Байконур у небо рве,
Враження, що кум ще років двісті проживе!
Та внучок всю куму репутацію підмяв...
"Мамо, а в трусах у дедушки хтось каже няв".
"Ах, ти гидол! – бабушка сльозила, – от дивак!
Навіть смерть свою і ту зустрів не так!
Весь свій вік на сцені прослужив,
Ще й в останнє для нас пьесу положив!"
Коли йдеш туди в останню путь,
То вже треба й розуму набуть.
Мабуть доля всім, хто сіє сміх,
Що і смерть то водевіль для них...
Поховали кума. А за кілька літ
З кошенятка виріс гарний кіт.
І коли в селі небіжчиків несуть.
Кіт усіх їх провожає в дальню путь.
Коли траурна процесія іде,
Кіт попереду перед хрестом усіх веде.
Може цьому кіт навчатись не хотів,
Та згадаєм добрим словом вчителів.

СВЯТО ЛІХТАРЯ

Коли кум на стовп ліхтарний
Лампочку купив,
Староста села в громаді
Свято об'явив:

– Досить жити, як пігмеї,
Стільки, а в пільмі!
Запросив: концерт, начальство,
Публіку і ЗМІ...

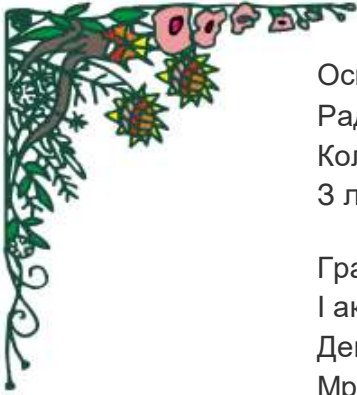
Вирубали біля стовпу
Хащі бугили,
А в асфальт, туди де ями,
Кинули золи.

Витягли стару трибуну
Ще часів Кучми –
Герб з серпом зафарбували,
Як емблему тьми.

До трибуни постелили
Красні килимці,
Ще й під сцену, для артистів,
Збрили бур'янці.

Збили стіл й стільці в горіхах
Для загальних мас.
І, щоб лампочку вкрутити,
Визначили час.

Ось настав і день, й година
Радощів до сліз,
Коли кум на стовп ліхтарний
З лампочкою ліз.

Грали разом два баяна
І акордеон.
Депутат якийсь народний
Мріяв в мікрофон:

– Свято світла і прогресу
І до вас прийшло!
Із трансфертами бюджету
Не помре село!

Ми освітим і присвятим,
І просвітим люд...
Сторож вставив два набої
Бахнути салют.

Репортер із райгазети
Так писав: «В накал
Цільова реформа лізе!
Цілить наповал!»

І хоч публіка чекала
Світловий прорив,
Кум з гори аж дев'ять метрів,
Лампочку впустив...

Він не зміг її вкрутити,
Як не повертав,
Бо у лампочці китайський
Цоколь не вгадав.

Перестали грати баяни.
Депутат десь зник.
Репортер закрив писульку
Й вимкнув записник.

Публіка кляла на мигах
Старосту села...
Та тут раптом повариха
Голос подала:

– Йолопи царя, якого
Світла треба вам?
Тут ось є і борщ, і м'ясо,
І по двісті грам!

В ніч поперло свято світла
Попри вік й чини.
Й в темноті всі люди – люди,
А не дикуни.

Староста іскрив очима:
– Гай-но наливать!
Будем не фуфлом китайським
Тьму перемагать!

ЖЕРТВА КРАСИ

Кабінетик косметичний,
Пахне вата у спирту...
Там сидить хірург космічний,
Що наводить красоту.

Він поменшує надбровні,
Укорочує носи.
Майстер він ну страх якої
Несусвітньої краси.

Всі до нього, як до Бога,
Йдуть носи відрихтувать.
А в самого: його носом
Можна пекло малювать!

Як же терпите такого
Носа, Господи прости?
Чом красу у свому носі
І собі не навести?

Я красу від Бога маю!
Чи то гарно, а чи ні...
А що в когось відрізаю,
Все чіпляється мені!

У ТИХОМУ ОМУТІ

У тихому омуті баня відкрилася
І всяка немитість туди заявилася.

Русалки, горгони і відьми купалися,
Мавки і фурії там полоскалися,

Мегери мочилися, гарпії милися,
Валькірії пінною хною милилися.

Так і відмилися, стали пречистими,
Стали моделями міс із намистами,

Стали красунями і примадоннами...
Леді і бебі, і няшки з коронами.

Стали міністрами і журналістами,
Тай просто суспільними пропагандистами.

Нечисте лишилось в болоті, у омуті...
У тихому місці, в мовчазному золоті.

А чорту за те, що він баню відкрив,
Сам Сатана орден Бані вручив!

РЕКЛАМА БАСТАРДО

Продає кум на базарі молоде винце.
І, як може, рекламує: із городу це!

Зібрав грони, перемняв, перестало грати –
Я винце перецідив і хочу продати...

Та ніхто і не спішить взяти навіть склянку.
Кум з бідонами стоїть із самого ранку.

Де не взялась студенточка нової освіти,
Що вивчає маркетинги, як людей дурити:

Давай, діду, я продам усю твою шмагу
І зароблю заплатити собі за общагу?

– Гей, народ, купляй Бастардо, сортове винце!
Тона стоїть тищу євро, та не все ще це:

Якщо купите сьогодні до кінця базару,
Ціна впаде в половину, ще й мінус за тару!

ТА НЕ ВСЕ ЩЕ ЦЕ! Повірте, купіть за годину
І ціна впаде іще раз, і знов в половину!

Склянка має двісті грамів, як меду, вина,
В перекладі аж на гривні – п'ять гривень одна!

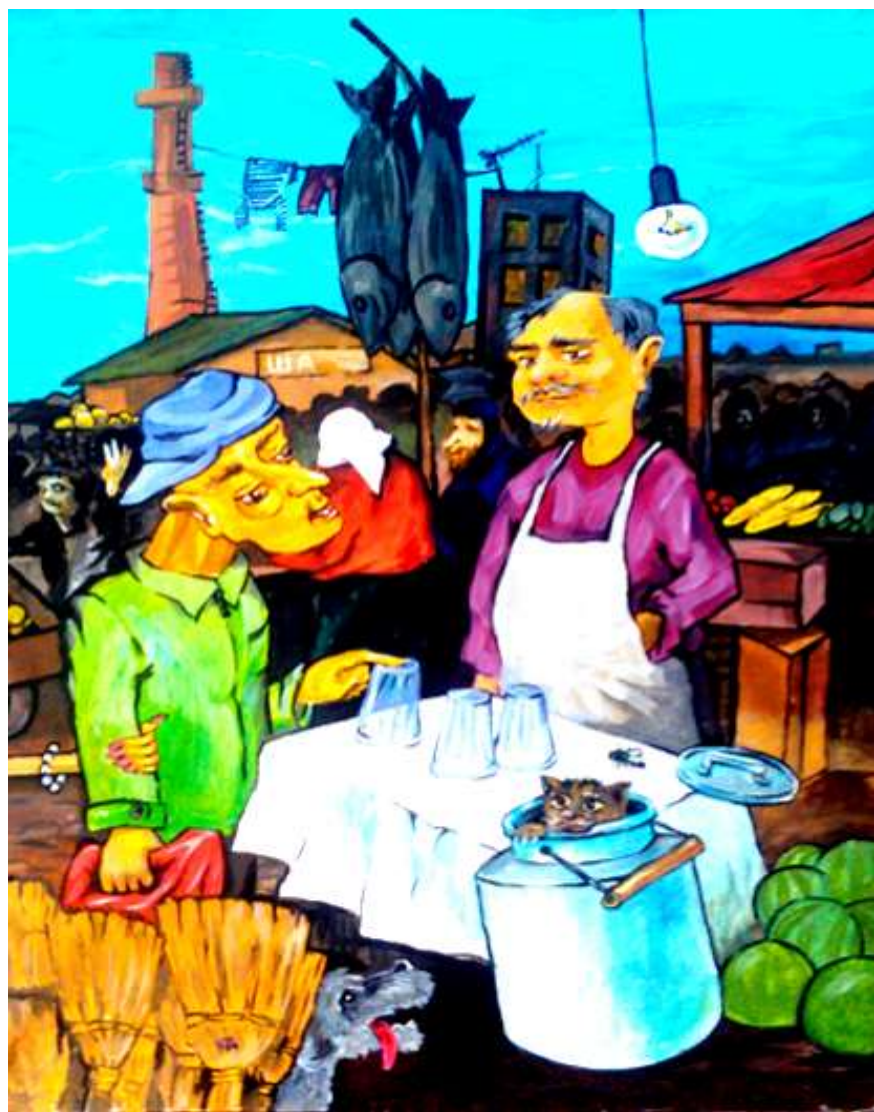
ТА НЕ ВСЕ ЩЕ ЦЕ! Візьмете пару і ви наш клієнт.
Третя буде подарунком, просто, як презент!

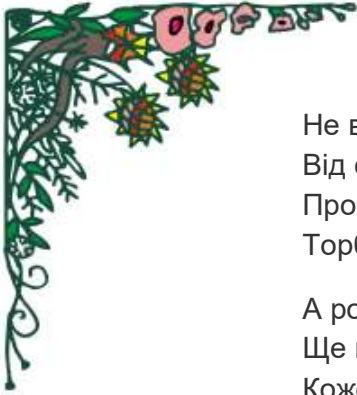
Поки кум, надувши щоки, рахував, що буде,
Коло нього і бідонів збиралися люди...

І давали двадцять гривнів за ліву і праву,
Аби третю випить даром, типу на халяву...

Розпродався кум Бастардом до самого дна.
Має він тепер готівку, та нема вина...

Сумний ходить по базару, шукає шмурдяк,
Щоб за дві тільки оплата, третя – на дурняк.

БОСЯКИ

Не відмазали синочка
Від служби у війську.
Проводжають і збирають
Торбину армійську.

А родичів багатенько,
Ще й прадід ходячий,
Кожен в торбу своє пхає
Солдатові, значить...

Дід, який служив Союзу,
Дарує горілку:
– Там горілка в дефіциті!
Й налива у грілку.

Прадід викопав бінокль:
І у торбу пхає:
– Ця бінокля шестикратна
Бачила Мамая!

Мати дала вишиванку:
– Удівай усюди,
Це замість бронжилета
Нехай тобі буде!

Баба пхне аж три гранати
В торбу для внучати –
На базарі цим торгують
Уже і дівчата.

Дядько-фермер постягував
Де яку бляшанку,
Крутив, клепав й замайстрував
Із трактора танка:

– Йди племінничок, воюй,
Захищай країну,
Із сівалки ще склепаю
І бронемашину.

Батько сів на табуретку
Зняв резиняки:
– Ось, візьми з собою сину
І мої носки.

Як побачиш вражі сили,
Що лізуть в штики,
Жбурни в морду – хай травляться,
Кляті босяки!

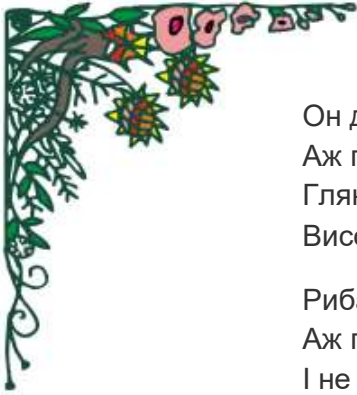

ЩО ТАКЕ ОПТИМІЗМ

Вітер свище, дощ періще,
Блискавка десь блись!
Це не страшно. З оптимізмом
На усе дивись.

Вітер свище, значить здує
У сільраді дах.
Дощ іде, якраз замочить
Справи на столах.

Блискавка, дай Боже, спалить
Інтернет зв'язок...
І не треба вже платити
За землі кусок.

Он де сонце дурно смалить,
Аж горить пісок.
Глянь який це позитивчик:
Висохне ставок,

Риба всяка поспливає
Аж під самий край.
І не треба напругатись –
Просто позбирай.

На базар ту рибу скинеш
В гривню за кіло...
Ось із сонця маєш користь,
Оптимізм – добро!

То ж раденький, що дурненький,
Кажуть про таких.
Оптимізм – шалена мрія,
В яку вірить псих.

Але й тут оптимістичний
Треба бачить слід:
Більше психів – більше риби
Буде на обід.

МОТИВАЦІЯ

Галя стала в умну позу
І створила прецедент.
– Нагадай мені, Сірожа,
Свій останній комплімент?

Бо колись ти краснословив,
З фліртом квіти дарував.
А тепер насупив брови,
Скис, заглох і замовчав.

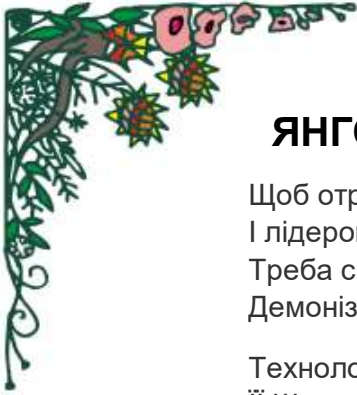
А Сірожа скис ще дужче.
– Вже б дотумкалась сама,
Я мовчу тепер тому, що
Мотивації нема...

Теща, рік уже покійна,
Хай земля їй паралон,
Мотивацію постійно
Підстеляла – самогон!

За букетик в іменини,
Я отримував чарчину;
За "красуню" і "вродливу"
Двісті грам і літру пива;

А за ніжні порівняння
Типу "очі промінці",
Шкалик брав, як в ресторані,
Ще й закуску – голубці...

Отже ж, в час перетрубацій
Компліменти даром – зась!
Я вже звик до мотивацій,
Ти ж у маму не вдалась.

ЯНГОЛ ОХОРОНИ

Щоб отримать перемогу
І лідером стати,
Треба свого конкурента
Демонізувати...

Технологія не нова.
Її Штати знали,
Ще коли небілошкірих
Демонізували.

Ось тепер це докотилось
І в наші анклави,
Щоб брехнею запоганить
Чиюсь честь і славу.

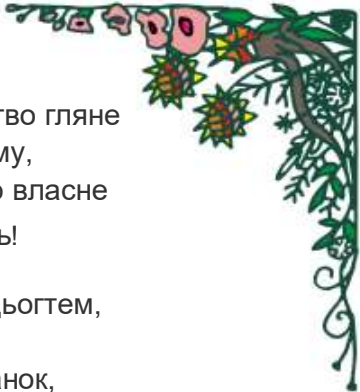
Між сусідами велася
Боротьба за владу –
І один, і другий перлись
Сторожем в сільраду.

Місце злачне і постійне,
Та одна лиш ставка,
Для мужчин живого віку
Пенсії прибавка.

То ж надумав сусід взяти
Удачу за роги
Й запаскудить візуально
Сусіда другого.

Він рішив його ворота
Дьогтем намастити,
І щоб демон був страшніший,
Пір'я натрусити

То ж, коли начальство гляне
На демонську пляму,
Упевниться: майно власне
Зберегти не тямить!

Цілу ніч тягався з дьогтем,
Роздирав перини,
І домігся, аж під ранок,
Страшної картини:

Там он крила, там списяка,
Все чисто у пір'ї:
І сам демон, і ворота,
І ганок в подвір'ї...

Зробив діло, заморився,
І уклався спати.
Тут якраз начальство їде
Сторожа обрати.

І вибрали, та не того,
Який спати вклався,
Якраз того, що з мітлюю,
В дворі прибирався...

Тепер будуть у порядку
І майно, й кордони,
Бо в сторожа на воротах
Янгол охорони!

ЖЕМЧУЖИНА

Пункт побуту "ЖЕМЧУЖИНА" –
Прокат і індпошив
Колись служив напружено
І як-то кажуть, жив.

Та час дешевих лакотків
Пройшов, скінчився бал.
Приповз на схід із заходу
Веселий капітал.

Зробили з пункту побуту
Крамницю секодхенд...
Бо продавати зношене
Ще раз – новітній тренд.

Та якось не читається
Перлиною вона.
"Жемчужину" обрізали...
І стала "ЧУЖИНА".

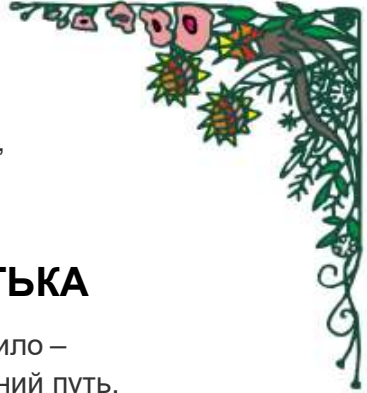
Не довго бізнес тішився
І пункт продався так:
Вірмену під шашличний бар,
Як кажуть, під кабак.

Вірмен почистив вивіску.
З вікна і до вікна
Він дописав каракулем –
"Я і твая ЖИНА"

В період революції
Вірмен у Крим утік.
Сміттям кабак закидали
І шашлику кирдик.

Відпали лишні літери,
І назви, і слова.
Була колись жемчужина,
Тепер лиш "Ж" і "А".

ХТО ВБИВ БАТЬКА

Гаврила, всі ви знаєте, вдавило –
Галушка вибрала неадекватний путь.
Сім'ю і сумом, й сумнівом накрило,
Хоч батька і галушку не вернуть.

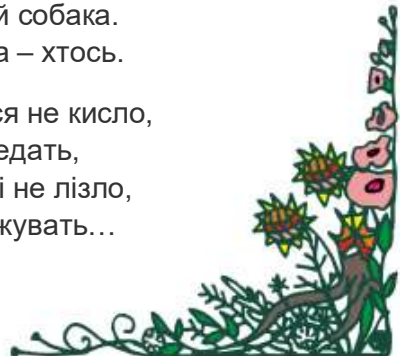
Це так і є, всім заявила мати,
Що хтось накликав нам таку біду.
Я відмовляюся у хаті прибирати,
Аж доки доказ цьому не знайду.

Авжеж не просто батько удавився,
Невістка версію озвучила свою,
Хтось поробив, із умислу помстився!
Я протестую і корову не здою.

Сини відмовились паркан ремонтувати,
Бо слідство правду голу тормозить.
Галушки й ті взялись мітингувати,
Аби змінити напрям і транзит.

Вже продані: свиня, земля й коняка,
Щоби про смерть Гаврила взнати щось.
Гусей покрав агресорський собака.
У ледацюг завжди причина – хтось.

Та й сам Гаврило влежався не кисло,
Й лінується у цей світ передать,
Що з жадібності пхав, хоч і не лізло,
А коли влізло – лінь було жувать...

ВІРОГІДНЕ ДИВО

Безпрограшна лотерея
Не просто забава –
Це логарифмічний ребус,
Піфагорна справа:

Чим більше лото білетів
Маєш, більше й толку.
Можна виграти не віник,
А мікроволновку!

Щоб привести вірогідність
До призів важливих,
Кум скупив п'ятсот білетів
З п'ятсот трьох можливих.

Рахував рівнянням частки,
А корінням ціле...
Та на три білети грошей
Так і не хватило.

Почалася лотерея
У клубі на сцені.
Кум свої білети стиснув
У щасливій жмені.

Барабан крутив ведучий
Й діставав на очі
Номерки, що вигравали
Дріб'язок жіночий:

Три серветки, дві браслетки,
Ще якусь чесалку,

Банку, склянку і зачіпку,
Трусики й скакалку...

Кум радів й азартно марив
Дочекатись свого,
Виграти мікроволновку –
Приза головного!

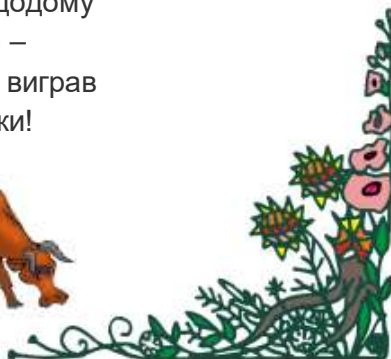
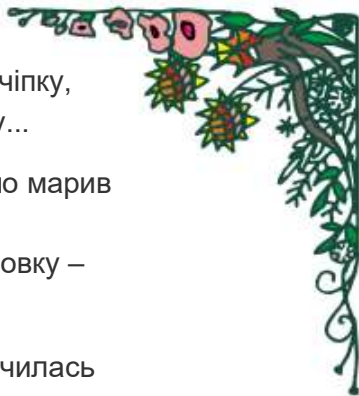
Тиць! І весело скінчилась
Лотерейна гра –
І мікроволновку виграв...
Сільський голова!

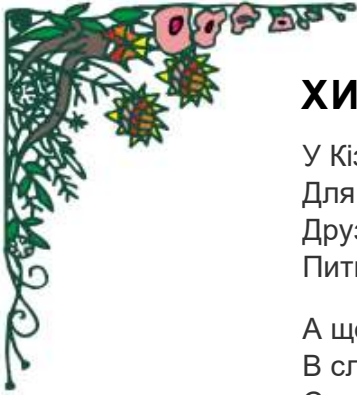
Так співпало! Вірогідність
Взнати не можливо.
Хіба ж можна рахувати
Те, що зветься – ДИВО?

Диво поряд, скрізь і всюди,
Хоч куди диви!
Бо музичний центр виграв
Водій голови!

А ведучий докрутився
Своїм барабаном
Й на останній номер виграв
Коньячок з бананом!

Така доля! Кум додому
Ніс свої дуринки –
Вірогідно те, що виграв
Трусики для жінки!

ХИТРИЙ КІЗИМ

У Кізіма є кизил –
Для мужчин це сила.
Друзі ходять до Кізіма
Пити чай з кизила.

А ще слива в нього є.
В сливі не ті сили.
Сливи портяться й гниють,
Якщо їх не з'їли.

І, щоб сили більше стало,
Хитрий Кізім в банку
Сливи мне і виробляє
Настойку слив'янку.

І нехай кизил, як кажуть,
Це плоди шайтана,
То слив'янка аж не гірша,
Сильно не погана.

Так буває хтось кизилом
У свято чаює,
Хитрий Кізім настоєчку
Із слив пропонує.

А хто ж таки відмовиться
Від такого дива,
Хто ж вже може розібрати
Де кизил, де слива?!

Що то, що то – настояне,
А п'ється, як пиво...
Най веселий Миколай
І Різдво щасливе!

Ще в Кізіма груша є,
Так муляє в оці.
Та ту силу починаєм
В наступному році.

То чого ж Кізім хитрує –
Може хто спитає,
Бо у нього ніщо даром
Так не пропадає!

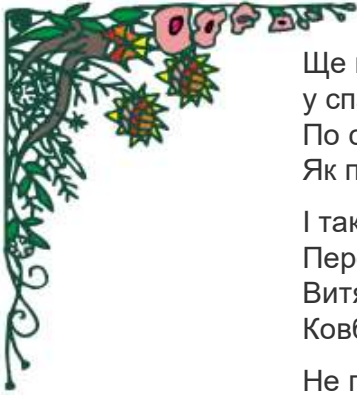
ПРИБЛУДА

Приблудилася котяра
Немічна годзілла.
Гризла навіть сухар черствий –
Так їсти хотіла.

Через кілька днів нахально
Дивиться у очі
І вже хлібом без шкварочки
Кормитись не хоче.

Подавай сальце і кашку
В блюдо, як то пану.
А ще й далі оком зирить
Затирить сметану.

Так за тиждень освоїлась
Вже, як хатня кішка.
Заблистіли хутро й вуса
В подушках у ліжку.

Ще й гуляє по-хатньому:
у спальню, у ванну,
По столах і по полицях,
Як по автобану...

І таки же ж домоглася
Перемоги своєї –
Витягла кільце аж ціле
Ковбаси сухої.

Не подужала із'їсти,
Лиш понадгризала,
Ще й під ліжком у пилюці
Кільце поваляла...

Кум з дружиною сварився:
Мудрість є народна –
У природі кішка хижа
Дуже благородна!

Здивувала благородна,
Як сніг у Петрівку:
Вона рясно напудила
Кумові в кросівку.

Кум приблуді дуже хтів
Влаштувати кориду.
Та не бив. А перекинув
У двір до сусіда.

Де тепер ковбаси класти
Хай сусід рішає.
Він людина терпелива
Тварин поважає.

Та й народ у нас терплячий –
Такий гарт народу...
Йому гадять межі очі,
Він любить природу.

ПРАНКЕР (ЖАРТИ З ТЕЛЕФОНОМ)

В бур'янцях щасливий день.
Сонце вилізло з туману.
Відчуваючи мігрень,
Бекав цап біля паркану.

І в таку спокійну мить,
Коли грабать вийшли кури,
У конторі дзвін дзвенить –
Телефон з прокуратури...

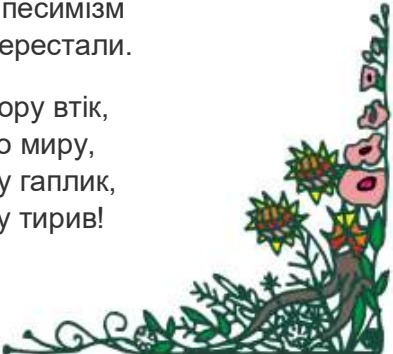
– Признавайтесь в цей же час
Про бедлам і про податки!
Скарга надійшла на вас,
Для системної посадки!

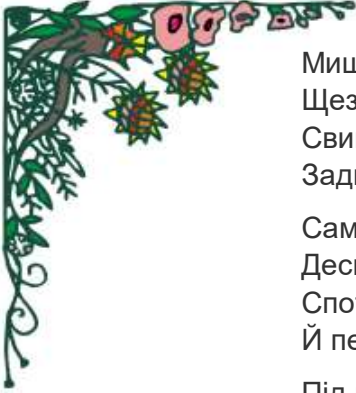
І це був лише дзвінок,
Що здійняв на сонці спалах.
Цап бельмекати замовк,
Щоб в кутузку не забрали.

Хоч козел, а хрін один –
Запроторять в буцегарню.
Доведи, що то не він
Зжер капусту у їдальні.

Сонця спалах й магнетизм
Старосту на койку вклали.
Секретар впав в песимізм
Й кури нестись перестали.

Пес Султан із двору втік,
Із цепком побіг по миру,
Знав, що сторожу гаплик,
Хоч не він соляру тирив!

Миші кинули комори,
Щезли начисто коти.
Свині, щоб не бачить вгору,
Задивилися в кути.

Самогоннича ховала
Десь у погріб самогон,
Спотикнулася, упала,
Й перекинула бідон...

Під шумок, сусідка Тася
Свому куму віддалася...
А кума, нема ума,
Віддалася задарма!

Все змішалось вверх ногами.
Прокурор і той не знав,
Що жартує пранкер з нами!
Треба ж, як пожартував...

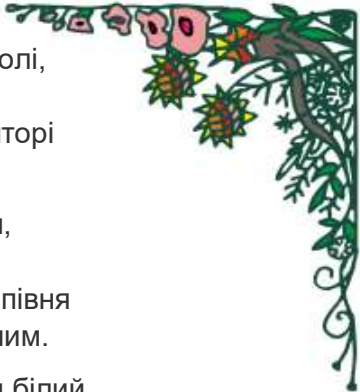
ЯК ДІД ПІВНЯ МАЛЮВАВ

Завітав внучок до діда
Й тицькає альбомом:
– Намалюй, дідусю, півня
З гребінцем червоним.

От ми казку на уроці
Будемо вивчати,
А я навіть і не вмію
Півня малювати.

– Е-е, чи півня, чи собаку,
Чи корову краще?
В твого діда чисто Репін
Досі не вмирав ще!

Коли я учився в школі,
Теж казки вивчали!
Різних звірів на конторі
Крейдою кресали.

І літери там писали,
І часи прийому...
– Діду, та потрібно півня
З гребінцем червоним.

Всівся дід за аркуш білий
І став накресляти.
Так уліз у образ творчий,
Що півня не взнати.

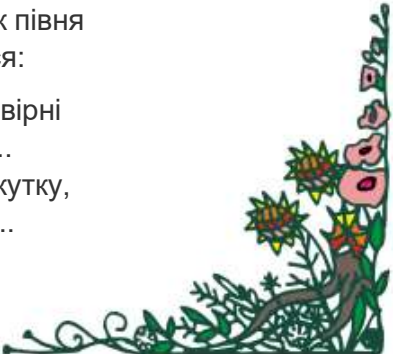
Хвіст стирчить смугастий куций,
Замість гребня роги.
Дзьоб у півня, як в козла,
Ще й чотириногий.

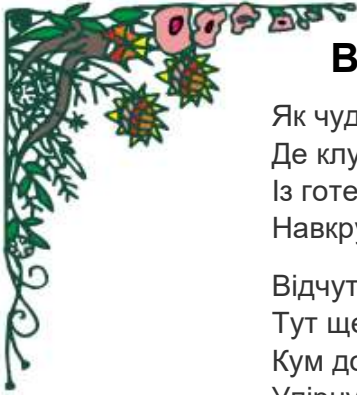
Що зобразив – то зобразив!
Ну, не викидати ж.
Репін знає, що малює
Для свого внучати.

Малий з школи повернувся:
– Вчителька хвалила!
Наперед я вивчив казку
Про козла дебіла!

Дід почухав творчо лоба,
Наче як хрестився,
І на свій малюнок півня
Ще раз подивився:

– Ач, які були не вірні
Казки при Союзі...
За дебіла прів в кутку,
Ще й на кукурузі...

ВОЛОДАР СНІВ

Як чудово опинитися у сні,
Де клубочуть пінку моря хвилі,
Із готелів чутно танці і пісні,
Навкруги купаються красуні милі.

Відчуття таке, що все воно твоє!
Тут ще бабка пиво носить продає.
Кум до плавок на пісочку роздягнувся,
Упірнув у море тепле і... проснувся!

І проснувся знову в сні – другому.
Інший сон про те, як полював
Кум мисливець в лісі чарівному,
Із рушницею на лося чатував.

Відчуття, що скрізь у лісі лосі,
Ще й з рогами щось кудись неслося.
Кум завмер, за зброю потягнувся,
Взяв на мушку лося і... проснувся!

Він проснувся в сні, де він собака,
Родовитий пес, що виграв нагороду.
Кожна сучка ластиться і гавка,
Типу проситься продовжити породу.

Та шляхетному до сучок мало діла –
Миска з кісткою попереду блистіла.
Пес замріявся, захекав, облизнувся,
Аж добіг до миски і... проснувся!

Він проснувся в сні, а сон, як хата.
Четверо дітей збираються у школу,
Жінка носить із віником брюхата,
Щоки схожі на наклейку кока-коли:

– Що, проснувся вже, посібник сатани?
Одягайся і корову в череду жени!

Кум схопився, у калозі босим взувся,
Вибіг з хати і... вже більше не проснувся.

Зупинився у дворі на мить:
– Хто-небудь, по-людські розбудить!

БУМЕРАНГ – КОЗАЦЬКА ЗБРОЯ

Син китайським бумерангом
Іграшковим грався.
Та й у батька запитав:
– Звідки той узявся?

Батько синові торкнув
На плече рукою:
– Бумеранг національна
Українська зброя!

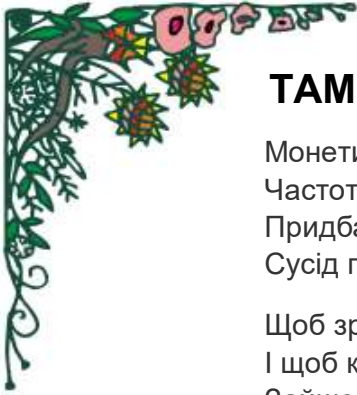
– Головне не бойова
Палиця пігмея,
А її принципіальна
Народна ідея!

– Таку зброю козаки
В муках розробляли.
І, як завжди, папуаси
Цю ідею вкрали.

– А механіка проста,
Що й думать не треба.
Плюнь у кума, зачекай,
І кум плюне в тебе!

– Отакий є принцип палі.
Зрозумій, синок,
Що найгірше у цій зброї –
Зворотний зв'язок...

ТАМ ХАЙ КОДУЮТЬ

Монетизація каналів...
Частоти б'ються за навар!
Придбати необхідний гаджет
Сусід поїхав на базар.

Щоб зрозуміти що купляти,
І щоб канал розблокувати,
Зайшов у рюмочну "У клёна"
Де можна все на світі взнать.

А там знайшлись спеціалісти
Телеефірної байди,
Що знають всяку розцифровку
І як знімаються коди...

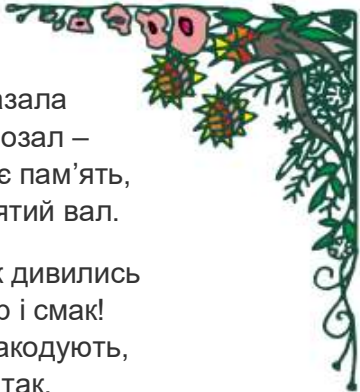
Про телехвилі спілкувались.
В сусіда гроші попливли.
Йому базарні програмісти
Секретну схему продали.

Потрібно до Те-два антени
Прошитий віник приладнять.
Він цифри кодових сигналів
Почне в каналах розганяць.

Бо це така – три-Те антена,
На сто супутників вона.
Буде ловити хвилі з Марсу
Й сигнали з станції "Луна".

І не збрехали! Перший мультик
Сусід від жінки уловив.
Вона в канал його послала:
– Спи там, де гроші всі пропив!

А теща драму показала
Через сімейний кінозал –
Хто, де і як втрачає пам'ять,
На хвилях, як дев'ятий вал.

Сусіди – ми. Також дивились
Кіно на різний жанр і смак!
Десь там канали закодують,
А нам тут весело і так.

СТРУМІНЬ ЧИ СТРУЯ

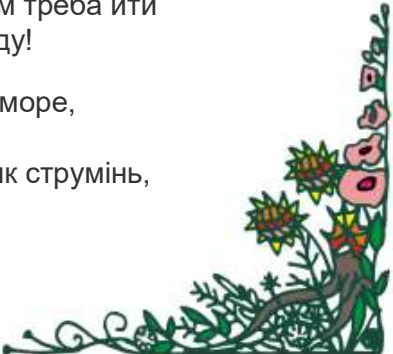
Ведмідь зібрав в лісі звірів
З питаннями мови:
– Ліс один, а мови різні,
Хоч і ліс дубовий.

Той кукує, той бекає,
А той тільки квака,
Той гарчить, як та собака!
Не ліс, якась кака...

Є слова, що може репнуть
Й голова моя.
Як цвірінкати, наприклад:
Струміль, чи струя?

І тут заєць, підпрягнувся,
Як кинь у підводу:
– З цим питанням треба йти
В джерела народу!

Ще коли копали море,
Знали звідтіля:
У вовка, авжеж як струміль,
У вівці – струя...

БІБЛІОТЕКАР

Намірились грабіжники
Скоїти підлянку
І настирно бомбанути
Відділення банку.

Вдало гроші захопити,
Щоби не спійматись,
Продумали, а от після –
Де і як схватись?

Тож одному із злодюжок
Блиснуло до тям
Залягти в бібліотеці
Поміж стелажами.

Там живого, крім мишей,
Ніколи немає...
Хто тепер в бібліотеці
Що-небудь читає?

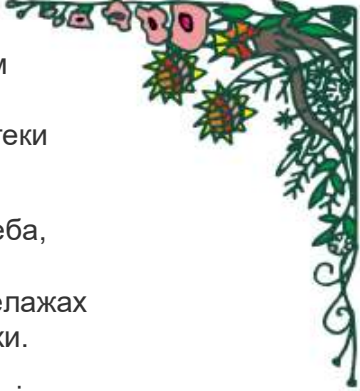
Після того, як закрили
Тут місцеву школу,
У бібліотеці пуста,
Що хоч ходи голий!

Злодіянти ізломали
Банківську безпеку,
Грабонули купу грошей
Й шусть в бібліотеку.

Перехват, сигнал "сирена".
Дужі гроші вкрали...
Для пошуку із області
Собаку прислали.

Породиста була сучка,
Пошукова цяця,
Ач, такі собаки тільки
В області й плодяться.

Та собаці по слідам
Напрямку немає,
Бо з дверей бібліотеки
Неживим воняє...

А злодюгам те і треба,
Їм до фені шухер!
Між книжками в стелажах
Вмостились, як мухи.

І не знали гріхоманці,
Куди умостились...
Мертвий Гоголь і Бальзак
Тут дивно пилились!

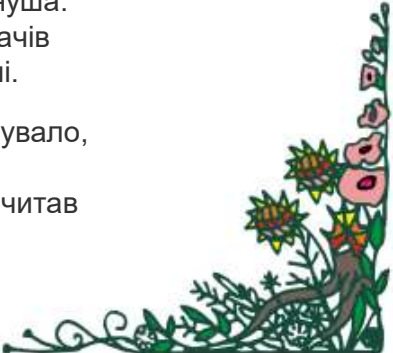
Едгар По і Стівен Кінг
Павутинням вкрились...
Атмосфера потойбічна
Якась утворилась.

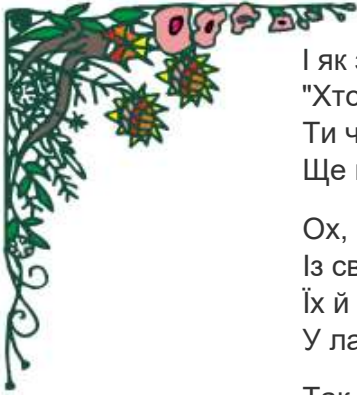
Та ще й в тихому куточку
За столом примара
Щось під ніс про звіт шепоче
Й пише формуляра...

Очі прірвами запали,
Скелетище тоще,
Воно пише тих, хто мацав
Друковані мощі.

Все рахує, ставить дати.
Ну, справжня чинуша.
Для кількості читачів
Пише мертві душі.

Так писало, що бувало,
Згідно картотеці,
Пушкін сам себе читав
У бібліотеці...

І як зирне під полиці:
"Хто там заховався?
Ти чому в бібліотеку
Ще не записався?"

Ох, чкурнули злодіянци
Із свого схорону,
Їх й собака не дістала
У лапи закону.

Так тікали, що забули
З грошима торбинки
Серед томиків Сосюри
Й Лесі Українки.

І тепер в нас всякий знає,
Хоч і не читає,
Бібліотека – скарб великий
У книгах ховає.

А повинен знати кожен,
Правду знать не стидно:
Гроші – тьма, як їх немає,
Книги – скарб, як видно.

МОЦИКЛЄТКА І КУМ

Приливали моциклєтку,
Як вдалу покупку.
Кум сусіду наливав –
Той смоктав, як губка.

А коли вже заявились
І мислі іскристі,
Кум признався, що украв
Моциклєтку в місті.

Вибрав ту, яка новіша,
Притягнув додому.
Хто її буде шукати
У селі глухому?

Так минуло кілька днів
Опісля вечері,
Залітають поліцейські,
Вибивають двері,

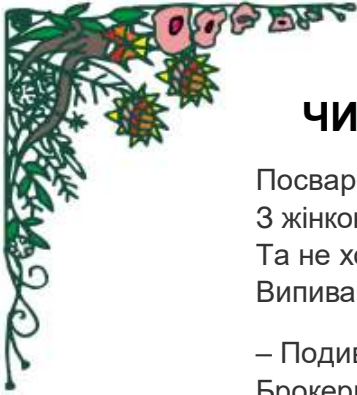
Нишпорять в дворі і хаті,
Лізуть в антресолі.
– Ач, злодюга, наділо
Гуляти на волі?

А кум витяг документи
Правильні і чинні –
Моциклєтку він купив
В місті в магазині.

А сусід із-за паркана
Аж захрип, так клявся:
– Він признався, що украв,
По п'янці признався!

– Не судить мене. – кум каже,
– Я гріха не маю,
Просто я хотів узнати
З ким я випиваю ...

ЧИСТІ МІЗКИ

Посварився чоловік
З жінкою завзято.
Та не хоче, щоби той
Випивав багато:

– Подивися на людей,
Брокери, банкіри,
Я не кажу, що не п'ють,
Але мають міру.

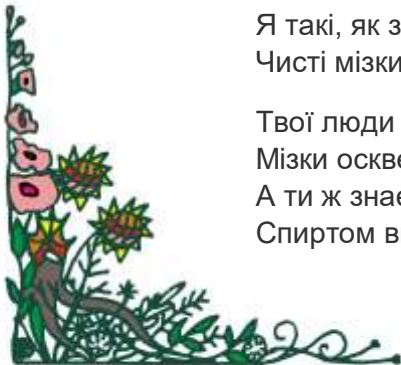
А художники, митці,
І ті, що співають,
Я не кажу, що не п'ють,
Але гроші мають.

Ще оті, які на службі,
Й депутати ради,
Ті безбожно п'ють і брешуть,
Та мають посади.

Ти в ротяку преш, що бачиш,
Ще й після шукаєш,
Ні в кишнях, ні роботи
Й совісті не маєш!

Жінці каже чоловік:
– Того й випиваю...
Я такі, як з них ніхто,
Чисті мізки маю!

Твої люди так щоденно
Мізки оскверняють,
А ти ж знаєш, що заразу
Спиртом вичищають.

ПОРАДИ ПЕТРОВИЧА

Дезинфектором Петрович
Працював колись літ п'ять.
А санстанцію закрили,
Щоб її реформувать.

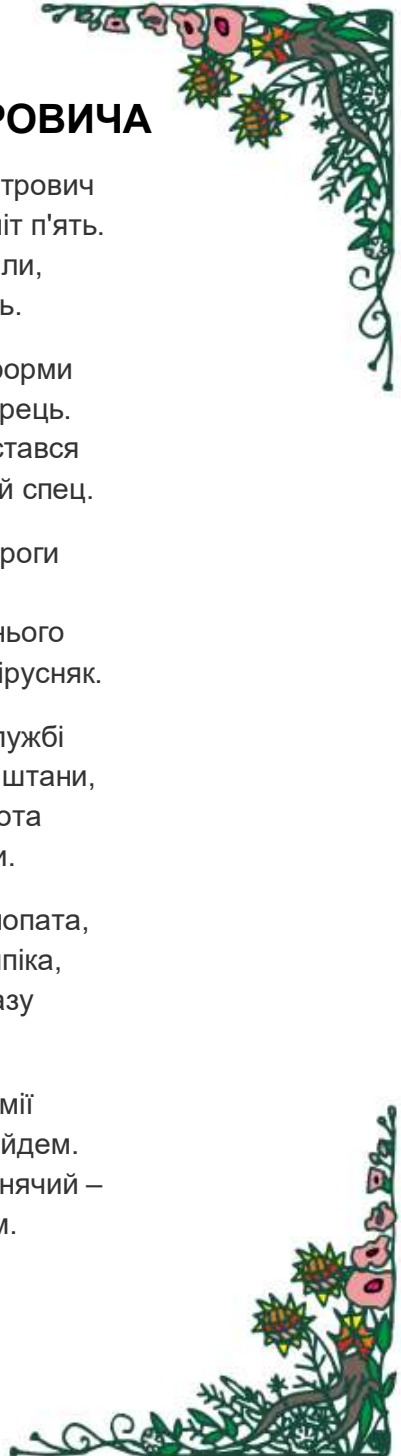
І, як завше, від реформи
Залишився тільки грець.
То ж єдиний він zostався
В спалахах інфекцій спец.

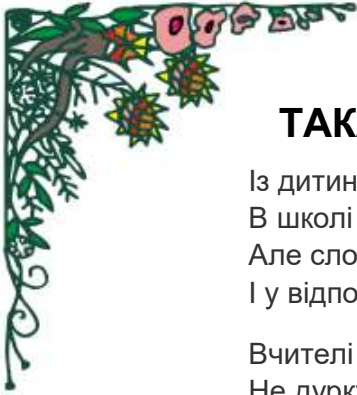
Він все знає про пороги
Епідемій: де і як.
Можете спитати в нього
Й про китайський вірусняк.

Головне в епідемслужбі
Руки мить й мінять штани,
Не пихати бруд у рота
Й дочекатися весни.

Як в руках граблі, лопата,
Й сонце зверху припіка,
То люба зараза зразу
З телевізора втіка!

Все одно від пандемії
Ліків кращих не знайдем.
Пережили грип свинячий –
Інші теж переживем.

ТАКА ЛОГІКА

Із дитинства свого Жора
В школі дурника валяв,
Але слово знав "логічно",
І у відповідь вставляв.

Вчителі сварили Жору:
Не дуркуй, тобі ще жить!
Він бурчав, що це "логічно",
І продовжував дурить.

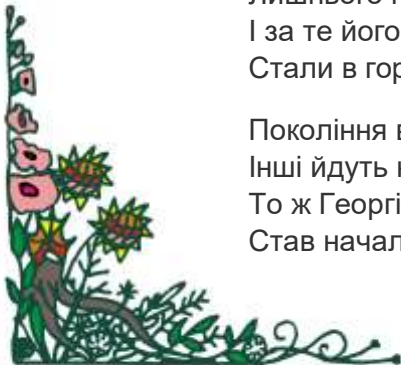
Так і виріс. Став солідним
Й каліброваним, хоч пень.
Бо завжди вставляв "логічно"
Навіть замість "добрий день".

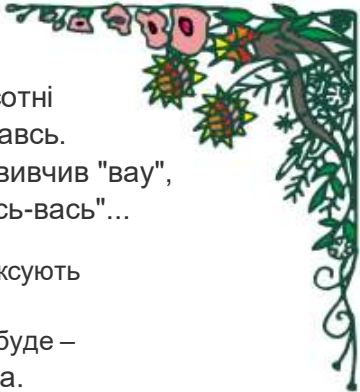
Скаже слово де й не треба,
А всі думали у слід,
Коли чули те "логічно" –
Жора, мабуть, вундеркінд!?

Він зайде до когось в хату,
Гляне оком по куткам,
І звучить оте "логічно",
Щоб накапали сто грам.

Це подобалось начальству –
Лишнього не дати, не взяти.
І за те його "логічно"
Стали в гору пропихати.

Покоління вимирають,
Інші йдуть на зміну їм.
То ж Георгій, із "логічно",
Став начальством, ще й яким!

Та якби ж один із сотні
У керманічі пробравсь.
З ним братва, хто вивчив "вау",
"Шмяка-бьяка" і "вась-вась"...

От тепер на всю буксують
І держава, і міста...
Із пеньків дерев не буде –
Бач, де логіка проста.

НЮХ

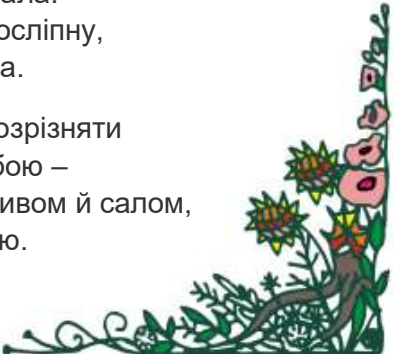
Прийшов дід до окуліста
Зір перевіряти.
А найбільшу букву "Бе"
Не може впізнати.

Лікар діду пропонує:
– Купіть окуляри.
Без них вам не розрізнити
Гривні і долари.

– А у мене, – дід говорить,
– Досвід чималенький.
Я і гроші нюхом чую,
Й самогон міцненький!

Ще з молоду моя баба
Щось кудись ховала.
Наче знала, що осліпну,
Мій ніс тренувала.

Вчились гроші розрізнити
Напомацки з бабою –
Гривні пахнуть пивом й салом,
А долари фарбою.

ВІВАТ, САЛЮТ!

Відгуділи новорічне.
Нема краще свята.
Кум зайшов у свій гараж
Трошки прибирати.

Туди мотлоху, картону,
Сміття натаскали.
А про салют у коробці
Так і не згадали.

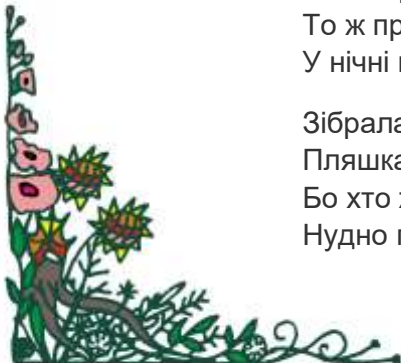
То ж салют! Хіба він буде
Лежати і гнити?
Треба когось погукати
Й салют запустити.

Порадились. Погукали
Кумів і сусідів,
Всіх знайомих, хто ніколи
Салютів не видів.

Дядька Петьку, що приїхав
На свята із Відня.
Тьотю Веру із Донбасу,
Що гостить до квітня.

Погукали племінників
Та їхні родини:
То ж приходьте, салют бахнем
У нічні години.

Зібралася добра кодла –
Пляшка й торба з дому,
Бо хто ж таки салютує
Нудно по-сухому?

Знов столи аж на веранду,
Знову танцювали
І співали, веселились,
Владу матюкали.

Похмелялися із тиждень –
Гарно їли й пили.
А салют ізнов забули
І не підпалили.

Така доля у салюту,
Мабуть, що китайський.
Хай потерпить, скоро Паска
І празники майські.

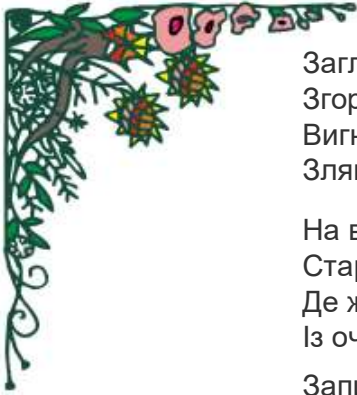
ДЕ ШУКАТИ ВЛАДУ

Захекався активіст
Давати поради...
І узявся без порад
Моніторить владу.

Та не ту, яка в столиці
Зарплатами бісить,
А ту, яка на хуторі
Болотяку місить.

Телефон дістав айтішний,
Де функція "фото",
І, з вірою в тищу лайків,
Вийшов за ворота.

Хутір блиснув проти сонця
Трьома димарями...
Де тут влада? Мабуть там,
Де найглибші ями?

Заглядав у ями, фоткав
Згорблену криницю.
Вигнав раптом з вишняків
Злякану лисицю.

На ворону вив і гавкав
Старий пес з-під тину.
Де ж та влада? Куди ділась
Із очей, вражина?!

Запитав у хуторянки:
– Владу де шукати?
Та крутнула пальцем скроні:
– Дам координати.

Коли серпень сонцем листя
Стане припікати,
Он у тій лісистій смузі
Будуть полювати.

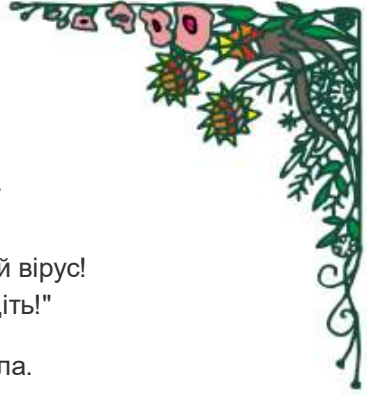
Будуть пити і стріляти,
Лягати в засаду...
Ото там, разом з начальством,
Зустрінеш і владу!

– Та це ж буде аж у серпні,
Пів року до нього.
– А до серпня в наших хащах
Немає нікого!

Активіст тисячу лайків
Так й не дочекався.
Він казав, що в телефоні
Монітор зламався.

А за те він записав
Звуком диктофону
Як пес старий із-під тину
Виє на ворону.

МАСКА

На панелі біля ФАПу
Оголошення висить:
"Карантин, паскудний вірус!
Тут без маски не ходіть!"

Теща маску не дістала.
Ні в аптеках, ні із рук.
Та вона свою склепала
По інструкціям Фейсбук:

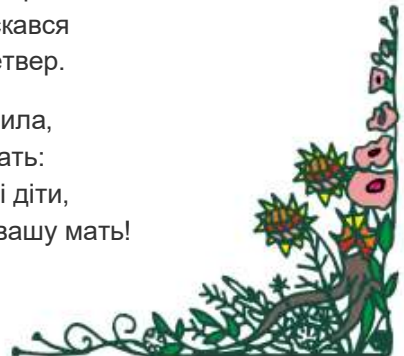
Вату клеїла, зшивала,
Марлю тиснула під прес.
Перед дзеркалом впізнала
Ліквідатора ЧАЕС...

Нагребла гостинців в руки –
Хлорку, мило, порошок,
Почалапала до внуків
В гості, аж на той куток.

На підході ще до двору
Всі собаки заревли,
Бо таку страшну потвору
Не побачить не могли!

Зять, як цуцик, налякався,
Двері й отвори запер –
Вурдалака притаскався
Після дощукі в четвер.

Теща хвіртку ухопила,
Стала родичів гукать:
– Зустрічайте, сучі діти,
Хто вас кормить, вашу мати!

Зять страхоту не вгадає,
Що то в тещі зять тупий:
– Містер Ікс, я вас не знаю,
Маска, личико відкрий!

Та тут вибігли внучата,
Чують бабину любов:
– Запускай цю маску, тато,
Вірус сам до нас прийшов!

ХУРА

Татко хрумав холодець,
Ложка мерехтіла.
Мама щось плела гачком.
Доця байку вчила.

Байка знана, не проста, –
Лебідь, рак і щука...
І дитина так сумлінно
В голос байку мука.

І одне єдине слово
Її розважає:
"Хуру" байкова братва
В сторони тягає.

Запитала у матері:
– Що таке та "хура",
Що її не може здвинуць
Брава клієнтура?

Мати кинула гачок,
Петлі погубила:
– Це гарба, що в давнину
З Криму сіль возила.

Тато ложку опустив:
– Ні, не угадали!
Це щось менше, бо в гарбу
Воли запрягали.

– Ну тоді це, може, віз,
Чи якась ще штука,
Бо як же там запряжеться
Лебідь, або щука?

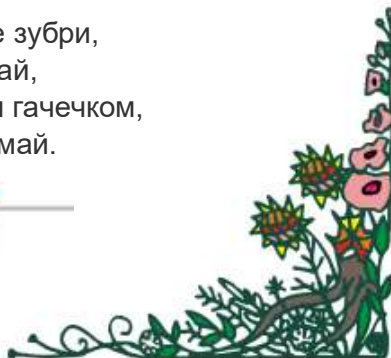
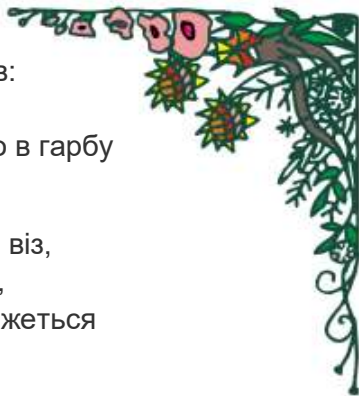
– Та нехай уже і бричка,
Чи рак її здвине?
От навчились морочити
Голову дитини!

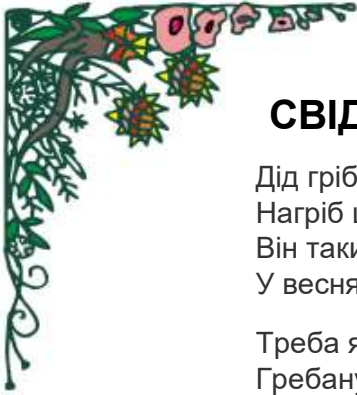
Хай би рак, а то он лебідь –
Благородна птиця.
Ач, придумали пернатим
З хурами возиться!

Все це кляті байкарі
І їхні Езопи
Напустили щук і раків
Аж у центр Європи.

Із-за них все важча наша
Наука й культура.
І не здвинеться нікуди
З місця віз, чи хура...

Так що, доцю, не зубри,
Про хури не думай,
Краще ось плети гачечком,
Чи холодчик хрумай.

СВІДОК СВІДКІВ

Дід гріб листя у садку.
Нагріб цілу гору.
Він такий порядок мав
У весняну пору.

Треба якось підпалити
Гребану копицю.
Не знайшов ні сірників,
А ні запальницю.

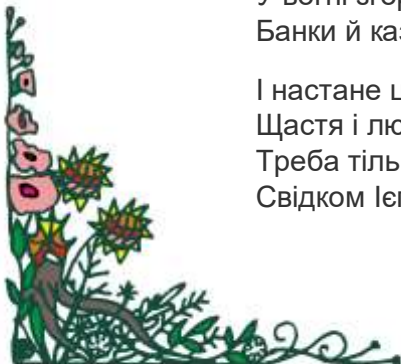
Тут заходять у село
Свідки Ієгови...
Як то кажуть, у народ
Несуть своє слово.

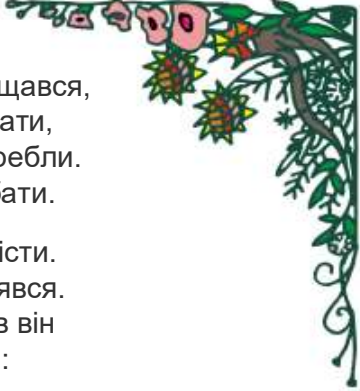
Дід зрадів, у них візьму
Якусь запальчину,
А газети і брошури
Для вогню підкину.

Й зачепився розмовляти
З свідками про небо,
Як створити рай земний
Й що для цього треба.

Він узнав: загинуть скоро
Уряди і влади,
У вогні згорять кредити,
Банки й казнокради.

І настане царство віри
Щастя і любови.
Треба тільки записатись
Свідком Ієгови.

І поки дід просвіщався,
Як це свідком стати,
Кури листя розгребли.
Треба знов згрібати.

Пішли далі Єговісти.
А дід грабать взявся.
І як свідок свідків він
Гріб і матюкався:

– На хвилинку послухаєш
Про райську царину,
То якась нечиста сила
Роботу підкине.

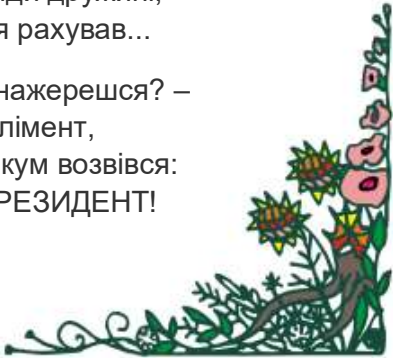
Замість, щоби базікати
Про Божу десницю,
Краще б свідки підпалили
Гребану копицю.

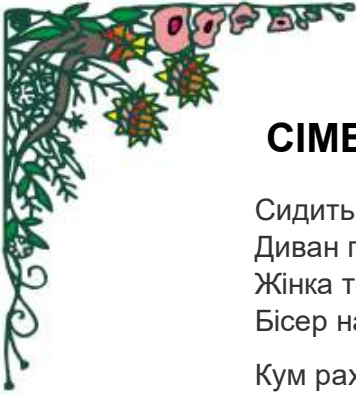
П'ЯТЬ ЗАПИТАНЬ

Дружина куму влаштувала порку,
Чотири запитання для мізків:
– Що? і коли? і з ким? – пропустим,
– За який шиш, свинюка? – це прорив!

Кум мовчки гриз погашену цигарку.
В мізках з поривом відповідь шукав.
Він кидав винуваті погляди дружині,
Але, здавалося, питання рахував...

– Коли ти вже до гроба нажерешся? –
Питання п'яте! І як комплімент,
Як виправдання шкоди, кум возвівся:
– Та, люба, ти у мене ПРЕЗИДЕНТ!

СІМЕЙНИЙ СПОКІЙ

Сидить кум на карантині.
Диван прогинає.
Жінка теж на карантині.
Бісер наметає...

Кум рахує намистинки:
Перша, друга, сота...
Нудно куму, засинає.
Тиждень без роботи.

– Та сходи уже в гараж,
Чи в свою комірку, –
Каже жінка, – бо протреш
На дивані дірку.

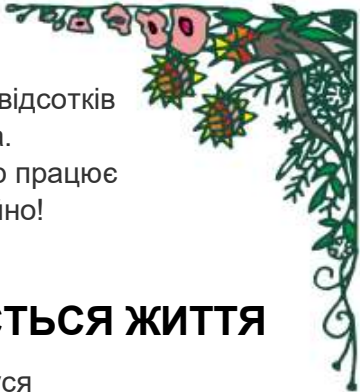
– Коли я ходив в гараж
Лікувати нерви,
Ти влаштовувала сцени,
Як ревнива стерва...

А тепер, коли скрізь вірус
І ліків немає,
Ти тепер "сходи", а там
Хто мене чекає?

– Да, тепер іди, сходи,
Я вже схаменулась...
Людка, курва, що кума,
З Польщі не вернулась.

Верку, та що санітарка,
В лікарні заперли,
Іще та, де є горілка,
Галька, вже померла...

Так що я на сто відсотків
За тебе спокійна.
Твій гарем тепер працює
Тільки дистанційно!

КОЛИ ПОЧИНАЄТЬСЯ ЖИТТЯ

Завагітніла бабуся
В п'ятдесят п'ять років.
Вже в бабусі третя внучка
Робить перші кроки.

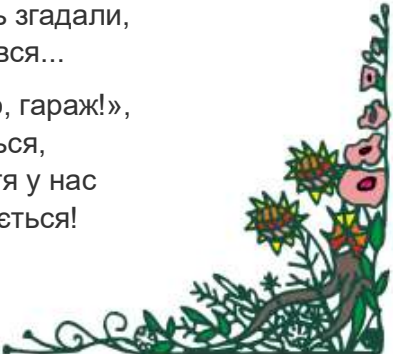
Цей внучки рідна тьотя
В животику грає...
Гінеколог бачить факти,
Моралі читає:

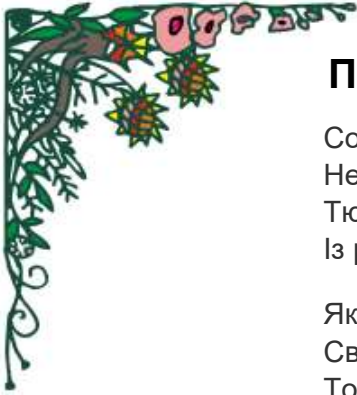
– Ви ж досвідчена бабуся,
Ви ж в такому віці,
Що ж ви творите проблему
Для своєї киці?

– Ех, лікарю, не кидайте
Солі на мозолі...
Першу пенсію прилили
В родинному колі.

Дід скажений гарцював,
В губи цілувався,
А як молодість згадали,
Він і не зламався...

Я йому: «Альо, гараж!»,
А він і не кається,
Каже, що життя у нас
Тільки починається!

ПРО РУЛОНЧИК

Соцмережі карантинні
Не скучають, ти диви:
Тюхкають флешмоб – картинку
Із рулончиком грошви.

Якщо перешлеш десяток
Своїм друзям такий флеш,
То на завтра у природі
У штанах грошву знайдеш!

В час, коли усе закрите,
І не платять, і не жнуть,
На картинках заробити
Всім так хочеться, мабуть.

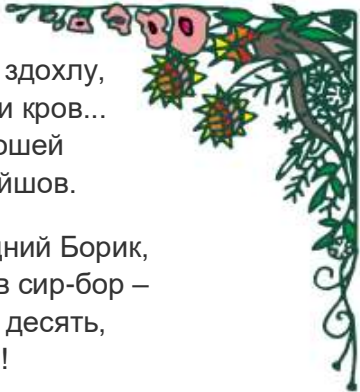
Ех, узявся бідний Борик
Ту картинку друзям слать,
Зупинився, як відправив
Аж за дев'яносто п'ять...

Він задумав збагатитись,
Як ніхто, і посилав
Намальовані банкноти
Навіть тим, кого не знав.

А на ранок, тільки півень
На схід сонця прокричав,
Борик всі штани із стірки
І на вихід позбирав.

Ну-с, а де тут той рулончик
Множений на десять раз?
Понаходив у кишнях
Чорт-і-що, чийсь про запас:

І цвяшок, і кнопку здохлу,
І талон, щоб здати кров...
А рулончика із грошей
У кишенях не знайшов.

Да-а, подумав бідний Борик,
Сам загнав себе в сир-бор –
Треба було лише десять,
А у мене перебор!

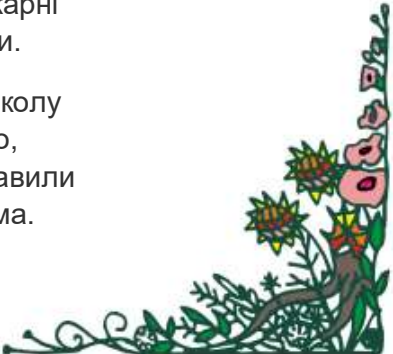
КОРВІД, САЛЮТ!

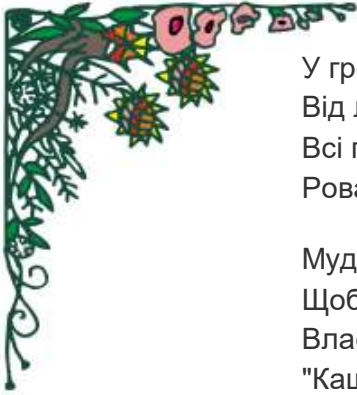
Кум Микола захворів
Корвідом проклятим.
Де він його підхопив
Краще і не знати.

Він здогадувався де
І у чім причина.
Тестувала п'ять разів
Його медицина.

Форма, кажуть, не важка
Без температури...
Визначили у лікарні
Якісь процедури.

По якому протоколу
Доста не відомо,
Але кума відправили
Лікуватись вдома.

У громаді кумів дім
Від людей закрили:
Всі підходи, як то свині,
Ровами ізрили.

Мудрий голова села,
Щоб прикрити свинство,
Власноруч зобразив знак:
"Кашляє з дитинства".

Активісти пса украли
На цепку із двору
І постригли, щоби сучки
Минали потвору.

Сидить кум Микола сам,
Бо й дітей забрали.
Жінка в тещі кочується –
Секс ліквідували!

А той вірус все жере,
Дивитися гірко:
Уже щезли гречка й сало,
Головне – горілка.

В холодильнику, в бутлях
Пусті свистопляси...
Як подати людям знак
Поновить запаси?

І згадав Микола кум
Святкову мороку,
В нього салют залежався
Ще з Нового року!

І пальнув на все село
У нічну годину.
Односельців налякав
На тлі карантину.

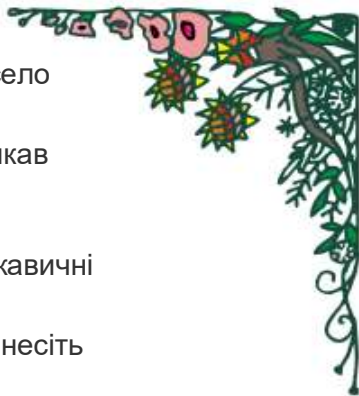
Розлітались блискавичні
Іскри аж до зірки:
Гей, конвойні, принесіть
Хворому горілки!

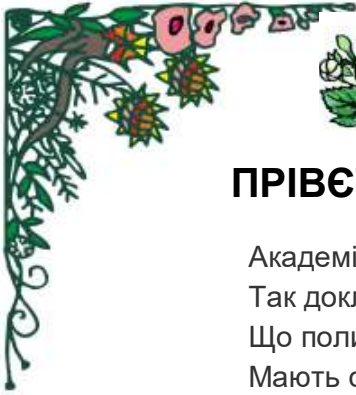
Допомога враз прийшла,
Голос був почутий...
Через рів кума принесла
Трьохлітровий бутель.

Мудрий голова села
Сказав на нараді:
Ми б такій хворобі теж
Були б дуже раді.

Лікувався кум інтимно,
Добре, що не спився.
Тижня три салютував
Й самоіzcілився!

– Ти диви, як ти не вмер? –
Жінка запитала.
– Не питай! Убити вірус
Кума помагала!

ПРИВІТ АКАДЕМІКАМ

Академік із Ютуба
Так докладно розказав,
Що полині й деревії
Мають секс потенціал.

Якщо трави ці вживати
Хоч із хлібом, хоч в борщах,
Можна таку силу мати,
Що зірвати може дах!

А отой коронавірус
Деревію унюхне,
То через полин в городи
Аж у Польщу дремене!

По ученому це зветься
Збільшений імунітет!
Тож годуйтеся травою,
Із ютуба всім привіт!

Як в оцю херню не вірять?
Академік не херня!
Дід Іван збирати трави
Наклепав косу зрання.

Накосив він деревію,
Полинець там попадав.
Секс оці потенціали
Кроликам своїм віддав.

Кроликам якраз для сексу
Раціон такий із трав.
Щоб плодились і плодились,
І щоб вірус не напав.

А для себе дід вакцину
Знав увесь свідомий вік.
Й кролика або кроличку
У духовочці запік.

Пару раз на тиждень м'яско
Збільшує імунітет.
Тож від діда без ютуба
Академіку привіт!

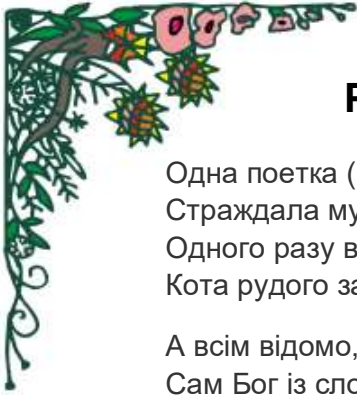

БУЛА Б ПОМІЧ

Урожай картоплі тітка
Збирає, рачкує...
Дядько поряд на скамейці
Цигарку смакує.

Він кихкає на бадилля,
Чи й не простудився...
Мислить в голос: – Була б поміч,
Якби син родився!

Тітка рота піднімає
І гарчить з під рачки:
– Да, купляла би цигарок,
Не одну, дві пачки.

РУДЕ ЩАСТЯ

Одна поетка (Господи, ти знав!)
Страждала музами, і так страждала!
Одного разу в ейфорійній сам-писав
Кота рудого за для щастя забажала.

А всім відомо, що то є слова...
Сам Бог із слова Божого почався.
Вона замовила! От кіт на раз і два –
Як диво матеріалізувався.

Рудий, смугастий, волохатуватий,
З набором наглості, розбещеності, ліні.
Явився як художник без зарплати –
Такий собі Мурчелло Мурчеліні.

Мадам, пардон, ежен, гай де же всі?
Кота це ви для щастя замовляли?
Це значить ес? О, так! Це значить сі!
З'явився я, щоб більше не страждали.

Щоб було щастя в домі, для кота
Спочатку тару грузим ковбасою!
Гаряча батарея треба! Теплота
Найкращий засіб щастя в дні зимою.

Ну, для розваг – акваріум і рибки,
Клубок, негайно, а не звуки для строфи.
І витравить мишей та мух за шибки,
Щоб не тривожили котячої лафи.

То не писати в ніч кохані оди,
Якісь плаксиві заримовані есе.
А, не зважаючи на стан і тиск погоди,
Котяру гладить, гладить над усе!

Шукати щастя в жовтих блисках неба
Очей котячих з серпиком зрачка
Постійно! І лоток з пісочком треба.
І, щоб до парі, теж рудого – хом'ячка!

Гірлянду блимавку, щоб кіт на блим дивився,
Шпалери шкрябалки, щоб міг щось зашкрябить...
Це ж вам на щастя він як сніг звалився?
А за руде прийдеться заплатити.

МУТАЦІЇ

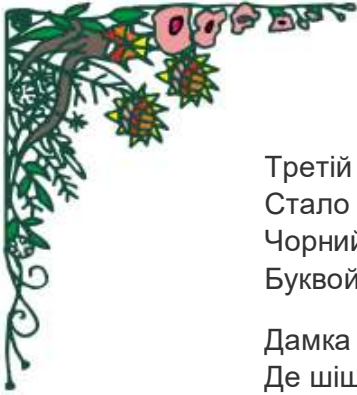
Прийшла в масці на роботу
Секретарольєрка,
По нашому перспективна –
Секретарка Верка.

На губах шерстяна маска,
Її не знімає.
Дістає собі і другу
Поверх натягає.

А коли прогнулась в юпці,
Шеф завмер ізляку,
Бо помітив і на сраці
У неї шерстяку.

– Верчик, що це за прикольний
Маскарад у тебе?
Хай на губи зрозуміло,
Там навіщо треба?

– Та казали вірус плодить
Глибокі мутації.
Рот тепер – подвійний захист,
Там – безпека нації!

РОЗВАГА

Третій місяць карантину.
Стало нудно й нецікаво.
Чорний слон, як кінь, на дощі
Буквой зю ходив направо.

Дамка вішалась в сартирі,
Де шість-шість уже валявся,
А валет бубновий дурень
Королями прикидався.

Кубик Рубика розпався,
Як кавун, на яркі скибки.
І планшет з підбитим танком
Придивлявся чомусь до шибки...

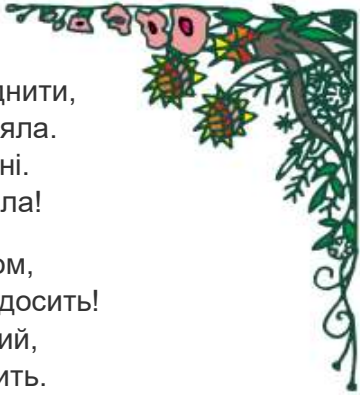
Тут в квартиру, з того боку,
Де повітря дме щоденно,
Залетів комар дурненький –
Малярійний, отакенний!

В інший час його прибили б,
Розплющили б бідолагу...
Та у нас на карантині
Є тепер нова розвага!

Мамця з крісла підстрибала
Хтіла хапати за брюшко.
Дід, напнувши окуляри,
Слідкував політ з подушки.

Татко дув, створивши бурю –
Атмосферну перешкоду,
Щоб літав комар, як боїнг,
Й не сідав під час негоди.

Щоб шпалери не бруднити,
Бабця з стін його зганяла.
А ми плескали в долоні.
От весела мить настала!

Ожила квартира сміхом,
Нудьгувати, скигнуть досить!
Добре, хоч і малярійний,
Пневмонію не розносить.

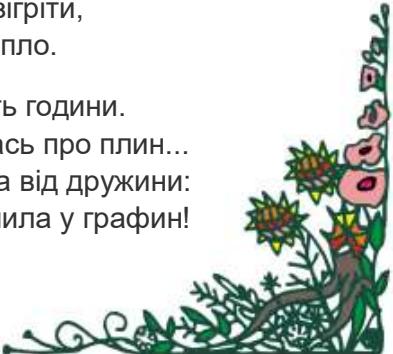
ІНСАЙДЕРСЬКА АТАКА

Дощі пішли, душа шукає ничку.
Уперта же ж у пошуку своїм.
Обізнана, залазить під стільничку,
А не знайде, хоч розгреби весь дім.

Дощі пішли. Обмить потрібно поле,
Що напувається вологи на сезон.
А чим обмить? Хтось витягнув з-під столу
Останній не допитий самогон.

Дощі пішли і нічого робити,
Скізь сиро: степ і балки розвезло.
Тут саме час і душу розігріти,
Та стирали надію на тепло.

Душа усілась марнувать години.
Душа, як пес, задумалась про плин...
І тут інсайдерська атака від дружини:
– Я твою пляшку перелила у графин!

БЕРІЗКА

Клеїли шпалери в спальні
Браві гастролери.
За роботу взяли гроші
І "La revedere." *

Спальня в стилі а-ля хвилі.
Як просохли стіни,
Там, де хвилі в стик лягали,
Щілини до глини.

І такі паскудні смужки
Ганджі аж до стелі.
Видно: клеїли шпалери
Внуки Боттічеллі...

Аби в спальні приховати
Хвильові розриви,
Хазяї митця гукнули
З тутешньої ниви.

– Та це запросто! – запевнив
Місцевий да Вінчі, –
Замалюю берізкою
Й до вечора кінчу!

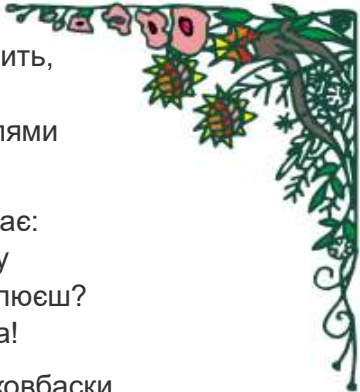
А розплата не багата,
До нужди привичні:
Літру пива, крильця, рибка
Й ковбаски шашличні.

Майстер в спальні зачинився,
Берізку мудрує.

– Може дати йому чаю?
– Та хай вже малює...

* Ла реведере – (молдавське) прощай, бай-бай, пока-пока.

І хазяїн в мріях бачить,
Що сам собі знає:
На берізці над хвилями
Пташечка співає.

Через двері він питає:
– За окрему пляшку
Чи ти пташку намалюєш?
– Буде вам і пташка!

Пахнуть крильця і ковбаски,
Риба в полумиску.
Вже й надвечір. І пора вже
Дивитись берізку.

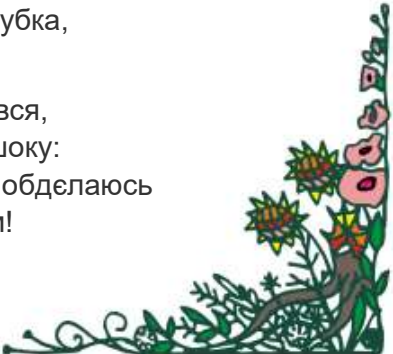
Вийшов майстер. Двері настіж,
Як в культурну залу.
Хазяї зайшли у спальню
І позавмирили...

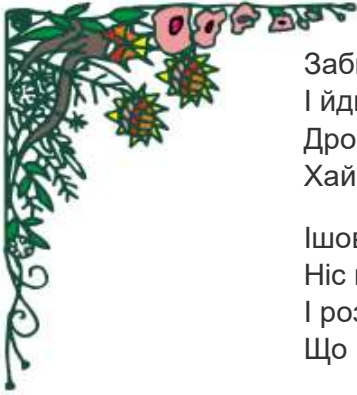
Там від стелі до підлоги
Онука Рубльова
Ізобразив хрест з берези,
Схоже, просто дрова!

А під ними темна пляма,
Як чиясь какашка.
І хто б оце міг подумать,
Що то і є пташка?

Майстер пензля витирає:
– То ви, не впізнали?
То внизу, ото голубка,
Як і замовляли.

Тут хазяїн обурився,
Як прийшов від шоку:
– Я в цій спальні обделаюсь
Березовим соком!

Забирай ковбаски, пиво
І йди з мого дому.
Дрова будеш малювати
Хай комусь другому!

Ішов майстер по дорозі,
Ніс ковбаски й пиво
І роздумував про долю,
Що не справедлива:

– Ті он клеїли і вшились.
Хто буде шукати?
А я геній, ще й тверезий,
Завжди винуватий.

Для цих бездарів мистецтво
Нічого не значить.
Я берізку так чую,
Так я пташку бачу!

Була в п'єси про берізку
Фінальна частина:
Сам хазяїн поверх ґанджі
Наклеїв каміна.

Є такі фото шпалери.
Нічогенько стало.
І у спальні там, де пташка,
Тепер піддувало.

Час лікує. В хвилях спальні
Спить ся пречудово.
А бува, хазяйка мерзне,
То на те є дрова.

ВИПРАВДАЙТЕ ГЕНІЯ

Набульбавився гіркої
Аж до чортиків артист.
Грав Отелла у спектаклі
І у третім акті скис.

Час давити Дездемону,
Кульмінації канва!
Мавр упав й заснув у ліжку.
Та – лишилася жива...

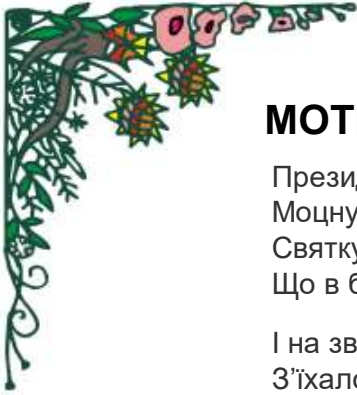
Аби п'яним на машині
Збить людину – це нараз,
Не один актор збиває,
І поет, як майстер-клас.

А тут п'єсу іспохабить,
Акт зірвати під чисту –
Це якби ружо на сцені
Повисіло напусту.

Глядачі лишились дива:
Дездемона, хай їй грець,
Чесна, вірна і вродлива
Помолилася... й кінець.

Режисер лишився слави,
А театр – зарплатні.
Яго теж не під арештом,
Мавр хропить у п'янім сні.

Бач, трагедії не сталось,
Тільки-но упивсь артист.
Що то геній!!! Хоч і п'яний.
Він міняє зміст і смисл!

МОТИВ ПРО ПОЛІТИКУ

Президент нафтобензинів
Моцну гулянку утяв –
Святкував мільйонний барель,
Що в бюджетників украв.

І на зване святковище
З'їхалось братків, що ах:
Один одного крутіще,
І при владі, й при свистках.

Привітання зазвучали
Про бензин й мільйонний злет.
Відфуршетились бокали.
Вже пора співать куплет.

Вокаліст новенький мнеться.
Не наважиться співать.
Таких репаних риляків
Краще близько і не знать.

Він забув акорди й ноти,
Тексти також не згада...
– Про політику ні слова, –
Йому шепче тамада.

Вокаліст до мікрофона
Не дійшов, а ще здаля
Заспівав на повні груди:
"Боже бережи царя..."

Тамада скривився гнівно:
– Я ж казав, співать не те!
Про політику ні слова,
Лиш нейтральне і просте...

Та тут нафтовий керманіч
Гордовито заявив:
– Про царя – це як про мене!
Хай продовжує мотив!

МАТРИЦЯ

Розводиться рання пара
Срочно у суді.
Зажерлися, знахабніли,
Хоч і молоді.

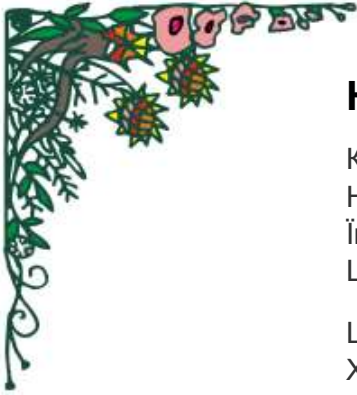
Вже судді осточортіло
Зберігати шлюб.
Від розлучення аскома
В нього сип і зуд.

– Ну яка ж у вас причина? –
В молодих пита.
– Та у неї, – хлопець каже, –
Матриця не та.

Всі програми, що для мене,
В неї мають збій,
А її програма висне,
Портить мій носій...

Рідний дядько молоді
Суд спостерігав
І про матрицю всю правду
На суді сказав:

– Одружились молодята
В дуже раннім шлюбі,
Це коли у сраці свято,
А мозги в ютубі...

НЕВІСТКА

Крається невістка:
Най свекруху мати,
Їй не можна путне
Щось подарувати.

Що не подаруєш,
Хустку чи платочка –
Забирає в місто
З мами рідна дочка.

Он на смерть постільне
Їй подарувала,
Щезло, бо за тиждень,
Доця приїжджала.

Ось подарувала
З оленем картину –
Потягнула в місто
Мамина дитина.

Що ще дарувати?
Вже не маю тями.
Усе чисто доця
В своє місто тягне...

А подружка шепче
Ідею від себе:
– Ти даруй таке, що
У місті не треба!

Ось, наприклад, книжку
Подаруй на свято.
Кому вона треба,
Щоб її читати?

Там одні смартфони
І кава у ліжку.
Хрін вони читають,
А не якусь книжку.

Влізла до невістки
В голову ця думка,
Книжку вже не втирить
Доця недоумка.

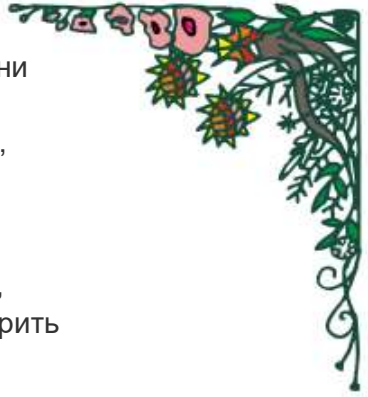
От, в свекрухи скоро
Святопанорама,
Книжку їй дарує:
– На. Читайте, мамо!

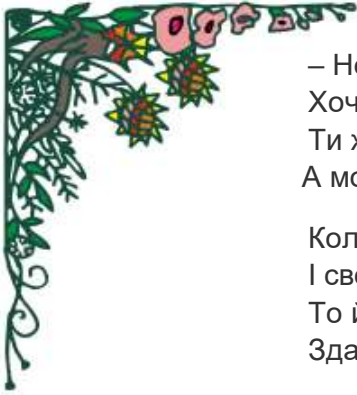
А вже десь за місяць
Якось придивилась
І пита в свекрухи:
– А де ж книжка ділась?

То свекруха каже,
Аж невістку давить:
– Книжка треба доці
Щоб під стіл підставить...

Й гаркнула невістка,
Добре рота має:
– Хай вже ваша доця
І вас забирає.

Треба ж уродилась
Паскудна утроба,
Як бере ще з дитства,
Буде брать до гроба!

– Не брикайся, доню,
Хоч ви діти, видно –
Ти ж чужа для мене,
А моя ж то рідна.

Коли будеш мати
І свого синочка,
То й тобі невістка
Здарує платочка!

ПРОСТИЙ ЦАР

Із столиці на Лексусі
Журналістольєрка
Запурхнула в село древне
Нарисів начерпать:

Написати як сапати,
Про граблі й лопати,
Бо в столиці таку працю
Стали забувати.

Їде її білий Лексус
По чорнявих хашах.
А на зустріч мужик тягне
Свою козу нащось.

Та впирається ногами,
З шиї цеп зтягає.
Дядько лупить ломакою
Та ще й підпихає.

Дама гальма натиснула
Аж писнули шини:
– Що ж ото знущаєтесь
З живої скотини?

І скотина хоче волі,
Права, а не палі!
А тут бач, розцарювались
Без душі й моралі!

Мужик став й оторопів
Цеп із рук покинув:
– Та я ж той, веду її
Як малу дитину,

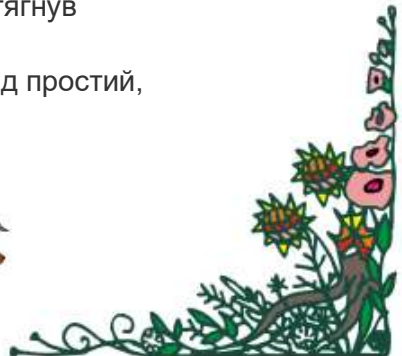
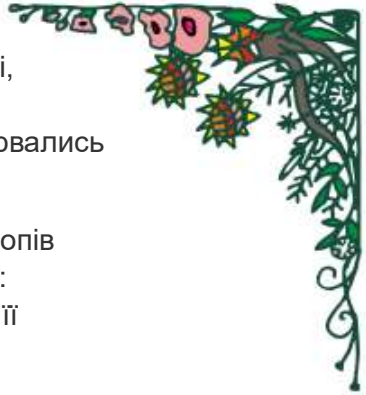
Як красуню не лапану
До козла на злучку!
А вона, от бач, брикає,
Молода ще сучка.

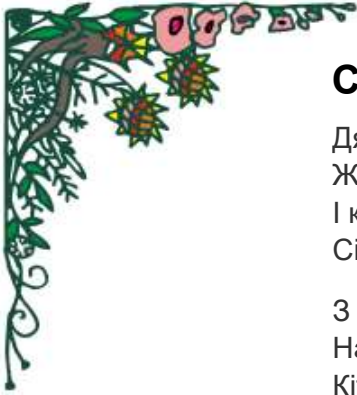
– А тим більше треба ласка
У такі хвилини!
Хіба мене так тягали б
На секс до мужчини?

– Та напевно не тягали б, –
Той відповідає, –
Така дамочка, як ви,
Секс сама шукає...

А коза за солідарність
Розвернула ерос
І ігрово в борт рогами
Лупонула лексус!

Мужик хутко потягнув
Від гріха рогату:
– Ми, царі, народ простий,
Мусимо тягати.

СІМЕЙНИЙ ДРУГ

Дядько Федя удівець
Жив один, як флюгер.
І купив собі kota –
Сімейного друга.

З ним, як з рідним немовлям,
На руках носився:
Кіт, не дай Бог, не доспав,
Чи не покормився.

Важив котика щораз,
Як той наїдався.
І радів, якщо в кіло
Кантор натягався.

А котяра був ще той
Ловелас хвостатий –
При любій нагоді шусть
З хати по дівчатах...

І одного разу кіт
До своєї миски
Притягнув сусідську кицьку
На м'яско й сосиски...

Дядько Федя милувався
Як котяри їли...
– Ось сметанка, молодята,
Вам потрібні сили!

Я вже в стані одинака
Десять літ товчуся.
Вже й забувся, як воно,
Хоч вас подивлюся...

А коти лупили з миски
М'яско і сметану.
В миловидній атмосфері
Секс по барабану!!!

ПОЗА ПЛАНОМ

Запитав внучок у діда,
Як гріх причепився:
– Ти старий, дідусю, вже, а
Як ти народився?

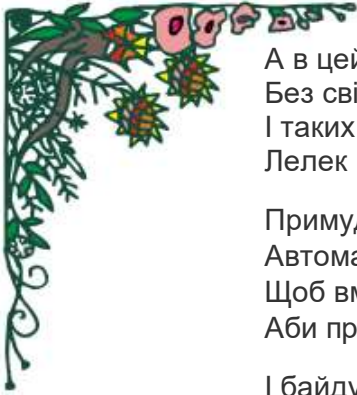
– Це, моя така петрушка,
Що і не вгадаєш,
Що від чого, коли як,
Живеш і не знаєш...

Чергувалося на службі
Одному небогу,
Який був електриком,
Як кажуть, від Бога.

Досконало знав про клеми,
І де плюс, де мінус...
Міг рубильник увімкнути
У нічну годину.

Та крім Бога в цьому світі
Іще чорт існує,
То зламає трансформатор,
То клеми зіпсує...

То науськує друзяків
З картами і пивом,
Ті гуляють поки сонце
В лоб не присвітило.

А в цей час споживачі
Без світла куняють,
І таких, що поза планом,
Лелек відганяють.

Примудрився той електрик
Автомат зробити,
Щоб вмикався самостійно,
Аби присвітити.

І байдуже щось колись
Службі заважає,
Ніч прийшла і автомат
Мережу вмикає.

Але автомат не совість,
А тупе залізо,
Та ще й може якийсь вибрик
Із чорта полізе...

Так світилась цілий день
Електрична сітка,
Ач, як тільки ніч настала,
То не стало світла.

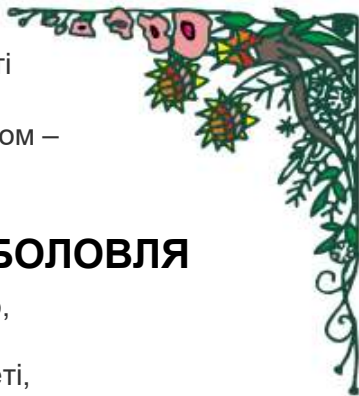
І лелек поналетіло
Майже в кожную хату!
Хтось вже може і куняв, а
Не зміг прогнати...

І поки електрик сам
До служби добрався,
Щоб ввімкнути. То лелека
Якийсь і остався.

Ото так і трапилось
Диво із лелеки...
Чи знайшли б мене тоді,
Якби не електрик?

Якось родять у капусті
Молоді дівчата,
Ну а я, так по за планом –
Із-під автомата!

ДИСТАНЦІЙНА РИБОЛОВЛЯ

Висох став уже давно,
Річка геть далеко,
Лопнув скат на лісапеті,
Ще й лупецить спека.

А рибалки день настав –
Професійне свято!
Не знайти навіть калюжу,
Щоб відсвяткувати.

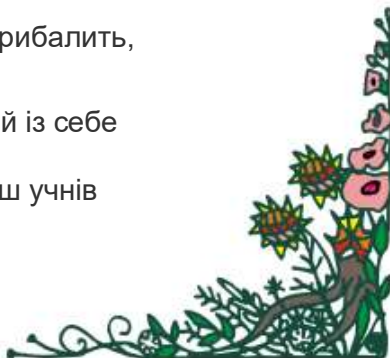
Кум розкинув аж дві вудки
В зарослі осоту.
В бур'янцях розклав святкові
Чекушон і шпроти.

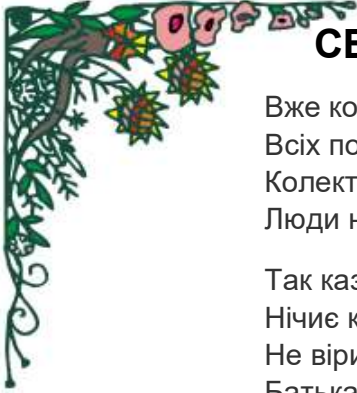
Всівся поряд у брилі
З відерцем красеньким,
Й приказує: – Ловись рибка
Велика й маленька.

Жінка в кума – вчитель року
В закладі освіти;
Бачить мужню риболовлю
І ну бубоніти:

– Нема пользи з чоловіка
Ні в якій роботі,
Геть звихнувся, бо рибалить,
Як дебіл, в осоті...

– Не бурчи, не строй із себе
Медузу Горгону,
Ти ж он теж навчаєш учнів
З кухні телефоном!

СВІТЛО ОДНООСІБНИКА

Вже колгоспників нема –
Всіх поїстребили.
Колективно працювати
Люди не схотіли.

Так казали: колективне
Нічеє корито.
Не вірили, що гуртом
Батька легше бити.

І створились одинокі
Господароперли,
І зростати на селі
Підпанки поперли.

Ось до підпанків доріс
Завтоком Микита –
Стирив трактор ще в колгоспі
Із спільного корита.

І хоча сам ні бум-бум
Сіяти й орати,
Як в Америці почав
Господарювати.

Все своє тепер у нього:
І земля, і трактор,
Та от тирить вже нема де –
Об'єктивний фактор!

Тири́в гроші вже тепер
У людей із паю,
Й дивувався, чом паї
В нього забирають.

Тирив з хімії й зерна
В фірмах постачальних, –
Там ділки крупнозернисті
Набили моргальник.

А за те, що стирив з баку
В фермера солярі,
Фермер вставив йому знизу,
Як свічу, фонарик!

І тепер він всюди світить,
Свої габарити,
Тирить хоче та не може,
Ба, навіть сидіти...

Йому гірко й самотньо
Від такої кари.
Ніхто й ради не дає,
Щоб витяг фонарик.

ОСТОЧОРТІВ

Кум до кума затаскався,
Саме на обід:
Там і борщик, і пельмешка,
Й чарочка, як слід.

– Привіт, куме! – Привіт куме,
Бач, тебе я жду!
– Ні, ні, ні! Спішу, не буду,
Бо додому йду...

– Куме, ти, тобі скажу я,
Хоч і не хотів,
Тільки що прийшов і, знаєш,
Вже й осточортів!

МАЙБУТНЄ НА ДОЛОНІ

Після ситного обіду
Взявся дощик накрапати.
Я усівся під навісом
Про майбутнє міркувати.

Розіллється дощ і змие
Аж до глини шар землі.
Повилазять скрізь зариті
Срібні й золоті рублі.

Зачекалися на мене
Під природнім килимком
Гроші сховані Мамаєм,
Може батькою Махном.

Заберу усю скарбницю,
Назбираю по рублю.
І в столиці на ці гроші
Типографію куплю!

Випущу тираж газети,
Що палити – не спалить!
Стане всім достатньо тарки
Кізью ніжку закрутить.

І тоді, хто совість має,
Голову, а не бачок,
Скрутить добру кізью ніжку
Й купить в мене табачок.

Я також магнатом стану
В області купив-продав...
А сиджу тут під навісом
Й дощик крапать перестав.

Ех, майбутнє на долоні,

Але дощ ізнову втік.
Так впливає на фінанси
Дурно високосний рік.

БАЧИЛИ ОЧІ, ЩО ВИБИРАЛИ

Прала Галя дві спецовки,
Ліфчики й футболки.

Кинула усе в машину
Й бовтала годину.

Із такої процедури
Впливли купюри:

Одна двісті, друга сто,
Третя цілі двадцять.
Треба ж було б наперед
У кишнях мацать.

Розвішала на щипчиках,
Щоб стекли мокроти,
І спецовки, і футболки,
І мокрі банкноти:

Одну двісті, другу сто
І двадцятку цілу.

Ото ж Галі добра ничка
В змилках підвалила!

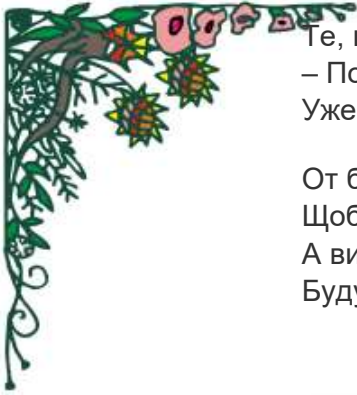
Прийшов час, пора знімати
Ліфчики й спецовки.

Мабуть висохли і гроші
На струні вірьовки.

А куди там! Хай шукає
Гроші Божка Матка:

Одну двісті, другу сто...
Лишилась двадцятка.

Покрутила в руці Галя

Те, що залишилось:
– По мокрому красти люди
Уже навчилися...

От би нам хазяїна,
Щоб страшніше Сталіна,
А вибрали розмазню –
Будуть красти із вогню!

КУМЕ СКА-

ЖІТЬ МЕНІ

– Скажіть мені, куме,
з якого це боку
Святкуємо зміну числа
В назві року?

Ну хай там ще древні
Таблиці не знали
І зустріч весни,
Чи птахів святкували.

Пили на Покрову,
Як сніг випадає,
Гуляли на Трійцю,
Бо тепло у маї.

Бажали здоров'я,
Як сватали дівку.
Бенкет на Різдво,
Фуршет на Петрівку...

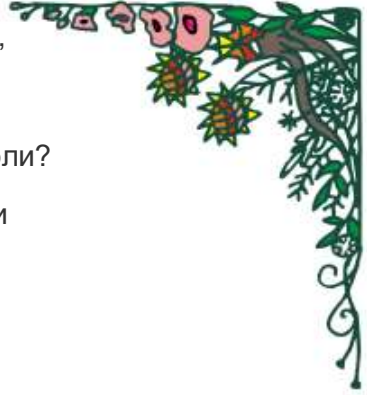
То все по природі
Людьми святкувалось.
А що це за свято
Як цифра додалась?

– Ет, не кажіть оце,
Куме, крамоли!
Мабуть не ходили
В дитинстві до школи?

Мабуть пропустили
Науку ще вчора.
У світі ж існують
Штани Піфагора.

Так згідно штанів
Кожна цифра і дата
Множиться, куме!
Хіба це не свято?!

ЗНА- ЧИМІСТЬ ОСОБИ- СТОСТІ

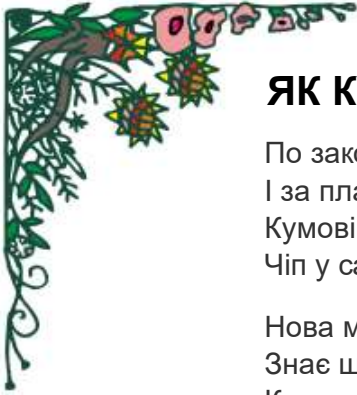
Людське море мільярдне –
Планетарний жах,
Міліонне у країнах,
І стотисячне в містах.

У райцентрах вже не море –
Людяні озерця...
Бур'янці – там де калюжка,
Як маленьке серце.

І якщо я був би жабой
В позі букви псі,
Хто б мене побачив в морі?
А в калю-

жі всі!

ЯК КУМ ЧІПІЗУВАВСЯ

По законам Герца
І за планом Гейтса
Кумові всадили
Чіп у саме серце.

Нова медицина
Знає що й кобилі!
Кум, як та машина,
При красі і силі.

Цілі бази даних –
Мега- й гігабіти,
Кума контролюють
Й не дають хворіти.

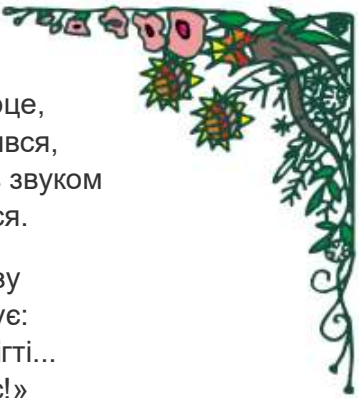
На три метри захист
Кум для себе має,
В полі дії чіпу
Комбіжир згорає.

Йде кум по дорозі
На селі поважно.
Матюки забувся
Вже й одноетажні.

Про щасливу долю
Пісеньку складає,
Чіп у мозок щастя
Й кисень підганяє.

Так би й кайфувати
Між кущів калини.
Та Сірко голодний
Гаркнув із-за тину...

Стиснулося серце,
Чуб уверх піднявся,
Шлунок плюнув звуком
І... розперезався.

Організм на базу
Сигнали шифрує:
«Треба рвати кігті...
Сірко не шуткує!»

А у базі даних
Немає програми,
Що то за нещастя,
Як Сірко з зубами.

Чіп завис в наказах
Не по протоколу.
Нирки без наказу
Стікають до долу!

Крові тиск піднявся,
І матюк згадався,
Чіп забився в серці
Пікнув і зламався.

А Сірко від кума
Дременув в городи
Й думав: перевелись
Люди без природи

КУМОВА ДІЄТА

Кум став пузо нарощати,
Є така дієта:
Уже майка не налазить –
Рветься, як газета.

Остогидли супчики,
Салатики й каші!
В меню завжди пиво, сало,
Шашлики й лаваші...

Не потрібно татувати
Ні перед, ні спину,
Бо резинка в зоні пупа
Друкує картину.

Що ж із себе таке робиш?
Доріка дружина:
Вже із ванни витісняєш
Води половину!

А коли на ровер сядеш,
Не схож на людину!
Всякий плута твоє пузо
Із баком бензину.

Мені страшно спать лягати
І в літо, і в зиму,
Все мариться – колись бахне
Твоя херосіма...

Кум дружині: – Щодо пуза,
Не журиь, принцесо,
У доброго хазяїна
Кінь спить під навесом!

ОНЛАЙН-УРОК

До дітей у школу тато
Принципово не ходив.
Діти вчилися самостійно,
Хто хотів, і як хотів.

Та період карантину
Школу в хату притаскав.
І ютуб онлайн уроки
Дистанційно показав.

Діти лизькали на кухні,
Наробляли мамі срач.
Один татко одержимо
Гриз науку, як калач.

Вчителька така ся мила,
Академік НВК-а,
Розказала й показала
Звідки річка витіка.

Правила людської мови
Помагав учити кіт.
Він з'являвся на картинках
Коли треба "над" і "під".

А проофесор інституту
ЕОМ-е і АМН-е
Показав як блискавиця
По деревам звиздоне.

Одкрехтів уроки тато,
Голову в кулак поклав.
Мама в нього запитала:
Ти щось там запам'ятав?

– Та напевне, пам'ятаю
Руханку якусь, ката.
А от глузд мій загубився.
Глузд тепер мій – сирота...

МУШКА-ВЕСЕЛУШКА

Така зима. Ожила муха,
Роздерла очі із орбіт...
Сама собі дзижчить на вухо:
Ах, розбудили на обід!

Скоренько чухну я до столу,
Усе підряд перетовчу.
Коли б це ще у зимню пору
Гуляла б я на калачу?

А ось котлетка, пробіжуся,
На шубці вшкварю гопачок!
На бужанинці закружуся.
Об сир почищу хоботок...

О-о! Оселедчика молоки
І шпроти маслом пахкотять!
Потрусь в маслах. Помастю боки.
Гулять, як кажуть, так гулять!

Така зима. Ожила муха.
Їж-жу-іще... – на тортик слизь.
А кум побачив: – От, серуха!..
Ожила, стерво? Ну, держись!

Як лупоне у торт рукою,
Що клапті крему врізнобіч –
На штори, в око, на обої,
І в телевизор, певна річ...

Облип церковний календарик,
Не видно коли піст в миру.
Засахарився пульт, хренарик,
Й картина Шишкіна "В бору".

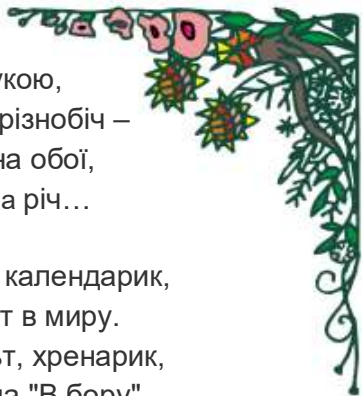
Не встигла муха облизатись,
А ну в нору свою тікать:
Це людям взимку розважатись,
А мухам взимку треба спать!

ТРАДИЦІЯ

Народився син – і дуба
Посадив Яким.
«Будь, синок, як дерево:
Тільки не тупим».

Виростало дерево,
І синочок з ним.
Дуба двадцятьлітнього
Ізрубав Яким.

Мабуть у традиціях
Помиливсь народ:
Дуб не змінить якісно
Генетичний код.

ЗМІСТ

Осінь в бур'янцях	4
Концерт комарика	5
Про вовка	6
Сало	8
Програма зависла	12
Кодова мікстура	14
Шедевр з природи	15
Учитель і кабан	18
Пояс вірності	20
Кульбабине літо	22
Бузкові бажання	27
В провінційній церкві паска	28
Морожений хек	32
Тінь керівництва	35
Байка про блоху	36
Закоптила мати півня	37
Чесна статистика Гаврила	39
Культурний кум	41
Не було б туману	42
Мобільна аварія	43
Пам'ятка для агента	44
Пісочок	45
Чий півень	46
Прощання з другом життя	48
Торгувала жаба квасом	49
Кар'єрист	50
Глобальне потепління	51
Атракціон	53

Кляуза про сволошь	54
Вірус фронтовий	57
Державний штраф	58
Скільки важить влада	59
В голові нема нічого	60
Етюд на кухні	61
Реферат	62
Маленька ридикюль	63
Зимня вишня	64
Натуральний спецефект	65
Депутатизація	67
Притча про веселого козака	68
Чому треба вчити українську мову	70
Апогей	71
Казкові чаї	72
Речовий доказ	74
Совецька шайба	76
Розмова про космос	78
Коли тата вели на війну	79
Кіт потрапив на Майдан	80
Лесик-філософ	81
В м'ясокомбінаті	82
Гра колібри	83
Родичі таланту	84
Реформа медична	85
Біда за бідою – карантин настрою	86
Бабця Зет	87
Реквієм вчителям	88
Свято ліхтаря	90
Жертва краси	94

У тихому омуті	95
Реклама Бастардо	96
Босяки	98
Що таке оптимізм	99
Мотивація	101
Янгол охорони	102
Жемчужина	104
Хто вбив батька	105
Вірогідне диво	106
Хитрий Кізім	108
Приблуда	109
Пранкер (Жарти з телефоном)	111
Як дід півня малював	112
Володар снів	114
Бумеранг— козацька зброя	115
Там хай кодують	116
Струміль чи струя	117
Бібліотекар	119
Моциклетка і кум	120
Чисті мізки	122
Порада Петровича	123
Така логіка	124
Нюх	125
Віват, салют!	126
Де шукати владу	127
Маска	129
Хура	130
Свідок свідків	132
П'ять запитань	133
Сімейний спокій	134

Коли починається життя	135
Про рулончик	136
Корвід	137
Привет академікам	140
Була б поміч	141
Руде щастя	142
Мутації	143
Розвага	144
Інсайдерська атака	145
Берізка	146
Виправдайте генія	149
Мотив про політику	150
Матриця	151
Невістка	152
Простий цар	154
Сімейний друг	156
Поза планом	157
Дистанційна риболовля	159
Світло одноосібника	160
Осточортів	161
Майбутнє на долоні	162
Бачили очі, що вибирали	163
Скажіть мені, куме	164
Значимість особистості	165
Як кум чіпізувався	166
Кумова дієта	168
Онлайн урок	169
Мушка-веселушка	170
Традиція	171

Літературно-художнє видання

Юдов Василь Михайлович
Сто гуморесок із бур'янців

Для широкого кола дорослих читачів.

Підписано до друку 10.06.2021.

Формат 84x108 ¹/₃₂. Папір Херох.

Ум. друк. арк. 6,76. Обл.-видав. арк. 6,92.

Тираж 100 пр. Зам. № 01/21.

Видавець і виготовлювач Самойлов Михайло Павлович,
вул. Карла Лібкнехта, 9.

м. Первомайськ, Миколаївської області.

Україна. 55213.

Тел. +380(50)3949989, +380(67)8714187.

e-mail: samojlov@i.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 1188 від 08.01.2003 р.